

Cap Vermell

Anuari
2013

B. Lira
-2014-

Bàrbara Sirel

BÀRBARA SIREL GARAU, gabellina de soca-rel, ja de nina, a ca les monges, destacà pels seus dibuixos i pintures, encara que no va ésser fins molts d'anys després quan tingué l'oportunitat de dedicar bona part del seu temps a la pintura, graduant-se al 1980 a l'Escola Arts i Oficis de Palma i assistint a nombrosos cursos de ceràmica, escultura, gravat, dibuix, etc. Es va decantar, finalment, per la pintura a l'oli i, actualment, per l'aquarel·la.

Sempre inquieta, l'afany d'aprenentatge la dugué a freqüentar nombrosos tallers. Així, el seu primer mestre fou Pepe Deudero i el seguiren Rullàn i Caty Oliver. Cursà escultura amb Pep Gayà i tècniques experimentals de gravat amb els mestres Antonio Camba i Julio León i experimentà l'aquarel·la amb Cesc Farré, Salvador Castellà, Alosete, etc.

En ocasió d'una exposició a Barcelona, el crític d'art Mario Nicolás digué: «En la obra de Bàrbara Sirel, que tiene por oriente, el realismo, impera la armonía cromática y la cuidada composición, lo que le permite dejar constancia de una fina sensibilidad pictórica, su temario es amplio y siempre luciendo una pincelada suelta, firme, que aplica el color justo y sabe conjugar las especiales luminosidades insulares».

J. Mascaró Pasarius deixà escrit: «Al óleo, pastel acrílico, al carbón o bien modelando y esculpiendo, Bàrbara Sirel aborda los temas más heterogéneos con el talante más ortodoxo.

Pincelada suave, trazo firme, perfecta dosificación métrica, valoración plástica de la luz ambiental, utilización equilibrada de espacios y volúmenes, todo se conjuga armoniosamente en Bàrbara Sirel, que nos da un vivo ejemplo de dignidad artística donde la sensibilidad y el ritmo se entrelazan en la más insinuante de las danzas.

En un libro memorable, *The Grief of Joy*, el poeta anglès George Gaiscogne dice que *en la danza, las manos tienen la libertad para tocar, los ojos para mirar y los brazos para abrazar*.

Bàrbara Sirel toca, mira y abraza el arte con sus pinceles, con su aguda sensibilidad de mujer y artista. El resultado está a la vista, esplendente y optimo».

En la presentació que es féu de la pintora a l'exposició a la Galeria Dukessa, de Gasteiz, llegim: «En toda su pintura brilla una amplia armonía de colorido, ella trabaja su paleta en derecha realista del paisaje. Me he quedado sorprendido en la maravilla de sus cuadros. Me he preguntado en qué consiste el secreto de lograr este impacto de contento en el colorido de la pintura. Lo interesante es que en su entonación de color es la pura característica que sintetiza el verdadero espíritu cromático de nuestra mallorquinidad». (G.M.)

Na Bàrbara es presenta a si mateixa dient de la seva pintura que «el color és la vibració de la llum, és emoció, poesia, música i també instint vital a les meves obres. M'agraden tots els temes, figuratius o no: marines, paisatges campestres o urbans». Continua dient que «creu en el treball experimental més que en el teòric» i que «s'ha interessat per diferents tècniques: xilografia, litografia, estampació directa amb materials, gravats, dibuix a llapis, pintura a l'oli, al pastel, collage i aquarel·la i també vaig provar amb roba i cristall. M'atreu l'experimentació. Vaig fer escultura en petit format i ceràmica amb una gran amiga qui desgraciadament morí i em va fer perdre la il·lusió i no he tornat a fer-ne. Som polifacètica, no ho puc evitar, quasi tot m'atreu. Sempre penso que m'agradaria que els dies fossin més llargs ja que mai acab de fer el que tenc programat, no se que és l'avorriment».

Ha fet 35 exposicions individuals, i de col·lectives en duetants que ni se'n recorda.

De l'any 2010 ençà ha participat a tots els certàmens de l'Autoritat Portuària i del Cercle de Belles Arts, amb els premis següents:

2010, 3er premi Fars de Mallorca: *Cala Figuera*.

2011, 3er premi: *Port de Palma* (va ser exposat a les marquesines de les aturades d'autobusos de Palma).

2012, 3er premi: *Port de Maó*.

2013, 1er premi de Balears i també un accésit: *Port d'Eivissa*.

Tots els guardons consten de premi en metàl·lic i diploma.

A n u a r i 2 0 1 3

Taula

Presentació	1
Premi Cap Vermell	2
Portalet	7
Plaça del Sitjar	13
Entrevistes	25
Col·laboracions	35
Agenda de la Vila	50
Esports	53
Cultura	59
El Temps	82
Excursions	83
De Viatge	85
Miscel·lània	90
Concurs fotografia	92

EDITA

Associació Cultural Cap Vermell
Capdepera - Cala Rajada

EQUIP DE REDACCIÓ

Jaume Fuster, Paco Galián,
Pere Cortada, Manuel Muntaner,
Josep Terrassa, Il·lucà rinyon,
Miquel Lluís, Lluís Cerrada,
Xisco Campins, Biel Mir,
Bartomeu Melis *Meyme*

COL·LABORADORS

Climent Garau, Miquel Piris,
Joan Espiritusanto, Joana Colom,
Maria Vives, Carlos Blanes, Josep
Mascaró, Toni Morey,

DIBUIX DE LA COBERTA

Bàrbara Sirer

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA

Christian Sancho

MAQUETACIÓ

Miquel Flaquer

www.capvermell.cat
capvermell@gmail.com

Carrer Vellea, 11
07580 Capdepera

Depòsit Legal: 1197/80

PRODUCCIÓ

Coc 33 serveis editorials s.l.

2013: Any Cap Vermell

Del topònim al plagi, de la confusió al *pelotasso*.

CAP VERMELL està de moda. Sens dubte. Primer fou el topònim. De sempre. I des de fa 32 anys, la revista que donà nom a l'associació cultural i que fa 7 anys es publica per mitjà d'Internet en format web, canal de vídeo a Youtube i a Facebook.

Però, des de fa tres anys, han sorgit capvermelles com a bolets:

Centre Cap Vermell (espai administratiu-cultural municipal), Cap Vermell golf&country Club; Cap Vermell Management and Services i Cap Vermell Beach Club; les tres darreres societats limitades, lligades entre si, i totes tres amb el primer, pels cursos que hi fan (altre lloc més adient no han trobat). Tot plegat constitueix un *totum revolutum* que esdevé factor de confusió quan el lema de les societats de Canyamel és: moments de luxe, la vida de luxe (tota una declaració de principis en temps de crisi). També hi ha una revista que si es comença a fullejar per darrere, s'anomena *Cap Vermell*.

A la pràctica, és molta la gent que s'adreça a la nostra web per informar-se dels actes del centre Cap Vermell, i molta la gent que va a Canyamel abans d'arribar a l'auditori del centre

multiusos municipal. I no és tant la molèstia que se'ns pugui ocasionar a nosaltres com la pèssima imatge que oferim com a municipi. L'espai cultural de l'Ajuntament, estrenat amb bombos i platerets, i que dia a dia mostra les seves mancances i misèries sense solució de continuïtat, és de les poques infraestructures de Mallorca que no està posicionada a Internet. Tot un oblit de l'exregidor de Cultura i ara batlle, Rafel Fernández, sense oblidar l'informàtic que havia de ser batlle i que compta els dies que li queden com a primer tinent de batlle.

Quan Yahvé creà el món, el primer que va fer va ser presentar la Creació a l'home per tal que posàs noms a tot allò que havia creat (Gènesi, 2, 19). I tots els noms foren diferents... Per tant, ens podem demanar a qui beneficia aquesta cerimònia de la confusió. *Cui prodest*, deien els clàssics. El poder i els poderosos tendeixen a crear caos i confusió per tal que l'embull faci desistir al ciutadà.

És clar que el beneficiari del posicionament de la nostra web i els nostres canals no és altra que la societat londinenca de fons qatarians que, després que el Govern Balear li atorgàs l'interès autonòmic i l'Ajuntament de Capdepera la llicència (el 22 de desembre de 2012), ha començat les obres el 2013, que acabaran el 2016. Tot amb el repetit anunci que aquest projecte suposarà la creació de 800 llocs de feina i davant les protestes d'aquells que hi veiem un exercici pur i dur d'especulació. No és il·legal especular, però, a hores d'ara, tots sabem quin és el model que ens ha portat a aquesta crisi: una d'economia basada en el consum de territori i que només ens pot dur més misèria i pobresa.

Per acabar i tornant als noms, no creieu que una infraestructura de 100 milions per una banda i 7,5 per l'altra podrien oferir una mica d'originalitat en el seu projecte? Però, ja se sap, repetir és més fàcil. Per cert, trobam a faltar un *bar-mesón* Cap Vermell.

Bàrbara Sirer. *Torrent de Pareis*.

PREMI *CAP VERMELL* 2012 Gustavo i les Madones de la Llata

Amb el Teatre Municipal ple i en un ambient de gran festa, l'Associació Cultural Cap Vermell va celebrar, el passat dissabte dia 23, la seva gala anual de lliurament dels premis que cada any atorga a persones i col·lectius que s'hagin destacat en el seu treball a favor del nostre poble. En aquesta ocasió, com molts ja sabreu, els guardonats foren el pintor GUSTAVO i el grup de LES MADONES DE LA LLATA: el primer escollit directament per la junta de la nostra associació, i les segones pel sistema de votació popular. En qualsevol cas, dos premis molt merescuts i que vénen a sumar-se a la ja llarga llista de guardonats, en un reconeixement de mèrits que, amb aquesta, ja ha acomplert tretze edicions.

A les 19 hores, tot estava a punt i el Teatre lluia magnífic, amb un escenari perfectament decorat de la mà de Tino, un mestre en aquest art.

I passats pocs minuts de l'hora prevista, començà una vetllada que s'allargà més de dues hores, però que a ningú se li va fer llarga i que va discórrer segons el guió

previst, sense el més mínim entrebanc. Els conductors de la gala foren els habituals Maria Vives i Lluís Cerrada, dos membres de *Cap Vermell* que ja hi tenen la mà trençada i que, una vegada més, se'n sortiren amb nota alta.

Abans del lliurament de cadascun dels dos premis, poguérem assistir a la projecció de sengles audiovisuals. En el cas de Gustavo, el film que el precedí va ser *Una vuelta a Mallorca en camello*, del cienasta Toni Bestard

que rememora aquella eixida surrealista que el mateix Gustavo i el periodista Miquel Vidal realitzaren l'any 1964. La projecció, especialment per als que no tenien notícia d'aquella "volta", va entusiasmar els

assistents i ens mostrà un Gustavo jove i desinhibit i, en definitiva, ens l'apropà encara una mica més. D'altra banda, i com a pròleg al lliurament del premi a les Madones de la Llata, el nostre imprescindible Suso Rexach ens oferí la seva versió en imatges de la història de l'obra de pauma a Capdepera, estructurada amb entrevistes molt il·lustratives i fent un repàs als esdeve-

El Teatre Municipal s'omplí amb motiu de la nostra gala anual

niments recents que ens han reconciliat amb aquesta artesanía local: el Mercat Medieval, l'Any de la Llata, la creació del Museu de la Llata, per desembocar en la creació de l'Associació d'Amics de la Llata. En Suso, una vegada més, ens oferí un document impecable. Els dos realitzadors, Toni Bestard i Suso Rexach, presentaren personalment les seves obres respectives.

El nostre president, Pep Terrassa, fou l'encarregat de lliurar el guardó a Gustavo, mentre que el batlle de Capdepera, Rafel Fernández, va ser qui ho va fer a mans de les Madones de la Llata. Els guardonats els agraïren, un personalment, l'altre per boca de na Margalida Tous, com a representat del grup. El mateix batlle, que assistí a l'acte acompanyat d'una nodrida representació de l'equip de govern, va dirigir unes paraules d'agraïment a l'un i les altres, per la tasca desenvolupada i per la seva contribució a fer millor la vida del poble, d'una manera generosa i altruista. També va voler, el batlle, tenir unes paraules de reconeixement a la feina de l'Associació Cap Vermell, per la tasca de més de trenta anys a favor de la cultura de Capdepera. Moltes gràcies, senyor batlle.

Com sempre, comptàrem amb el contrapunt musical per amanir una mica més una vetllada ja prou farcida d'emoció, humor i bon gust. Cristina Colomer, al piano, i Tolo García-Plata, al clarinet, arribats expressament de Barcelona per a aquest acte, posaren el seu virtuosisme a contribució d'una vetllada magnífica, i el públic els ho va reconèixer amb una llarga ovació a cadascuna de les seves intervencions. I nosaltres, com no, els agraïm la seva presència en la festa dels PREMIS CAP VERMELL, unes premis que amb l'actuació d'aquests dos músics s'acabaren de mudar amb el millor embolcall possible.

Després de dues hores i busques de gala, arribà l'hora de brindar pels premiats i pels premis, per desitjar-nos mútuament llarga vida i per recordar-nos els uns als altres que, a Capdepera, cada any ens sobren motius per

sentir-nos orgullosos de fer part d'aquesta col·lectivitat. En el vestíbul del teatre, s'hi serví un bufet gustós, variat i molt ben presentat i endolcit, de la mà de Postres Navarro, amb un assortiment de llaminadures irresistibles. També aprofitàrem per presentar i posar a la venda l'*Annari Cap Vermell 2012*, un recull de més de vuitanta pàgines a tot color, que podeu adquirir per l'increïble preu de 5 euros en els llocs de distribució habituals.

Allà, en el vestíbul del teatre, una de les *madones* guardonades, ens expressava la seva gratitud per aquesta festa i pel premi que els havíem lliurat. Però nosaltres li vàrem fer entendre que *Cap Vermell* no fa altra cosa que obrir els ulls del poble a la realitat pròpia, i que reconèixer els mèrits d'aquells que treballen desinteressadament pel bé col·lectiu és un deure que tenim tots. I li vàrem fer entendre, sobretot, que el mèrit no és de *Cap Vermell*, sinó dels premiats. Nosaltres només hi posam la

Text de justificació a les Madones de la Llata

Els PREMIS CAP VERMELL sempre han tengut la mateixa finalitat: reconèixer una trajectòria cultural, esportiva o social, desenvolupada de forma individual o col·lectiva, de la qual la societat gabellina ha estat beneficiada.

L'arrelament de la indústria domèstica de l'obra de palma a Capdepera és prou coneguda; molts d'aquells que sou aquí n'heu estat protagonistes i, uns altres, en som testimonis.

Els orígens de l'obra de palma són tan llunyans que es perden en el temps. Es diu que és una artesanía d'origen àrab, però es pot afirmar que és molt més antiga; segurament iniciada en el període prelatini, (més de 1000aC). De l'època musulmana no en sabem res, però en el s. XIII, poc després de la conquesta catalana, ja es feien cabassos, és a dir, senalles de palma, així com capells; una manufactura regulada des del poder però de poca importància econòmica, segons la historiadora Margalida Bernat. El recordat Antoni Gili ens deia que l'any 1424 ja es feien estormies. Més tard vendrien les sàrries i les beaces, una oferta destinada a la producció agrícola i forestal, controlada i comercialitzada pel gremi dels traginers. Durant la primera meitat del s. XIX desaparegueren els gremis i els nostres antics traginers, tot i conservar-ne el nom, es convertiren en moderns comerciants.

Inicià aquesta nova època Joan Moll Amorós *Guergori* i, després foren Toni Fuster *Ranxer*, qui obrí el comerç de la plaça del Sitjar l'any 1868, Bartomeu Servera *Piricus* i tants d'altres. La clau de l'èxit fou oferir uns nous productes per al consum urbà: senalletes amb o sense tapadora, graneres i graneretes, bomboneres, bressos i tota una col·lecció d'obra ben acabada i ben presentada que satisfieia les necessitats de la població urbana, principalment, a Barcelona. Entorn a 1950, els traginers del magatzem de Can Garreta recollien, setmanalment, uns vuit viatges de carro d'obra de palma. L'any 1962 hi havia 328 cases d'Artà que venien la llata a traginers de Capdepera. L'any 1977, a La Palma encara hi treballaven 10 persones. El darrer traginier va ser en Jaume Sancho *Niu*, que conservava una dotzena de clients.

Els PREMIS CAP VERMELL sempre han tengut la mateixa finalitat: reconèixer una trajectòria cultural, esportiva o social, desenvolupada de forma individual o col·lectiva, de la qual la societat gabellina ha estat beneficiada.

El desenvolupament de la indústria de l'obra de palma ha estat una tasca col·lectiva, fruit del treball de tot un poble, on els majors han ensenyat els més joves i

on les millores i innovacions han estat compartides. Tot i això, hi ha coses males d'entendre, com la destrucció dels arxius de La Palma, que foren cremats a Artà fa uns anys. Si desitjam un futur per a l'obra de palma, hem de recuperar el seu sentit col·lectiu i el caire popular d'aquesta artesanía tan nostrada.

L'any 2000, amb la celebració del 700 aniversari de la fundació de Capdepera, es donaren a conèixer les Madones de la Llata. Aleshores ja no hi havia traginiers i, pràcticament, no es feia llata. Aprofitant l'esdeveniment sortiren al carrer a treballar l'obra de palma i, des de llavors, no han faltat cap any al Mercat Medieval, on han mantingut oberta una paradeta. Aquesta presència al carrer, lligada a la recuperació de l'obra de palma és una primera fita de les Madones de la Llata que aquest nit volem remarcar.

L'any 2005, impulsat per l'Ajuntament, se celebrà l'Any de la Llata. Es feren moltes activitats, com la creació d'una exposició permanent de la llata, situada a la casa del Governador del Castell, en la qual les Madones

de la Llata aportaren peces que hi romanen exposades. Es va elaborar una exposició itinerant sobre l'obra de palma, acompanyada de peces de llata, que va recórrer una vintena de municipis de les Balears i altres de la península, com són Mas de Barberans, Lugo i Tenerife. Les Madones també organitzaren vetllades i participaren a tallers de llata per a les escoles.

Una fita que cal qualificar d'històrica fou l'exposició EstormiArt. Les madones de la llata confeccionaren més de cent estormies que una gran quantitat d'artistes plàstics illencs convertiren en obres d'art. L'Associació Voluntaris de Mallorca canalitzà els beneficis econòmics

de dita exposició per destinar-los a un projecte solidari a Guatemala, realitzat durant els anys 2008, 2009 i 2010.

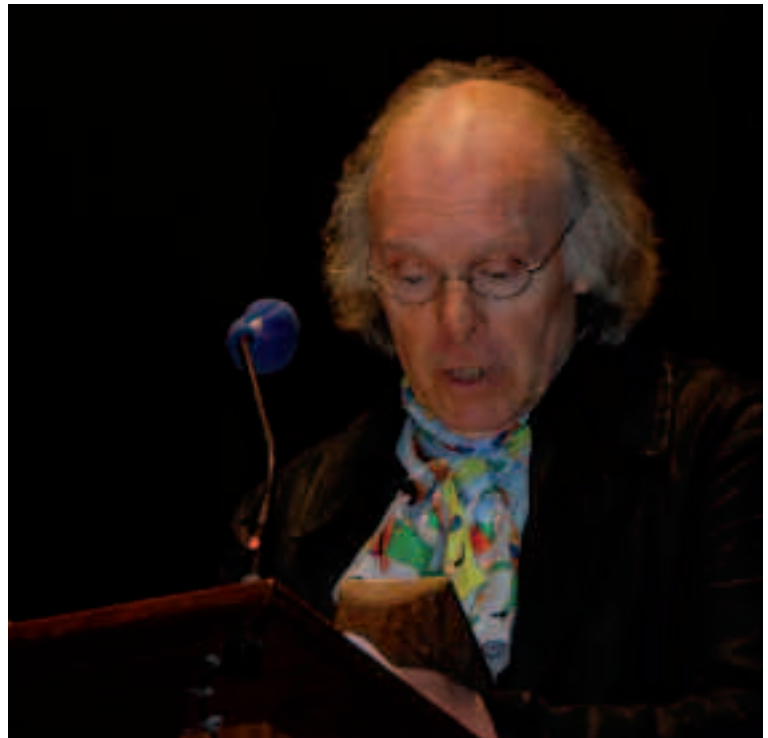
Les Madones de la Llata, amb la seva experiència i domini de la confecció d'obra de palma, han treballat i creat noves peces de consum que satisfan la demanda dels actuals mercats. Entre aquests nous productes hi ha ornaments, com les arracades, complements per a la indústria hotelera i altres objectes de disseny; algunes comandes s'han exportat a l'estranger. Per tot això, els nostres lectors han decidit concedir el PREMI CAP VERMELL 2013 a les Madones de la Llata.

Text de justificació a Gustavo

Trenta anys enrere –estam parlant, per tant, de l'any 1983– a *Cap Vermell* publicàrem la que, amb tota seguretat, és l'entrevista més llarga que la nostra revista ha publicat mai: sis pàgines per condensar una llarga conversa amb qui aleshores ja era considerat un dels valors artístics més interessants d'Europa. Aquella conversa, com podeu suposar, la vam mantenir amb GUSTAVO. I és que el nostre homenatjat, a banda d'un artista consagrat, és un conversador extraordinari, en companyia del qual el temps passa aviat. D'aleshores ençà, tot i que la coneixença ens venia de molt més enrere, la relació amb GUSTAVO l'hem mantingut d'una manera cada vegada més estreta i, certament, la imatge de *Cap Vermell* està lligada indefectiblement a la d'aquest artista.

Bé, aquesta mena de pròleg vol anar a parar al fet que la nostra associació ha decidit atorgar el seu premi anual, en la tretzena edició, a un creador el prestigi del qual, precisament, ens estalvia explicacions curriculars que, en el seu cas, ens ocuparien tota la vetllada. I és que estam parlant de tota una vida, de cinquanta anys de dedicació artística, mig segle que dibuixa una trajectòria consolidada amb esforç personal, amb fidelitat a conviccions ètiques i estètiques inalienables i, sobre qualsevol altre aspecte, fonamentada en una capacitat expressiva desbordant. Estam parlant, en definitiva, de GUSTAVO, un pintor que ha enlluernat Europa amb els pigments i la llum de la Mediterrània, d'aquesta mar i aquests colors que ell ha sabut plasmar com pocs artistes han estat capaços de fer.

Però, i això ja ho sabreu aquells que coneixeu la petita història dels PREMIS CAP VERMELL, les qualitats artístiques de GUSTAVO o el seu prestigi professional, tot i ser tan considerables, per a nosaltres no haurien estat suficients per lliurar-li el nostre guardó. I és que, com sabeu, allò que volem posar de relleu, per sobre de qual-

sevol altre aspecte, són les qualitats humanes dels nostres guardonats i el seu compromís amb la societat, com n'és el cas. Els qui el coneixem sabem que en GUSTAVO és un gran pintor, naturalment, però també sabem que per damunt de tot és una gran persona. Una perso-

na senzilla, assequible, acollidora, oberta i generosa. Després d'haver rebut l'aplaudiment de col·leccionistes, de galeristes, de diplomàtics i de polítics, el continuam veient com aquell mateix GUSTAVO que vàrem conèixer de jove, amb la mateixa mirada d'al·lot entremaliat i amb el mateix somriure transparent de qui té un cor net.

De tot això que estam dient, ens podem posar a nosaltres mateixos com a exemple de beneficiaris directes dels valors personals de GUSTAVO. *Cap Vermell* sempre ha trobat les portes de ca seva obertes i mai no ha rebut un "no" per resposta. Parlant dels PREMIS CAP VERMELL, el nostre guardó ha estat lligat a GUSTAVO des del primer dia, ja que la seva representació simbòlica es materialitza en un personatge que ell va dissenyar i ens va cedir desinteressadament. I avui, mirau per on, el guardó es lliura al seu dissenyador, en un viatge circular que s'ha torbat tretze anys a acomplir el recorregut, després d'haver anat a parar a moltes altres mans i abans de continuar el seu camí de reconeixement dels mèrits de tantes persones i entitats del nostre poble que se n'han fet creditors.

A més, en el cas de *Cap Vermell*, l'estreta relació amb GUSTAVO s'ha materialitzat en molts altres moments i per diferents motius, com ara la serigrafia commemorativa del 30è aniversari, o la portada i les il·lustracions que varen il·luminar el nostre *Anuari del 2011*, o la tirada de serigrafies signades i numerades per l'artista, que ens va cedir ara fa un any per captar fons per a la nostra associació. Fins i tot la capçalera del nostre web llueix la retolació d'acord al disseny de GUSTAVO. Mostres, totes elles, de la bonhomia i la gentilesa d'aquest artista generós, virtuts de les quals, ho sabem, no hem estat els únics beneficiaris. I mostra, com no, de la nostra admiració i sintonia amb l'obra d'un creador únic i especial.

D'altra banda, no podem passar per alt que, avui, el nom i el prestigi d'en GUSTAVO es lliguen i s'identifi-

quen amb el nom de Capdepera. Des del Son Turó, Capdepera guaita al món gràcies al nom d'aquest artista que, en els anys 90, va decidir tornar a Mallorca, després d'un llarg periple europeu –bàsicament alemany, passant per França i Bèlgica– i va escollir el nostre poble com a centre d'operacions artístiques i, naturalment, com a lloc per viure prop del seva estimada Mediterrània, al ritme de la mar, amb la llum i els colors d'aquesta terra esperant-lo cada dia darrere la finestra. Primer en el carrer Fondo i després a Son Jaumell, en aquest Son Turó seu, des d'on, afortunadament, continua donant ales a la seva imaginació desbordant i a la seva creativitat inimitable. El que volem dir és que **Capdepera, avui, també és una mica més coneguda arreu gràcies a GUSTAVO.**

S'ha parlat molt del sarcasme i de la ironia que traspuja la pintura del nostre artista, especialment en molts dels títols dels seus quadres, però allò que, en conjunt, irradia la seva obra és optimisme, és *joie de vivre*, és l'alegria encomanadissa de la majoria dels seus personatges, amb una rialla d'orella a orella que segurament és pur plaer, però on també belluga la capacitat de riure's de tots i de tot, començant per un mateix, en un sa exercici de desmitificació del paper que cadascú fa en aquesta vida. I és que, com ell mateix ens deia ja en aquella entrevista de l'any 83, «al cap darrer, l'important és que arribes a poder gaudir d'un treball que t'agrada, t'has guanyat una llibertat i, sobretot, comptes amb un grup de persones amb les quals pots tenir amistat fins a la fi de la teva vida».

Precisament, sentint-nos membres d'aquest cercle d'amistats que, en el nostre cas, hem mantingut per més de tres dècades, però també com a organitzadors d'uns premis que volen posar l'èmfasi en els valors més nobles de la persona humana, amic GUSTAVO, ens complau enormement lliurar-te el PREMI CAP VERMELL 2012, segons decisió de la junta directiva de la nostra Associació Cultural. Enhorabona i moltes gràcies.

PORTALET

31 gener

UCAP renuncia a la batllia

Tots n'estau al corrent: des de la renúncia de Biel Torres i Joana Llull als seus escons de regidors, les especulacions apuntaven de manera insistent cap a una renúncia d'UCAP als dos anys de batllia que li corresponien d'acord amb el pacte de legislatura signat amb el PSIB-PSOE. Aquests presagis es confirmaren el dimarts dia 29 de gener de 2013, data a marcar en el calendari com un d'aquells dies que s'han de tenir presents per entendre la idiosincràsia política d'aquest poble.

UCAP n'ha donat la seva versió en un comunicat que constitueix una peça literària molt interessant de com no s'han de fer per a justificar la pròpia actuació política (per cert, la paraula política està ben vist que fa urticària a aquest grup... polític). S'apel·la al sentit de la responsabilitat, però no s'acaba d'entendre gaire bé per què la responsabilitat es lliga a la renúncia a la batllia en comptes de fer-ho precisament a l'assumpció de la responsabilitat d'un compromís electoral i d'uns pactes que al final han estat paper banyat. La batllia, inicialment, era un càrrec irrenunciable per a PSOE i per a UCAP; i al final ha esdevingut un càrrec negociable, renunciabile, prescindible...

Tot plegat, el paper dels dos socis de govern no ha estat d'allò que podríem qualificar com a molt reeixit. Amb quatre cadàvers polítics pel camí i amb aquesta sortida de mare final, la imatge que ens arriba als ciutadans és més aviat de deriva i de desconcert. UCAP s'haurà de tapar el nas i haurà de fer mans i mànigues per donar a entendre als seus electors que un grup com el seu (que creu que «només amb propostes locals com la nostra, amb partits que no rebem ordres ni de Palma ni de Madrid, amb persones properes, arribarem a bon port»), ha de governar, vulguis no vulguis, amb un PSOE que rep ordres de Palma i de Madrid, i d'Alemanya, si cal. Coses de la... política!

Dit això, desitjam de tot cor a uns i altres, govern, oposició i votants, que el que resta de legislatura sigui

altament positiu en tots els sentits i que els propers dos anys i mesos que tenim per davant ens permetin remuntar, ni que sigui parcialment, la complicada situació social que ara estam patint.

4 abril

Ja no estam demandats?

El proppassat dia 13 de març va fer un any des que *Cap Vermell* va comparèixer al Jutjat de Pau de Capdepera a fi de respondre una demanda de conciliació interposada pel regidor Sebastià Sureda. Ell ens acusava d'un delictes de calúmnies i injúries contra la seva persona, pel fet d'haver publicat dos comunicats dels grups de l'oposició municipal, que l'afectaven. Com informàrem en el seu moment i com molts recordareu, aquell acte acabà sense avinença, ja que nosaltres declinàrem qualsevol responsabilitat en l'afer. També manifestàrem, aleshores, que us tendríem informats del resultat de tot plegat.

Ens donàrem un any, període durant el qual podien passar dues coses. La primera era que el demandant continuàs amb les actuacions i, davant la falta d'acord, interposàs una querrela davant el Jutjat. La segona era

que reconsideràs la situació i, creient que la demanda inicial no tenia fonament, es posàs en contacte amb *Cap Vermell* per tal de tancar amistosament el contenciós. Però no ha passat cap de les dues coses, que sapiguem. Entretant, sol·licitàrem informació a l'Ajuntament sobre l'escrit suposadament presentat per Sebastià Sureda en relació a la seva situació laboral (una situació que, no ho oblidem, va ser la causa del litigi), però encara l'esperam.

Podríem tancar l'incident passant pàgina i oblidant-nos-en. Però, com també diguérem quan fórem demandats, aquell va ser un tràngol pel qual no havíem passat mai els membres de *Cap Vermell* en més de 30 anys de tasca cultural i informativa, i com que, a més, consideràvem absolutament injusta aquella situació, volíem que el final no fos ambigu ni deixàs cap ombra de dubte sobre la nostra associació.

En Sebastià Sureda ha tengut un any per reconduir el problema i minimitzar-ne els efectes. En el poble, tots ens coneixem i, per tant, a nosaltres no ens calia cap gran gest, ni tan sols un comunicat públic en què el regidor es desdigués de les seves acusacions a *Cap Vermell*. Ens hauria bastat fer un cafè plegats, dues paraules de compromís i una encaixada de mans. I nosaltres hauríem publicat una cosa com que després d'una entrevista amb el regidor Sureda, els possibles malentesos per ambdues parts s'havien superat amistosament. I punt.

Però, com ja deim, no ha passat res d'això. És més, aquesta situació sembla haver esperonat el regidor Sureda i, amb la connivència de l'equip de govern, no sols no ha mirat de suavitzar un assumpte que volem entendre com a fruit d'una revolada, sinó que s'ha refugiat en un silenci i un distanciament impropis d'un càrrec públic. D'aleshores ençà, la seva actuació en relació a *Cap Vermell* ha estat la de perdonavides i a alguns ni ens saluda, com si li deguéssim alguna cosa. Està ben vist que la humilitat no és la virtut que més prolifera entre la classe política i que demanar excuses no entra en el codi d'actuació dels nostres representants. Nosaltres no provocarem aquest problema i qui sí que ho va fer deu trobar que ja està bé així.

Sàpiga Sebastià Sureda, i sàpiguen els nostres lectors, que tot això ens dol i que ens mantenim oberts a tancar l'afer de manera acceptable per a ambdues parts. Qui hauria de fer la primera passa, ens té a la seva disposició.

Aquest és l'estat de coses. Vàrem prometre que n'informaríem i així ho feim.

21 abril

Tsunami polític

Després de dos anys de legislatura, si fa no fa, ¿com diríeu que es troba la nostra comunitat autònoma? Hi ha més o manco aturats? Els serveis públics són millors

o pitjors? El poder adquisitiu de la gent ha augmentat o ha disminuït? La qualitat de la nostra esquifida democràcia és ara de major graduació o fa gust d'aigua?

En aquests dos anys, ens sembla que la percepció que els ciutadans rasos tenim de la situació política s'acosta precisament a la de patir una mena de tsunami, una onada gegant feta d'arrogància, prepotència i, sobretot, d'ineptitud. Els nostres governants, que s'ompliren la boca de solucions que havien de sobrevenir miraculosament, simplement per la seva presència al timó del poder, aquí els tenim, sense demostrar gens de traça ni mica per fer la nostra vida ni que sigui una mica més passadora. Més aviat tot el contrari.

A manca de capacitat de gestió, els nostres governants armen gresca lingüística i es carreguen un sistema que, sense solucionar les mancances del català, sí que feia de mur de contenció de l'escomesa del castellà. Amb això s'entretenen, els nostres governants, allunyats de tota consideració i respecte cap a la comunitat educativa i ignorant tota recomanació científica en una matèria de la qual ho desconeixien tot.

Ara, per reblar el clau, aquests mateixos governants acaben de liquidar el projecte de tren fins a Artà, passant per alt el seu mateix pla de mobilitat, menyspreant el clam popular de tota una comarca i, el que és més greu, renunciant a un conveni amb el Ministeri de Foment que preveia unes inversions de més de 400 milions d'euros. Els nostres governants, en definitiva, una vegada més s'han cobert de glòria i han defugit la seva primera obligació, que és la de defensar els interessos d'aquestes Illes.

Dos anys de legislatura, dèiem, i l'onada no atura de créixer. El tsunami, ara mateix, amenaça d'acabar amb tot: amb el tren, segur que ja ho han aconseguit; amb la llengua, fan passes; en sanitat i educació, caminen cul enrere, com els crancs...

Ni posant-hi bona voluntat, sembla altra cosa que els nostres governants vulguin fer malbé la nostra qualitat de vida, en el seu conjunt. Tenen dos anys més per aconseguir-ho.

21 maig

Mercat Medieval, llums i ombres

Moltes més llums que ombres, de llarg. Hem viscut la catorzena edició de la gran fira de Capdepera i la impressió general és força positiva. Basta mirar i escoltar, en aquesta mateixa pàgina, les opinions dels visitants entrevistats per IB3, per copsar com de satisfeta se'n va la gent que visita el nostre Mercat Medieval. Aquesta és una impressió que aquells que hi hem passat moltes hores hem pogut comprovar personalment.

Després de catorze anys, aquest esdeveniment s'ha consolidat en el calendari de Mallorca com una fita indispensable per a molta gent i el nombre de visitants es manté en nivells molt alts de participació. El dissabte horabaixa i vespre, Capdepera estava col·lapsada i, com vulgarment es diu, no hi cabia ni una punta d'agulla. D'altra banda, i tot i que no s'ha d'abaixar la guàrdia, hi hem detectat escassíssimes transgressions a l'esperit medieval: gairebé no hem vist plàstic, els firaires han presentat uns vestuaris adequats, l'ambientació ha estat acurada i suficient, etc. Finalment, no hi ha hagut incidents significatius i es pot dir que el Mercat Medieval ha conclòs de la millor manera possible. De l'adversitat meteorològica del dissabte al matí, ningú n'és responsable i, passat l'ensurt, tot va rutllar perfectament. Quant a les vendes, les notícies que en tenim també són de caire positiu.

Molt destacable, entre les llums del Mercat, és la implicació dels grups del poble, primer amb una bona participació en llocs de venda. Però, i molt important, com a aportació a la dinamització de la fira, a càrrec de la Banda de Música, Batucap, Batucada de l'Escola de Música, Coral Gabellina, Coral s'Alzinar, Ballet Stylo... A banda del pregó, la capella del Castell s'ha revelat com l'espai idoni per a concerts del Mercat. També musicalment, es pot dir que el Mercat Medieval és únic.

Ombres. També. Algunes. En aquest sentit, recollim les queixes que ens han arribat, de gent del poble, des

del desig que les edicions futures encara siguin millors, si és possible.

– El Castell, un tema pendent. Hi falta ambientació i llocs de venda. Hi ha poca vida. Se'ns ha suggerit que hauria d'estar bàsicament destinat als artesans i que, a aquests, se'ls hauria d'estimular econòmicament perquè vinguin a Capdepera.

– El tancament del mercat a la 1 del vespre. La gent jove se'n queixa i argumenta que el renou que s'hi fa, i més si no hi ha activitat musical, no és res comparable amb el de les festes de Sant Bartomeu. O que no és res comparable amb el renou que pateix molta gent de Cala Rajada durant tot l'estiu. Va crear malestar una mena de toc de queda que es va produir el divendres vespre.

– Hi ha hagut menys paradetes que altres anys, menys oferta i menys variació, per bé hi ha hagut persones que també ens han dit que aquest mida de mercat és més que suficient. Hi ha moltes —massa?— paradetes de menjar, però a l'hora de dinar hi havia cua pertot. El carrer Fondo és un tema de debat.

– Tema de preus: davant la contenció d'algunes paradetes, n'hi ha d'altres (inclosos establiments del poble) que es passen molt.

– Ens han fet arribar queixes de l'actuació de la Policia Local en el sentit d'imposar una gran quantitat de multes per mal aparcament, especialment el dissabte. Si no s'impedeix el pas d'altres vehicles, s'hauria de ser molt curós a l'hora de posar una denúncia en dies com aquests.

Millorar ha de ser una aspiració permanent i, evidentment, hi ha coses millorables. Amb tot, i mentrestant, el nostre balanç és favorable.

10 juliol

ConSORCI

Els mitjans de comunicació s'han fet ressò, les darres setmanes, de la gestació d'un consorci, per part de

cinc municipis del Llevant, per gestionar conjuntament alguns serveis municipals. Aquests municipis són Manacor, Sant Llorenç, Son Servera, Artà i Santa Margalida. Es tractaria de la resposta immediata a la possible reforma de la Llei d'Administració Local, en què es preveu un preu màxim a pagar pels ajuntaments per cadascun dels serveis que contracten (neteja viària, recollida de fems, subministrament d'aigua...) En el cas de municipis de menys de 20.000 habitants, se'ls obligaria a posar aquests serveis en mans de les diputacions (els consells insulars, en el nostre cas), quan se superi el preu màxim fixat.

Algunes veus de pes en el món de la política i de la justícia ja han advertit que aquestes mesures podrien atemptar contra l'autonomia de les entitats locals, reconeguda constitucionalment. Però, en tot cas, aquests municipis que hem esmentat ja han posat fil a l'agulla per tal que, en cas que la reforma de l'administració local es consumi, tenir un instrument jurídic per obviar-ne les conseqüències. En el cas d'entitats de caire eminentment turístic, aquestes conseqüències podrien ser insuperables. Com deim, en pobles i ciutats com els que ara miren de crear aquest consorci, atendre una població que a l'estiu pot arribar a triplicar la realment censada, amb uns preus fixats des de Madrid sense tenir en compte aquest fet, resultaria senzillament inviable. D'altra banda, la creació d'una empresa comuna de serveis, permetria recuperar una part de l'IVA que els organismes públics ara no tenen possibilitat que se'ls retorni.

Bé, el fet és que, com ja haureu advertit, Capdepera no figura entre els gestors d'aquest futur consorci. El tema va sortir a llum en el darrer plenari de l'Ajuntament i vam creure entendre que els tècnics del consistori consideren que aquesta iniciativa presenta llacunes legals que escampen alguns dubtes sobre la seva viabilitat. Pot ser, però, en qualsevol cas, que això ja es veurà oportunament. Pensam que sumar-s'hi des del primer moment permet fer-hi les aportacions que les particularitats de cadascun dels municipis necessita que quedin

recollides i si, pel que sigui, l'aventura no arriba a bon port, tampoc no s'haurà perdut gaire de deixar-s'hi sentir. O és que a l'equip de govern van tan carregats de feina que no poden atendre algunes reunions més?

Capdepera s'ho està pensant, deia la premsa. A nosaltres no ens agrada aquesta actitud acomodaticia de veure-les venir. Si va bé, ja pujarem al tren en marxa, i si no, tot això que ens haurem estalviat. Però no és això, companys. Pensam que Capdepera s'hauria de sumar a aquesta iniciativa ja, des dels seus inicis, amb fermesa, i no només per qüestions estrictament econòmiques, sinó pel sentit del compromís amb una comarca amb els membres de la qual compartim problemes, serveis i alguns projectes.

22 agost

Després de l'incendi...

Els contraforts orientals del massís d'Artà, des de Sos Sastres a la mar, passant per Cutrí i la Duaia o Son Barbassa, fins a Cala Torta i sa Mesquida, són possiblement la zona de Mallorca més castigada pels incendis forestals. Els que tenim certa edat ja hem perdut el compte de les vegades que hem vist com s'hi calava foc, quatre vegades importants en els darrers vint anys.

I com així, aquesta reincidència? Per què aquesta reiterada desgràcia? Què passa, o què hi ha, en aquest espai perquè les flames el calciguin, amb la seva bota de foc, insistentment? Si hom mira aquell paisatge, ja una mica lunar, s'adona que, incendi rere incendi, gairebé no hi ha res. Cada nou foc fa malbé els esforços de la natura per a l'autoregeneració i en cada nova devastació de «les muntanyes més altes del món» es frena tota possibilitat que la fesomia que hauria de ser la natural de la zona, amb una arbreda pròpia creixent ufana, completi el seu cicle natural. El pinar que es troba a zones adjacents hi hauria de senyorejar igualment, però el foc en barra el pas una vegada i una altra.

Ens ho demanàvem en una primera informació apresada sobre aquest darrer succés: com podia ser, a les 10 del vespre, que es calàs foc devers cala Torta? Des de la Conselleria volen ser prudents i no avançar hipòtesis sobre les causes de l'incendi, però la majoria de gent, autoritats incloses, amb qui n'hem parlat, està convençuda d'una autoria personal. Sigui per negligència, sigui de forma voluntària, són majoria aquells que pensen que les flames es varen generar a partir de l'actuació dolosa d'una o algunes persones.

El president Bauzà assegurava, temps enrere, que amb el seu govern mai no hi hauria un incendi com el d'Eivissa. Segurament confiava en els mètodes del seu conseller Company, aquell que diu que «fa més feina una guarda d'ovelles que una brigada forestal». Però la realitat, per desgràcia, és caparruda i el que passa és que el paisatge, element clau del producte turístic juntament amb el clima, pateix les sotragades del foc, quan no les d'un urbanisme salvatge. No invertir en el paisatge, retallar serveis de prevenció o minorar els mitjans de lluita contra el foc al final ens està sortint molt més car que si aquests serveis es mantinguessin en nivells òptims.

Només eren argelagues i càrritx, garriga. No hi ha hagut pèrdua de massa forestal. Res... Amb cada nou incendi, aquelles gairebé 500 hectàrees, cremades una vegada més, s'allunyen d'esdevenir part del bosc que haurien d'ajudar a configurar. I encara una altra cosa molt més preocupant: el vent de gregal que ajudà a propagar les flames també va fer que el foc s'escampàs precisament pel mateix espai castigat altres vegades. Però pot passar que un dia —i és un miracle que encara no hagi passat— el mestral o el ponent empenyin el foc definitivament cap a sa Mesquida i l'Agulla i que l'incendi no s'aturi fins al far de Capdepera.

Incendis importants a la Península de Llevant, en els darrers anys:

- 1992: l'Alqueria, 2.044 hectàrees
- 1994: can Canals-sos Sanxos, 901 hectàrees
- 1999: la Duaia, 1.112 hectàrees
- 2011: camí de Carrossa, 392 hectàrees
- 2013: cala Torta-Cala Mesquida..., 480 hectàrees

Gairebé 5.000 hectàrees en poc més de 20 anys.

26 octubre

Gràcies, Gustavo.

L'Ajuntament de Capdepera ens ha enviat la relació de despeses i ingressos de l'exposició **CAN PATILLA BOOGIE WOOGIE** que ha tenguut lloc al llarg d'aquest estiu al Centre Cap Vermell. Un fet inusual de transparència no per això menys lloable. I amb tot, alguna veu ha volgut minimitzar injustament el que podem qualificar com a l'esdeveniment cultural de l'any a Capdepera.

Les dades són que l'exposició de tres mesos i mig ha costat a l'Ajuntament 5.328 euros, que corresponen a la gestió i vigilància de les sales i a l'assegurança. Gustavo, per la seva part, ha assumit unes despeses de 4.609,25 euros destinats a tota la cartelleria, material d'activitats infantils i refrescs d'inauguració i de cloenda. També ha fet un donatiu de 3.000 euros per a despeses dels serveis socials municipals i ha donat a l'Ajuntament dos quadres per un valor de 9.000 euros cada un. Durant l'exposició, Gustavo va col·laborar amb les Festes del Carme, fent donació de vuit serigrafies que, sortejades, van suposar per a la comissió d'aquestes festes un total de més de 1.500 euros.

A *Cap Vermell* som clarament parcials pel que fa a Gustavo. No d'ara, de sempre. Ja l'any 1983 iniciàrem aquesta relació amb una llarga entrevista en un número del qual l'artista fou l'autor de la portada. Quan *Cap Vermell* va complir vint anys, férem, d'un dibuix seu, una

serigrafia commemorativa que encara ara és la imatge del nostre anual PREMI CAP VERMELL. En complir els trenta anys, ens va regalar una altra serigrafia commemorativa que serví de portada de l'anuari i la seva retolació es va convertir en la capçalera d'aquest web. Ens agrada Gustavo, tant la seva obra com la seva personalitat, per això el nomenàrem PREMI CAP VERMELL 2012 i, dia a dia, comprovam l'encertat de la decisió. Seguim amb interès la seva producció. Pensam que cada una de les seves propostes artístiques engrandeixen i porten molt lluny el nom de Capdepera. D'aquí el nostre agraïment.

L'exposició CAN PATILLA BOOGIE WOOGIE era un deute pendent que el poble de Capdepera tenia amb Gustavo. No s'ha fet a petició de Gustavo, ans al contrari, va ser l'Ajuntament el que plantejà a l'artista aquesta exposició retrospectiva. I la conjunció no ha pogut ser més fructífera. Ajuntament i artista hi han posat el millor del que tenien per convertir-ho en un esdeveniment de referència. I un cop acabada l'exposició hem de dir clarament que l'objectiu s'ha aconseguit

amb escreix. Activitats culturals paral·leles, participació infantil, milers de visitants... El centre Cap Vermell s'ha convertit en referència cultural de l'illa. Agradi o no l'obra de Gustavo, el fet objectiu és que la mostra ha transcendit i ha arribat molt enfora. És més, aquesta exposició no vol ser un fet puntual, sinó que Gustavo ja ha ofert la seva col·laboració per poder gaudir cada estiu d'una programació d'alt nivell, com ell mateix va esmentar a l'acte de cloenda.

Tampoc no podem oblidar el mural ceràmic de 4x16 metres (1700 rajoles) que s'instal·larà al moll l'any que ve, gràcies a diversos patrocinadors privats, de manera que no suposi cap despesa a les administracions públiques.

Si haguéssim de parlar exclusivament de qüestions numèriques, podríem dir que Capdepera fa un bon negoci amb Gustavo. Però hem d'anar més enllà dels fets materials: Gustavo aporta a la nostra contrada un prestigi, un nom i un valor afegit incalculables, per la qual cosa sempre li haurem d'estar agraïts. I en quedarem curts.

Per això, **Gustavo, moltes gràcies!**

FIRST SUN
MALLORCA
HOTELS

CALÀ RATJADA
FONT DESA CALÀ
CAN YAMEL
CALÀ MESQUIDA

El lloc de Mallorca per a on primer surt el sol

www.firstsunmallorca.com

GENER

A ca nostra l'any sempre comença pel mes de gener, quan predominen les notícies de tancament de l'any anterior, fent recompte i estadístiques de dades diverses, o notícies relacionades amb Ses Majestats els Reis d'Orient, i coses semblants. És clar, no podem començar l'any inventant notícies!

Doncs sí, *Cap Vermell* començava l'any amb la notícia que, durant el període 2011–2012, la població havia disminuït més del 3,5 %, i com reflecteix una altra estadística ben entrat el mes, una part d'aquesta disminució és causada als estrangers que se'n van de Capdepera, cosa que també succeeix a altres poblacions de la Península de Llevant. L'equip de govern de l'ajuntament no va disminuir, però sí que havia canviat amb la dimissió d'en Biel Torres i na Joana Llull, per motius de salut i personals respectivament.

Al gener no poden faltar les informacions relatives als Reis d'Orient. Per molt que es belluguin, vagin on vagin, el dia 5 sempre es deixen caure pel port de Cala Rajada al capvespre i pujar a Capdepera a continuació. Els actes del seu programa són multitudinaris, per la qual cosa moltes vegades han de delegar en els patges reials, els quals fan molt bé la seva feina de representació. No falten les tradicionals visites al Centre de Dia i a la Residència de Gent Gran SAR Quavitaie de sa Font de sa Cala. Dia 6, evidentment, les comitives reials van repartir regals pels carrers del municipi als nins havien escrit correctament les seves cartes, sense faltes d'ortografia.

Un altre infant també va ser notícia, però aquest va ser un infant peninsular anomenat el Niño. La loteria va tornar a visitar Cala Rajada, concretament l'administració de Joan Vicens, i els afortunats que havien comprat els dècims encertats encara ho deuen estar celebrant, per molt que l'Estat comencés a aplicar la deducció d'una cinquena part del premi.

Un «premi» en sentit pejoratiu va ser que del Coll dels Vidriers cap a Llevant, és a dir, fins al Cap de Pera, sembla ser una Mallorca diferent a la resta pel que fa a la promoció de l'ús del transport públic turístic. Les Illes Balears són una de les vuit regions europees que participen en el projecte europeu SEEMORE (Sustainable and Energy Efficient Mobility Options in Tourist Regions in Europe, és a dir, opcions de mobilitat sostenible i d'eficiència energètica a regions turístiques europees). Però no arriben aquí.

Les retallades també afecten els pins de la plaça de l'església de Cala Rajada i al castell de Capdepera, al qual van extirpar la barana del camí que puja cap a la casa del Governador. Però no van poder amb Sant Antoni, festa cada vegada més ben arrelada, finsael punt

que l'Associació d'Amics de la Llata va fer un taller de fer botellers de palma.

Per no quedar enrere, els polítics també van voler ocupar alguna notícia d'aquest mes de gener: l'equip de govern PSOE-UCAP apostà per als propers anys 2013-2015 per un pacte de governabilitat basat en la responsabilitat, prioritzant un interès comú que no és un altre que... l'endevineu? Bingo: el municipi de Capdepera!

Acabem la festa en pau: l'IES de Capdepera celebrà el Dia Escolar de la No Violència i de la Pau (DENIP) el dia de l'aniversari de la mort de M. Gandhi, reflexionant sobre la estreta relació entre la Pau i la Justícia Social. Si sabessin en començar l'any la que els havia de caure...

FEBRER

Si al gener ens visiten ses Majestats els Reis i Sant Antoni, febrer no vol quedar curt i convida el senyor Carnestoltes. Els primers que van voler honrar aquest senyor van ser els alumnes i professors de S'Auba i de l'escoleta Eriçons. L'alegria va anar acompanyada per una esplèndida meteorologia. En canvi, la cara de pòquer podia ser, perfectament, la comparsa més generalitzada quan es va suspendre la rua de Cala Rajada a causa de la pluja. L'aigua no va durar eternament i va permetre fer les altres activitats festives, com les de l'escola S'Alzinar, les de la residència de sa Font de sa Cala, l'escoleta Es Ferreret, i els darrers dies de les classes de Tai-Txi. També va haver un conat de polèmica pels horaris de la rua a Cala Rajada i altres qüestions. Però millor enterrem la polèmica i, amb ella, la sardina, com van fer a S'Alzinar, perquè ja van tenir prou amb la visita de la jaia *Corema*, que va repartir a tort i a dret, i no és cosa de fer més renou fins que sigui el moment, que té mal despertar.

A mitjans de mes Na Catalina Flaquer *Mantellera* va inaugurar una exposició de randes i brodats fets al llarg dels anys, amb una mostra molt variada. El seu és un exemple que haurien de seguir alguns estaments del municipi que, encara que hi deuen posar molta bona voluntat, la tela que tallen no els queda tan llúida. Atenent les declaracions del regidor de Medi Ambient, se suposa que el Govern va aprovar el projecte presentat per l'Ajuntament de Capdepera per adobar les deficiències del tancament del femer de Son Terrassa i hauria d'adjudicar les obres i dur-les terme abans del mes d'abril, per no perdre la subvenció de la Comunitat europea de més d'un milió d'euros. Però... no anem més ràpids que el caragol, no sigui que ens despentinem. Mentre llegiu aquestes línies acabades d'imprimir, podeu fer una passejada a Son Terrassa i no farà falta que us n'expliquem res més. L'Ajuntament també es va posar a tallar tela pel que fa al port, concretament, i va acordar amb Ports IB treballar en la redacció d'un conveni de col·laboració.

First Sun Mallorca, com no pot ser d'una altra manera, mantenia viva la seva activitat fent promoció, a nord i a sud, però amb més delicadesa que la jaia *Corema*. Del 6 al 10 de febrer van anar a la fira Reisen d'Ham-burg, i del 14 al 17 eren presents a la fira Bit de Milà.

En altres temes relacionats amb la literatura, un dels col·laboradors habituals de la revista *Cap Vermell* ens descobria i/o recordava les novel·les del gabbellí Lewis Th. Gardens, també conegut com Luís Loshuertos o de Can Creus: *La cueva* i *Intriga en Cala Rajada*.

I com de literatura va el tema i la Biblioteca de Capdepera n'és un dels seus santuaris, val a dir que els alum-

nes de primer d'ESO de l'IES Capdepera varen visitar aquesta biblioteca per saber-ne el seu funcionament i el material del qual disposa. D'altra banda, l'Obreria Verge de l'Esperança va lliurar uns obsequis als participants en el concurs i taller de llegendes relacionades amb la festa de la Mare de Déu de l'Esperança.

Premi gros, però, és el que va repartir una loteria de Cala Rajada: concretament més de 800.000 euros en el sorteig de dijous 21, a La Primitiva. Una quantitat que triplica, aproximadament, els ingressos del Patronat del Castell, que també presentà els comptes de l'any anterior.

I per anar retallant, resumirem que el mateix Patronat ja pot anar podant al voltant de la muralla; que a Son Moll i al carrer Elionor Servera ja es van podar arbres; també es van treure els llums de Nadal, que fan lleig si queden fins a l'estiu; i que la reparació d'un col·lector de recollida d'aigües pluvials també va ser notícia. Si Cala Rajada s'inunda cada vegada que plou, que no sigui per aquest col·lector.

I com d'esports no n'hem parlat, destaquem que el Renshinkan obtingué una medalla d'or i tres d'argent al campionat de Balears júnior.

MARÇ

Un fort temporal de Llevant va donar la benvinguda al mes de març i a la temporada turística. Les fortes ones sacsejaren el passeig marítim i altres zones costaneres. No afectà, però, a l'associació d'hotelers, que seguien fent promoció, ni al Govern de les Illes Balears, que anà de visita a Berlín per a la fira turística ITB, acompanyant Gustavo Peñalver, *Gustavo*, qui comptava amb cinc obres exposades a l'estand de les Balears. El fort vent tampoc deslluï els premis HolidayCheck per a tres hotels gabellins: Serrano Palace de son Moll, Laguna de Canyamel i S'Entrador Playa. Per la seva banda, Firstsun Mallorca Hotels promocionava Capdepera com a destinació de golf a la fira Rheingolf.

Però els hotels no ho són tot al municipi, encara que acaparin portades i notícies. Setze empreses de Capdepera van rebre la distinció SICTED, que fa referència a la qualitat del servei turístic. No sabem si l'ajuntament també podrà rebre algun dia aquesta distinció; les actuacions municipals van ser notícia, quan a la Pedruscada, van retirar pedres i arena dutes per aquell temporal; també per la reparació de la passarel·la de la platgeta de n'Aguait; per tasques de poda i jardineria al passeig de les Atzavares per obrers de COEXA. El Centre Melis Cursach es va engalanar amb obres d'art fetes per alumnes de Ca Na Marisa: brodats diversos i patchwork donaren color a les instal·lacions.

D'altra banda, es va constituir la Xarxa de Municipis i entitats de les Illes Balears pel Ramon Llull, amb Capdepera i altres municipis, per tal de defensar, protegir i vetllar pel compliment de la legislació sobre la llengua catalana, entre d'altres objectius.

Perquè, tal com anam, fa falta actuar per evitar la degradació de l'ensenyament. A S'Alzinar, l'especialista Lluís Segarra hi va impartir unes classes pràctiques de matemàtiques i, després, hi hagué unes xerrades teòriques amb anècdotes divertides i dades curioses. Els més petits de s'Alzinar, no obstant, van tenir una visita no tant tècnica: la dels gegants de Capdepera, en Roc i n'Esperança, acompanyats per en Climent Crespo. I si uns rebien visites, altres anaren de visita: concretament eren alumnes de primer d'ESO de l'IES Capdepera els quals participaren en una activitat organitzada per Esquerra Unida amb la col·laboració de l'ajuntament,

per netejar la platja de Cala Agulla i els seus voltants. Menys instructives i amenes van resultar les accions per refusar la reforma educativa coneguda com Llei Wert: vaga els dies 13 i 20, amb concentracions diverses. I pel mig dels dies de vaga, lliurament de premis del concurs «Ni un foc al bosc» per a alumnes de 6è de S'Alzinar i

S'Auba, acció que vol fomentar entre els menuts la importància de la prevenció d'incendis forestals.

Són molt importants aquestes accions de prevenció de focs. Esperem que calin bé en els infants actuals, atès que no sembla que, en els adults, els resultats siguin els mateixos. Aquest més de març ja vàrem veure una columna de fum per darrera de sa Mesquida; resultà ser un petit foc a Cala Torta, cremant 1,4 hectàrees de canyís. No es comptabilitzen en hectàrees i no sabem en quina mesura es comptabilitzen els cremats pels focs desfermats a l'ajuntament per motiu dels complements de productivitat i nòmines. El cas és que a la reunió per tractar de solucionar aquest problema varen saltar guspires i encara fumegen. L'IBANAT, en aquest cas, no hi pot fer res.

Sí que va poder fer alguna cosa, i ja n'era hora, l'IBAVI (Institut Balear de l'Habitatge), lliurant les claus d'habitatges protegits en règim de lloguer del carrer Roses 34 de Capdepera. Falta en feia. Ens ho recordaren les explicacions relatives a la destrucció de l'Estat del Benestar que feren Sílvia Cano, secretària general de la federació socialista de Mallorca i Jaume Garau portaveu del grup socialista al Consell de Mallorca, citant l'estratègia del govern del Partit Popular per a la paralització de l'aplicació de la Llei de Dependència actualment en vigència.

I mentre la parròquia de Sant Bartomeu feia un mercadet per recaptar fons, aquells que s'havien presentat al concurs oposició la plaça de peó al castell rebien les llistes d'admesos i exclosos.

ABRIL

Seguint amb el foc, *Cap Vermell* va rebre una desagradable imatge d'una de les portes de l'ajuntament, a Can Creu d'Inca: qualcú havia calat foc al rètol dels horaris. Per fortuna no va passar d'aquí, confièm que no sigui més que una simple bretolada i que tendim a fer desaparèixer aquestes bestieses del nostre entorn.

El jardí de Can Gabriel, antiga seu d'algunes dependències municipals, ens mostrarà l'estat d'una palmera afectada per una bèstia difícil d'eradicar, l'escarabat anomenat *Becut vermell*. Malauradament no en serà l'única. Seguint amb qüestions municipals, unes que van encendre els ànims, de les quals parlàvem al mes de març, feien referència a sous de treballadors de l'ajuntament. La notícia publicada a *Cap Vermell* devia actuar en l'equip de govern com el becut a les palmeres. Per aquest motiu, el batlle va enviar una nota explicativa que també vàrem publicar.

Sembla, però, que els treballadors ja no tenen defensors com temps enrere. Sota el títol de *Aurora Picornell. Escrits, 1930-1936, i altres veus a Mallorca en defensa de les treballadores*, se'ns presentà en un llibre el conjunt de testimonis de lluitadors de la classe treballadora. L'acte va ser presentat per l'Assemblea de Capdepera d'Esquerra Unida. Una persona que devia veure i viure aquells moments, els bons i els dolents, fou Miquel Garau Orpí *Maia*, qui va complir 100 anys, i a qui se li va retre un merescut homenatge a la sala de plens de l'Ajuntament de Capdepera.

També vàrem publicar una notícia sobre el deute bancari dels ajuntaments de les Illes, on el de Capdepera encapçala un rànquing que desmarca els gabellins en el deute per habitant. Ens demanam si, a aquest deute, se li pot aplicar la Llei d'Insolvència Singular que presentà el diputat socialista del parlament de les Illes Balears, Antoni Diéguez, encara que, pel que sabem, la llei només afectaria els casos de desnonaments.

Els desnonaments afecten les famílies i deuen crear un greu perjudici en els fills en edat escolar. Encara que no fos així, davant la falta de psicòlegs als centres educatius gabellins, el Consell Municipal d'Educació de l'ajuntament de Capdepera va decidir impulsar una col·laboració amb la UIB per dur alumnes de Psicologia a fer pràctiques acadèmiques als tres centres del municipi. A més, els alumnes de 3r d'ESO de l'institut van ser els protagonistes d'un ambiciós projecte sobre la salut. Durant uns dies van canviar l'horari habitual d'algunes matèries per treballar, des de diversos punts de vista, el fenomen de la salut amb professionals del sector educatiu i sanitari.

En el marc de la mobilització estatal a favor de l'ensenyament públic, mestres, pares i mares d'alumnes de l'IES, de S'Alzinar i de S'Auba participaren d'una concoreguda assemblea informativa. Es va fer una comparació entre la LOMCE (Llei Wert) i la LOE, i es va comentar el TIL que implantarà l'ensenyament en tres llengües a les Illes Balears, tot criticant l'oportunitat i efectivitat de la seva aplicació.

Les mobilitzacions no acabaren aquí: el Correllengua, expressió d'un poble que vol lluitar per defensar les senyes d'identitat amb la llengua com a estendard, va arri-

bar al municipi i els corredors van fer el relleu de la flama de la llengua a Son Servera.

Altres van fer unes voltes diferents. Per segon any consecutiu centenars de motoristes arribaren a la plaça de l'Orient. Potser ho feren perquè no podien arribar en tren, que en tren pots llegir i xerrar amb els companys de seient sense la por de distreure't. Per això la comarca de Llevant seguirà lluitant pel tren. Donada la decisió de liquidar les obres del tren, en una reunió d'urgència es decidí anar a per totes contra un govern que té oblidada aquesta comarca. Més curiosa va ser la Volta a Mallorca en monocicle que feren dos aventurers que trobàrem a Capdepera i que, amb cansament i sota la pluja, encara van tenir bon humor per posar per a la foto.

Abril, però, no seria abril sense la celebració de la festa de Sant Jordi, amb roses i llibres. Com Setmana Santa no ho seria sense la Processó de l'Encontre a Capdepera i a Cala Rajada. I, si a començaments de mes fèiem ressò de l'aniversari de l'enfonsament del bou *Francisco*, cinquanta-quatre anys enrere, a finals de mes començava la XI Mostra de Teatre, Música i Dansa infantil i juvenil de Capdepera.

MAIG

Amb aniversaris i voltes també començà aquesta secció el mes de maig: pel desè aniversari del Centre de Dia s'hi van fer actes diversos gairebé durant tota una setmana. Una de tantes jornades hi va haver berenar, música i ball de bot per complementar la visita d'alguns membres de l'equip de govern. No varen poder tornar a l'ajuntament pel carrer Port —ni falta que els feia passar-hi—, perquè estava en obres, que van provocar algun petit caos de circulació. Tanmateix, si algun conductor no entén que per arreglar les coses s'han de fer certes obres, pot fer vaga i deixar de conduir. A Palma, sense anar més lluny, hi hagué una gran manifestació per donar suport a la vaga contra la ja citada Llei Wert d'educació. Aquest ministre hauria pogut venir a l'exposició *El final de Capdepera com a territori fronterer* que es va fer al Centre Melis Cursach. Hauria vist documents de quan Menorca s'incorporava a la corona espanyola i Capdepera deixava de ser frontera. Aprofitant la visita turística, aquest home hauria vist que l'IES i l'Associació Hotelera Firstsun organitzaren la segona jornada turística. I, ja posats, segur que se l'hauria convidat a pujar a la capella del castell al concert dels Xeremiers des Puig de Sa Font, al de violins, i a la inauguració del Mercat Medieval. Amb tot plegat, s'hauria distret i potser hauria entès que fer música també és educació i no significa donar la gaita.

Mai no és tard, però si la presentació al Segle XII de Capdepera del diari *ARA*, versió de Balears, s'hagués fet uns dies abans, encara haurien pogut cobrir la notícia de la reunió de l'Associació pel Civisme amb l'Ajuntament. No és que els periodistes passin olímpicament de venir a Capdepera, perquè els veim de tant en tant per aquí. Però *Cap Vermell* els facilita una mica la feina, com quan publicà que els esportistes olímpics Elena Gómez i Xavi Torres van fer una visita a l'escola S'Alzinar.

Per molt que diguin, ¡Capdepera no és tant lluny de Ciutat! La realitat mostra que Ciutat és lluny de Capdepera, i molt més que altres ciutats que tenen castells. I la prova és que d'aquestes ciutats vengué un grup d'amables representants a fer una trobada. Amb el carrer Port ja obert, se'ls va oferir un sopar de benvinguda amb membres del Patronat del castell i altres personalitats. Coses de la bona educació de tota la vida. Ja ho devien fer les civilitzacions antigues, o potser no, perquè no recordem què es va tractar a les Jornades Culturals celebrades a S'Alzinar amb aquest títol.

Amb tot, aquest moviment de gent amunt i avall no feia ombra al moviment pel Mercat Medieval. Pregó, cercaviles, coral, balls, dimonis, *performance* teatral al mig del carrer, i fins i tot una trobada de casals organitzada pel Centre Jove de Capdepera. ¡Un no aturar de gent! I, segons diuen les notícies, la cosa va continuar pel cinquantè aniversari de l'Hotel Bella Playa & Spa.

No oblidem, però, que, a aquestes festes, no hi participa tot el municipi i hi ha gent que queda sense entaular. Per aquells que costa més entaular-se habitualment, la companyia de teatre El Mussol va lliurar al Banc d'Aliments una carretada d'aliments comprats amb la recaptació de l'obra de teatre *El Pavelló nº6*. La carretada hauria estat molt més grossa si els hagués tocat algun dels bitllets premiats amb 35.000€ del sorteig de l'ONCE del 15 de maig. Fins i tot haurien pogut participar en el conveni de cooperació entre l'Ajuntament i el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports per posar en funcionament el programa Aula Mentor al Centre Jove orientat a la formació a distància d'adults. Van signar el conveni la Secretària d'Estat de Formació Professional, Montserrat Gomendio, i el batlle de Capdepera, Rafel Fernández. ¿Veis? Si hagués vengut el Ministre d'educació, hauria rematat més feines amb un sol viatge.

JUNY

Arribats al juny vèiem moltes festes estiuènques cada vegada més a prop. Malgrat la creació d'una Unitat de Platges de la Policia Local, alguns que no podien esperar, com els turistes que mostràvem en un vídeo, es muntaren les seves particulars festes de botellot a les platges. De ben segur que ho passarien molt millor al Rock i Tapes que se celebrà a la plaça dels Pins de Cala Rajada. Però «quelcom està canviant a l'oest del riu Pecos», resava el titular d'una notícia, fent referència a dues botigues precintades per vendre alcohol després de les dotze del vespre. No és una notícia que agradi, com tampoc agrada llegir que l'entitat bancària Sa Nostra/BMN tancà la seva oficina del centre del poble, al costat de la plaça de la Constitució de Capdepera. Sí, aquí on ha d'aturar l'autobús de la línia regular d'AUMASA...

A Cala Rajada es va posar en funcionament un negoci (Ecotrip) de transport públic alternatiu amb tres taxitricicles de pedals complementats d'un petit motor elèctric. Hi poden anar un conductor i dos passatgers a cada vehicle i sovint podíeu trobar algun d'ells per Cala Agulla. A la rotonda d'aquesta platja, on s'havien instal·lat uns tubs per dur aigua al rentapeus per aquells que surten de la platja, es van haver d'amagar aquests tubs, que quedaven massa a la vista. Els tubs que no es poden ni s'han d'amagar són els que fa servir el Banc de Sang: Capdepera va participar en el Dia Mundial del Donant de Sang celebrat a mitjans de mes. La solidaritat també es va manifestar a partir del Rock i Tapes. Bernd Spier, organitzador d'aquest acte, va fer una donació de 2000€ que s'havia recaptat durant el festival: la meitat a l'associació Amics de l'Escola de Música i l'altra a na Sara, una nina amb discapacitat auditiva. I els alumnes de l'Escola de Música, per lluir instruments i coneixements apresos, van fer el concert de final de curs al Teatre de Capdepera: s'han d'anar acostumant per quan siguin músics de primera línia.

L'èxit pot arribar en qualsevol moment i, si no és així, que ho demanin als jugadors infantils de l'Escolar, els quals també van lluir la Copa guanyada. El premi per a altres esportistes, en aquest cas, sèniors i sense haver de perdre massa, va ser un sopar després de la primera sortida nocturna del grup Myotragus de nòrdics gabellins. Potser no van perdre, sinó que van guanyar; com la candidatura de Pere Forteza, qui va convertir-se en l'actual president del Club Nàutic, en haver guanyat les eleccions. Poc abans, l'antiga Junta havia fet un homenatge a Climent Garau, lliurant-li una placa com a President d'Honor. I per a dates properes, concretament per Sant Joan, el servei de transport marítim entre Cala Rajada i

Ciutadella deixava penjats més de cinc-cents mallorquins per una pana al catamarà. La pana no guardava relació, creim, amb les peces de plàstic flotants que teníem fotografiades, segurament remogudes pels temporals.

Sort en va tenir la delegada del govern central, Teresa Palmer, que no li va afectar aquella pana en el seu viatge a Capdepera. Aquí, però, es va trobar que l'associació d'Afectats pel Renou i l'Incivisme li demanà la declaració d'estat d'emergència i major implicació de les forces de seguretat en el manteniment de l'ordre públic. No hem pogut gratar més la notícia i passarem a d'altres que no paren de gratar. No ens referim a ningú afectat per la processonària dels pins, a causa que l'ajuntament va posar a disposició de qui ho demanés les caixes-trampa, sinó als voluntaris i professionals treballadors en les investigacions arqueològiques al castell. Van trobar fragments de ceràmica, de pipes i altres coses, però no va aparèixer cap obra d'en Gustavo, perquè les havia dut a Can Joan de S'Aigo, a Ciutat, a fer l'exposició *Can Patilla Boogie-Woogie*. Els llépols s'hi podien estar hores contemplant les obres!

Ens consta que en Gustavo no va començar a dibuixar a les escoles de Capdepera. Però ja s'hi fa feina, ja, per tal que els joves aprenguin a dibuixar i a redactar. El president de l'associació hotelera va lliurar els premis als escolars participants en les visites als hotels de la zona. D'altres van poder veure les estrelles... del planetari viatger que visità S'Alzinar. I, per potenciar que els alumnes puguin estudiar a la universitat, l'ajuntament va signar el conveni d'ajuts als estudis universitaris amb les empreses Grup STeH, Associació Hotelera i de Serveis Cales de Capdepera (FirstsunMallorca Hotels), Predi Son Jaumell (Viva Hotels i Prinsotel) i Cap Vermell Hotel. Creim que estudiar és menys dur que arrabassar palmes i, si no, que ho demanin a aquells que coneixen les dues possibilitats i que van participar a l'arabassada d'enguany. ¡En acabar no estarien a la plaça dels Pins ballant flamenc com l'escola de dansa de Satu Jiménez!

JULIOL

Començarem el mes passant comptes. Era el grup d'Herbes de Can Planetes qui feia números, no de les plantes arrabassades, sinó dels guanys que va treure pel Mercat Medieval i de les entitats a les quals destinava aquests doblers. Les platges de Capdepera no hi eren incloses, però sí que van tenir les seves millores: a Son Moll, s'hi va muntar una passarel·la i, a l'Agulla, dutxes a la zona de l'aparcament. Aquestes dates de calor són molt assenyalades per als banyistes i també per als mariners; les Festes del Carme prenen forma i color. La primera forma que agafaren va ser plana, però amb uns dibuixos que semblaven en tres dimensions o en relleu al decorat de l'escenari. A tot volum, però, van ser la resta d'actes: pregó, correfoc, Morralla Xop, música en directe, cucanyes, travessa del moll, ball de bot, revetlla, màgia, etc. No hi faltava ningú, ¡fins i tot la patrona va sortir al carrer!

També és habitual per aquestes dates la campanya «Mulla't!» de solidaritat amb els malalts d'esclerosi múltiple. Els polítics locals s'apuntaren a nedar un parell de metres solidaris a la platja de Son Moll. L'aigua, allà, és salada i no ha de menester clor, com sí que passa a la piscina municipal. Amb un comunicat oficial s'informà que, atesa una avaria dels motors, s'havia excedit la quantitat de clor a l'aigua, cosa que obligava a tancar temporalment la instal·lació.

Tancat en banda semblava l'equip de govern, que no donava pistes dels motius pels quals es van fer canvis en les regidories, principalment en les ocupades per UCAP, mentre suraven rumors en torn a la desaparició d'aquest partit, cosa que no s'ha produït. Potser aquests governants haurien d'aprendre tècniques pedagògiques. Si varen venir dues estudiants alemanyes a fer pràctiques a les escoles d'estiu a Cala Rajada, ¿per què no ho aprofiten aquells que ho tenen més a prop? ¿Potser algun regidor estava cremat? No ho sabem, però els bombers sí que tenien constància del foc calat a una casa del carrer de la Serreta. Una paella amb oli abandonada damunt el foc; per sort ningú no en va prendre mal.

Com un bassa d'oli, però sense cremar, sembla que va anar la visita del cònsol d'Equador a Capdepera, Freddy Arellanos Ruiz, i el vicecònsol, Gonzalo Ortiz Pino, a l'Ajuntament de Capdepera, en una presa de contacte per saludar el batlle i la regidora de Serveis Socials. Del total de dos-cents quaranta-sis equatorians empadro-

nats al municipi, n'hi ha trenta-vuit que són menors de divuit anys, i potser tenen el Carnet Jove Local que s'acabava d'estrenar. Aquesta iniciativa dirigida a qui tenguí entre dotze i vint-i-nou anys vol dinamitzar el comerç local entre els joves del municipi. De fet, entre els negocis que s'han adherit a la campanya hi ha perruqueries, llibreries, tendes de regals, de fotografia, de productes de piscina, autoescoles, tallers mecànics, joieries, sabateries, òptiques...

Un altre jove local, Jeroni Morey, va ser el responsable de l'adaptació d'una obra de teatre que tothom creia que *Això no pot sortir mai bé!*, representada pels alumnes grans del taller de teatre d'estiu. Per la seva part, el grup dels petits va interpretar l'obra *Històries d'un banc* dirigida i adaptada per Joan i Catalina Girart. Potser eren alguns dels beneficiats de la col·laboració de l'Obra Social de La Caixa amb els Serveis Socials de Capdepera, però l'obra de teatre no tenia res a veure amb cap entitat bancària, sinó a un banc de seure com els de tota la vida.

AGOST

Agost és mes de calor i també d'aquells que alguns aprofiten per provocar incendis. Però aquest mes d'agost el vàrem encetar amb la notícia de la detenció d'una persona, segons sembla, d'aquestes que juguen amb foc. I per mantenir els periodistes informats, encara que d'un altre afer, el PSM convocava una roda de premsa a l'estació d'Artà. A l'acte, hi van estat presents els màxims representants del partit: Gabriel Barceló, Antoni Alorda i Antoni Verger i també representació municipal, amb el batlle d'Artà, Jaume Alzamora, al capdavant. De Capdepera arribà el regidor Pere Fuster. L'objectiu va ser posar en entredit l'actitud del PP pel que fa al transport ferroviari i sortir al pas de les acusacions d'aquest partit que, per boca del conseller Gabriel Company, acusava els nacionalistes d'haver desenvolupat, en la passada legislatura, una política capriciosa quant a transports.

Qui realment va mantenir una política capriciosa va ser na Maria Pimpolla pels carrers de Capdepera. Tots vàrem veure com, el dia del seu casament, mentre anava cap a la plaça de l'Orient, ¡cabà fugint amb el capellà! ¡El nuvi encara deu estar rumiant què havia fet malament! Ara, potser, hauria de fixar-se en les coses que passen al seu voltant, perquè per aquelles dates hi havia un altre casori al qual no es va presentar ni el capellà. Parlem de l'acte que havia de fer-se al castell, anomenat *Mallorquinamente*, el qual havia de ser el gran succés de l'estiu amb una repercussió important de caire nacional i internacional, amb personalitats conegudes arreu del món. Aquí ningú no sabia si l'acte quedava reservat a una llista concreta de convidats o si era obert a qui s'ho pogués permetre. No es parlava d'horaris, no sortia cap nom de cap personalitat important. De fet, molta gent no sabia que s'havia de fer res d'aquestes característiques. El que sí que vàrem conèixer va ser l'aprovació per muntar una barana al camí que puja cap a la Casa del Governador. Consistirà en dues peces, cada una a un costat del camí, fetes amb pals d'acer i passamans de metall envoltats de corda.

Atès el fet que, tot i estar a punt, la bassa de Son Jau-mell encara no permetia la distribució d'aigua i tampoc no es contemplava el seu ús per a activitats aquàtiques diverses, les escoles d'estiu van haver d'anar al parc d'Aqualand. No era l'única activitat possible; també hi va haver joves que van participar a un taller d'estiu a Ca Na Marisa, per aprendre a usar l'agulla i el fil a l'hora de fer complements decoratius. Els membres de la Coral s'Alzinar també van posar fil a l'agulla per cantar partitures diverses a la plaça Castellet, superant inconvenients de caire acústic que no van causar baixes entre els assistents, públic local i turistes. Aquesta bona relació

amb els visitants potser guarda alguna relació amb el Conveni de col·laboració entre l'Escola d'Hosteleria de les Illes Balears (EHIB), el Servei d'Ocupació (SOIB), l'Ajuntament de Capdepera, la Federació Empresarial Hotelera de Mallorca (FEHM) i Cap Vermell Hotel S.L.U., per a la millora de la qualitat del sector turístic de la zona nord-est de Mallorca a través de la formació. Qui no devia estar massa ben assabentat de l'objectiu d'aquest conveni va ser un detingut com a presumpte autor de robatoris a Cala Rajada, a qui es va relacionar amb un important robatori a França. Si aquest detingut hagués vist l'exposició de Creu Roja *Miram als ulls* al Centre Cap Vermell de Cala Rajada potser s'ho hauria plantejat d'una altra manera.

Amb els ulls ben oberts, per desgràcia, tots mirarem l'incendi declarat a Cala Torta. No volem creure que fos intencionat, entre d'altres coses perquè teníem constància pel diari *Última Hora* que la benzina de Cala Rajada és de les més cares d'Espanya, i ja se sap com està la crisi...

SETEMBRE

Mentre l'Associació Hotelera Cales de Capdepera participava per primera vegada a la fira IFTM Top Resa (International French Travel Market), la fira turística més important del mercat francès, l'exposició de Gustavo seguia rebent moltes visites guiades i un grup de la tercera edat de Gènova inaugurava les visites guiades al casal del Centre Melis Cursach. Tot ens guia cap a la segona trobada de les associacions de la Tercera Edat de Capdepera i Cala Rajada al poliesportiu. Allà aquests joves practicaven els esports de menjar i ballar. Aquesta era una trobada reservada a la tercera edat però, ja posats, podrien haver quedat amb les agrupacions Esclafits i Castanyetes d'Artà, Aires Gabellins i Castell de Capdepera que, en el marc de la Setmana del Turista, van interpretar una sèrie de balls ben guiats pels seus mestres.

La partitura de visites no acaba aquí: la Banda de Capdepera va fer la seva a Sant Llorenç, al IV Festival de Bandes, on es trobà amb Unió Musical La Nostra Terra, La Filharmònica Porrerenca i la Banda de Música de Sant Llorenç. Però qui donà la nota és el *Becut vermell*, que no para de fer visites guiat pel seu instint, i va trobar una segona palmera a Capdepera. La palmera encara era dreta quan, a finals de mes, va caure un singular arbre dels jardins d'Aigües Na Taconera a sa Font de sa Cala, dues notícies que ens agraden ben poc.

Molt més agradable va ser la gala benèfica de Rainhard Fendrich a l'auditori de Cala Rajada, concert destinat a recaptar doblers per als Serveis Socials de l'Ajuntament. El Banc d'Aliments, també dels Serveis Socials, va rebre una altra donació, en aquest cas l'origen era el restaurant S'Ànfora de Cala Rajada. Quant a donacions de sang, rebérem algunes informacions de la solidaritat dels gabellins: de les dues-centes donacions necessàries cada dia se n'aconseguien trenta-set a la darrera campanya a Capdepera. En àmbits d'una solidaritat més institucional, el Patronat del Castell rebé una subvenció del Consell de Mallorca per les excavacions arqueològiques realitzades.

No hi donem més voltes: l'expedició gabellina de participants a l'*Extrem Man* de Fornells partí cap a Menorca a fer aquesta triatló de llarga durada i no va poder ser

a la bicicletada popular organitzada pel Departament de Medi Ambient i emmarcada a la Setmana Europea de la Mobilitat Sostenible. Per aplegar gent de totes les cultures sense necessitat de pedalar trobarem la sisena Festa Intercultural, així com el contacontes en àrab i en català organitzat pel departament de Biblioteques i el Servei d'Assessorament Lingüístic.

L'educació de nou joves del Centre Jove es va veure reforçada amb la participació a l'activitat «La mar de joves» de la fundació Joves Navegants, a bord del veler *Galaxy*. Un altre veler, més petit, va quedar varat a la platja de Cala Agulla, arrossegat pel temporal, encara que va ser reflatat per dur-lo a reparar i que no fes part dels quatre-cents setze quilograms de residus que la Conselleria de Medi Ambient va retirar del litoral gabellí. Per fomentar el reconeixement del medi litoral i les actuacions de prevenció a les platges, l'Associació de

Socorrisme de Capdepera amb l'empresa de socorrisme Salgabe S.L. van organitzar una activitat social i educativa adreçada als nins de l'escola d'estiu.

Setembre és per als joves sinònim de fi d'estiu i començament de nou curs escolar: acabaren les escoles d'estiu, algunes fent teatre, però el començament del curs escolar va ser «més festiu» que no ho és habitualment. Davant del teatre legislatiu existent, professors, mestres, alumnes, pares, mares i altres ben avinguts van participar als actes reivindicatius contra el Tractament Integral de Llengües (TIL), tractament tan mal plantejat que es podria enviar a destruir amb els objectes requisats per la policia local. Si no hagués estat per les mobilitzacions massives, aquesta llei s'hauria implantat triturant bona part del sistema educatiu treballat fins al moment, i si no fos per dues persones del municipi, al pati de la biblioteca de Capdepera encara hi trobaríem un massiu eixam d'abelles i no es podria sortir a llegir al pati quan fa bo.

Per aquestes dates encara mencionàvem un parell de coses més: l'arribada de les llampugues, el centenari d'una veïna del municipi, Magdalena Crespí, natural de sa Pobla, i l'arribada d'Antoni Amorós al capdavant de les parròquies de Cala Rajada i Capdepera.

OCTUBRE

Mossèn Antoni Amorós va començar a exercir de rector a les dues parròquies del municipi, havent llegit el seu nomenament el Vicari General per al Territori, Rafel Umbert, en nom del Bisbe, Monsenyor Javier Salinas Viñals. Amb aquesta nova situació a l'església catòlica local s'anaven preparant la Festa de les Verges i la de Tots Sants. A la residència SAR Quavitaie de sa Font de Sa Cala els residents van menjar bunyols i van cantar cançons típiques. A S'Auba membres de l'associació de pares i mares van elaborar i fregir centenars de bunyols, després repartits entre els alumnes d'infantil i primària del centre escolar. D'altra banda, per tal de no fer una bunyolada dels rosaris de Tots Sants, a la biblioteca del Centre Cap Vermell, es va fer un taller per mostrar com es fan els rosaris de caramels d'aquesta festa del mes següent. Al Centre Jove, en canvi, van optar per un taller de Halloween.

Com ningú neix ensenyat i tots hem de passar per l'aprenentatge, els alumnes de Turisme de la UIB podran fer pràctiques a Capdepera gràcies al conveni signat amb l'ajuntament. I els qui no «poden», sinó que «han» de fer pràctiques i les van fer, són els nous voluntaris de Protecció Civil de l'Agrupació Local, per familiaritzar-se amb el material contra-incendis de què disposen. Van esperar a fer-les un dia que no bufava tant de vent com quan aquest fenomen meteorològic va tombar un arbre del Parc de la Gravera damunt un cotxe. No ens consta que el vent produís destrosses al sostre del poliesportiu El Figueral, al qual acabaven d'adobar la teulada per eliminar les goteres. També es va reparar el camp de futbol que, com és a cel obert, no en té, de goteres, però la gespa artificial estava desgastada.

Si els futbolistes fessin vaga de tant en tant no es gastaria tant la gespa, però, ¿què farien? A les vetllaries a la cotxeria del Centre Melis Cursach no hi cabia ni un bri de palma ni de gespa més. I el «Dia del Poble» organitzat pel RCD Mallorca i el Consell de Mallorca és per al públic, ¡no per a jugadors! És millor que juguin a futbol quan toca i que vagin al moll de Cala Rajada per a la Mostra de la Llampuga. Enguany es va fer una Nit de Tapes, divendres; una Octoberparty per recordar l'Octoberfest, dissabte; i la Mostra pròpiament, diumenge. A la inauguració de la Mostra no van faltar camisetes verdes per protestar per la política educativa del Govern.

Les protestes que ja havien començant abans es van suspendre temporalment sense perdre l'oposició activa a la política educativa, perquè els alumnes estaven per-

dent massa classes i aquestes es van reprendre. Per a certs alumnes de catorze a setze anys que no poden seguir amb normalitat el curs escolar està el programa ALTER, que combina classes amb pràctiques a algunes empreses del municipi. Ara bé, segur que quan es tracta de fer el sopar anual, tothom qui pot s'hi apunta! Bé, els ex-alumnes de don Vicenç Nadal ho celebraren amb moltes ganes: n'eren més de trenta; ja veurem com ho fan les generacions futures.

El que ja varem poder veure és el programa d'actes del trentè aniversari des que l'ajuntament té la propietat del Castell, amb logotip inclòs. I el que ja no podem veure, pel moment, és l'exposició de Gustavo, que acabà

a mitjans de mes després de ser prorrogada. I tampoc es podran repetir, però molta gent podrà recordar, les Noces d'Or de la sala de festes Bolero, a Cala Rajada. Com els turistes de Cala Millor, segur que no oblidem l'actuació de la Solera Gabellina dins la Festa del Turisme.

NOVEMBRE

L'ajuntament i l'Associació de veïns i veïnes d'es Carregador, es Provençals i sa Font de sa Cala van signar un acord de col·laboració per ajudar al programa Espai Obert dels Serveis Socials. El programa fa un treball preventiu i socioeducatiu amb infants i joves en risc i/o situació d'exclusió social a Capdepera. I si al passat mes d'agost el temps desbaratà el sopar anual d'aquesta associació de veïns, ja en plena tardor el temps va permetre que més de cent persones entre socis, amics i familiars, poguessin menjar una boníssima paella sense entrebancs meteorològics. Potser en Gustavo no hi era convidat, potser hi va anar i no ho recordem... potser ell va menjar una paella amb els seus amics i familiars quan va lliurar a l'ajuntament dues de les seves obres. A l'IES Capdepera les obres que fan són per aprendre: el berenar solidari, en el marc de la col·laboració amb l'ONG Fons Mallorquí de Solidaritat, també. Els ingressos obtinguts són faves comptades amb objectius ben clars i, encara que es pot parlar de filosofia, no és exactament la mateixa aplicació que es donà al dia mundial de la Filosofia al qual s'apuntà aquest institut, organitzat pel Departament corresponent.

Comptats eren els dies d'una part del bosc ja desaparegut de Canyamel, per anar allotjant un complex hotel·ler que fa mal d'anomenar, encara que sigui tan bo de pronunciar com aquest anuari. Per evitar que passi amb la pesca com amb els arbres, la Confraria de Pescadors de Cala Rajada participà a la trobada organitzada a Barcelona per analitzar el futur d'una pesca sostenible.

«¿Què hi faig, aquí?» llegia per començar el seu manifest na Xisca Tous, una de les padrines que visitaren Capdepera amb carruatge, pelegrinatge per reivindicar la llengua i cultura pròpies, la llibertat i un futur millor, fent costat als mestres.

«¿Autovia Joan Carles I, un carrer comercial?» I amb aquesta altra qüestió ens interrogàvem si es tendeix a fer de l'autovia un centre de grans superfícies comercials, amenaçant cada vegada més el petit comerç. De moment, les «madones d'església» de Capdepera celebraven un mercadet per recaptar doblers per ajudar que la magre caixa de la tresoreria de Sant Bartomeu es recuperàs, eixugant un poc el dèficit que pateix, segons informaven al Bunyoler Major de *Cap Vermell*, qui s'havia hagut d'aixecar del llit més dejorn de l'habitual per cobrir la notícia. Qui no va veure el mercadet va ser l'*Amazona*, escultura de Joan Ramis exposada a la plaça de l'Orient durant quatre mesos. Deu haver anat a passejar el seu cavall pels camins de Cala Agulla, on es van instal·lar canyissos per a la captació d'arena a la platja quan el vent bufa de mar. I com el vent, bufi d'on bufi,

no fa net el bosc, la Solera Gabellina es proposà fer-ho amb la col·laboració de voluntaris, de l'ajuntament i de l'empresa Platges de Capdepera, projecte anomenat «Per una Capdepera Verda».

Verds, ocres, blaus, grocs, il·luminacions i ombres, de tot podíem contemplar a les exposicions d'en Jaume Fuster al Centre Melis Cursach i de Maria Sureda, Noemí Noch i Joan Sureda al centre Cap Vermell de Cala Rajada. I, també aquí, na Laura González va fer l'exposició de retrats, *Una cara de Capdepera*, on més d'un es va veure molt ben retratat. Els retrats d'en Gustav Tillmann exposats a la Casa del Governador al Castell, eren diferents i semblava que sortissin de la imatge, atès que eren fotografies del castell en 3D per ser observades amb ulleres especials.

Tallem el tema de les exposicions igual que van tallar el camí del Pi de l'Horta, encara que allà hi feien obres i no era per tomar arbres, que ja els tomava el temporal. Dijous set de novembre es tomava part de l'oposició amb la incorporació de Mateu Melis a l'equip de govern format per la coalició de PSOE amb UCAP. Uns dies més tard començaven els actes dels trenta anys de la recuperació del castell, es feia el concert de Santa Cecília, i es reunien alguns membres del grup excursionista local Cranques Reumàtiques per exposar el programa anual. L'assistència va ser magra, el reuma devia fer acte de presència o potser moltes de les excursionistes estaven fent el curs d'autodefensa per a dones organitzat per la Secció d'Igualtat de l'IMAS del Consell de Mallorca en col·laboració amb el departament de Serveis Socials de l'ajuntament. El cas és que el vint-i-cinc de novembre es va celebrar el dia Internacional contra la Violència de Gènere que, com tots sabem, afecta principalment les dones. La xerrada «Com fomentar l'autoestima en el nins» a càrrec de la psicòloga M. Antònia Febrer a l'escola S'Auba potser també hauria d'anar adreçada a altres nins de més edat.

DESEMBRE

«Un grup de gabellins es reuniren al Portalet del Castell de Capdepera per celebrar la festa del 31 de Desembre, data que commemora l'entrada de Jaume I a la Ciutat de Mallorca i que suposà la incorporació de Mallorca a la corona catalano-aragonesa. Així Capdepera s'afegeix a la celebració de la festa de l'Estandard, la celebració civil més antiga d'Europa». Amb aquesta notícia acabava la secció Plaça del sitjar de 2013, però abans havien passat altres coses que també van

ser notícia. Algunes tan sonades com la que afirmava que el Govern impulsarà quinze projectes de millora de diferents zones turístiques de Mallorca al llarg de 2014, amb un pressupost global de dotze coma quatre milions d'euros, segons deia la nota de premsa de la Conselleria, però ni un euro destinat al nostre municipi. La dimissió de Delgado semblava la innocentada anticipada, però diuen que al darrere hi va haver moltes pressions. ¿Venien de Capdepera algunes d'aquestes pressions? El nou conseller manté molt bones relacions a la nostra zona, atès que és assidu a Canyamel des que s'inicià el projecte del Hyatt-Park en el qual participà.

Sembla que la gran afluència de gent a les Completes de l'Esperança no feia part del *lobby* d'aquelles pressions, la festa va ser una festassa i allà hi cabia tothom qui volgués. Bé, tothom... potser no. Encara que hi havia molta gent, al Pla Integral del Castell de Capdepera presentat al Teatre es parlava de totes les àrees que afecten el Castell: arquitectura, arqueologia i interpretació i divulgació durant els propers quinze anys, i omplir-lo de gent de qualsevol manera no hi estava previst. Segurament al Castell no hi faran mai el Parc de Nadal Multi Aventura, que va acollir unes cinc-centes visites durant els tres dies que va restar obert al poliesportiu. Però sí que podria acollir el passacarrers nadalenc organitzat per BATUCAP, desitjant bones festes amb molt de ritme i molta de música. Ah, però no espereu que facin la ronda per la murada sud, per molt que ja hagin instal·lat les baranes. Els aniria molt bé fer-la al costat de la capella, allà on es va fer l'obra de teatre *Els secrets del castell de Capdepera* de n'Arnau Serra, que va causar furor.

Suposem que la gent també acollirà amb gran entusiasme els nous canals de televisió, quan arribin, a causa que dèiem que el Govern destinarà 767.624,73 euros el 2014

per garantir el senyal de la TDT a zones on no arriben els radiodifusors a les Illes. Ben rebuts seran, com també ho és el fet que puguem anar a comprar peix fresc a la llotja del moll de Cala Rajada, de dilluns a divendres, de les 18

a les 19 hores. I ben rebudes van ser les donacions de material a l'Agrupació Local de Protecció Civil: de material de farmaciola per part de l'apotecaria Aguiló-Sancho, d'armilles reflectants per part de Cases de Son Barbassa, de cascs d'intervenció i rescat per part d'un grup de locals de Cala Rajada (Sa Cova, Angels, Casa Nova, Coco's Pool, Chevy's, Noah's i Cafè 3).

Per la seva part, l'ajuntament juntament amb Predi Son Jaumell, Associació Hotelera Cales de Capdepera, Cap Vermell Hotels i grup STeH lliuraren els II Ajuts Universitaris, consistents a dotze beques de 1.200€ cada una per als estudi universitaris de Psicologia, Màrqueting i Investigació de Mercats, Enginyeria en Tecnologies Industrials, Medicina, Edificació, Disseny, Administració d'Empreses, Educació Social, Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport, Filosofia i Economia.

Amb això de la filantropia tothom acaba participant, fins i tot Correus té una fundació, que és qui va patrocinar la plantació d'un bosc d'espècies autòctones, uns 3.500 arbres, a la finca pública de la Duaia, al Parc de Llevant, a la zona afectada pel foc del darrer mes d'agost.

OPTICA MASSANET

Avda Cala Agulla, 12
07590 Cala Ratjada
Mallorca (Balears)

Telf.: 971 81 81 71
Fax: 971 56 55 13

ENTREVISTES

Francesca Rosselló

La complexa essència d'allò més senzill

Ha costat trobar un espai i un temps per entrevistar-la. Exposà al Centre Cap Vermell el mes d'octubre i ens deixà bocabadats. No és una artista a l'ús. Es lleva importància. A ella i a la seva obra. De fet, les làmines A4 les ven a 5€.

És la democratització de la cultura en estat pur. Segons ella, tothom ho pot fer, tothom és un artista en potència. Rere aquesta senzillesa en la seva forma de ser, de viure, s'hi amaga una complexitat imaginativa que desborda l'interlocutor més expert. L'artista és parca en paraules. No sent la necessitat d'explicar ni d'explicitar allò que les imatges diuen clarament. Ara bé, si sou prou afortunats perquè vos expliqui una obra seva, ¡al·lucinareu!

Com a bona atleta, corredora de fons i de curses de muntanya, en l'apartat artístic relativitza la cursa com a tal i gaudeix de la preparació, dels camins que li permetran la satisfacció d'acabar les curses. Tot i que diu que no té res a veure na Paquita corredora i na Paquita artista, no és cert. Hi ha tot un substrat comú, d'imatges, de camins, de cel obert, de natura que són comuns.

Ens parlà dels inicis: «De nina ja dibuixava, tota la vida he dibuixat. Amb l'ordinador fa relativament poc temps, perquè hi hagué un temps que era una mica contrària a l'ordinador». Un art difícil de definir: «És art digital, és collage, són fotos... una mica de tot. Definit, definit, encara no està definit, és una mica de tot. Alguns l'anomenen l'art del futur». I, per acabar, tota una declaració de principis: «La meva pretensió no és fer art per viure, sinó viure per fer art. L'art surt d'allò que estàs vivint. Si mires la natura... allà hi és tot. Uns tenen més predisposició que d'altres a veure coses, però tot està allà».

Joan Cabalgante, poeta

Amb motiu de la publicació del seu llibre de poesia *Lírica de contraban*, de la mà de l'Associació Cap Vermell i Edicions Documenta Balear, parlem amb en Joan Cabalgante al Cafè dels Dissabtes. Parlem de poesia, de la seva poesia i del seu llibre.

Joan Cabalgante Guasp, nascut a Palma (1976), és llicenciat en Filologia Hispànica per la UIB i actualment fa feina a l'ensenyament.

Amb en Joan parlarem del seu llibre, del poeta, de la poesia... Del seu llibre ens digué: «Es tracta d'un recull fet al llarg d'un estiu, l'estiu passat. Toca diferents temes com ara poesia de viatges, poesia amorosa, un poc poesia de misteri, de la relació amb els amics i també parla de generacions perdudes. Volia ser una manera d'accedir al coneixement, però encara no he arribat a aquest punt». Parlant de la intimitat de la poesia, «Un poc d'això hi ha. Es perd un poc la vergonya, per dir-ho així. També hi ha recursos com ara l'ambigüïtat. No sempre acabes dient tot allò que realment és. Ja ho deia Pessoa: «el poeta és un fingidor». N'hi ha que fan un autèntic exercici per sincerar-se a través de la paraula. De fet, he conegut poetes que tenen por a publicar i mostren els poemes d'amagat, i eren bons poemes. Cal dir que la poesia també canvia el punt de vista i el sentiment del moment. De fet, un pot creure que escriu una cosa que és la millor del món i fas aigua. Així mateix, és cert que pateixes, però si l'agombolament cultural i l'entorn funcionen, és una garantia perquè no t'estampis. Hi havia una teoria de TS Eliot que deia que la poesia era una combinació d'emoció i de sentiment amb l'experiència. L'equiparava a una equació del líquid del platí. Si tens diòxid de platí i n'extreus el platí, s'obté sulfur de platí. Aquesta equiparació la feia per donar a entendre el procés de creació poètica, és a dir, hi ha una transformació on l'objectiu -i a mi no m'agrada veure-

Anuari Cap Vermell 2013

ho d'aquesta manera, però és així- és l'anihilació de la personalitat del poeta. Un poema on hi ha trets de la personalitat del poeta no arriba a ser un bon poema. El poema ha de passar per un filtre que difumini aquesta personalitat del poeta i no en quedi res, d'ell».

**Joan Terrassa Melis,
President de l'Associació de la Tercera Edat
de Capdepera**

Joan Terrassa Melis és el president de l'Associació de la Tercera Edat de Capdepera. En Joan representa mig miler d'associats i ell, juntament amb la directiva del Club Ca Nostra que integren Catalina Moyà, Miquel Vaquer, Catalina Genestra, Pedro Reche, Carmen Ortuño i Catalina Mayol, tenen cura del desenvolupament de l'entitat que agombola la gent major del nostre poble. Aprofità l'entrevista per «fer una crida a tots els associats –diu en Joan Terrassa– per mirar si podem ampliar la Junta Directiva».

Gran part de l'entrevista girà al voltant de la relació Club i Coral Gabellina: «La Coral, que dirigeix n'Elionor Gómez, com a grup, s'ha volgut emancipar de nosaltres, fundant una associació amb estatuts i funcionament propis... Som enemic de polèmiques. La meva intenció sempre ha estat unir, mai separar ni crear controvèrsies. Vaig lamentar aquesta escissió de la Coral respecte del Club... Deman un esforç a tots els associats –continua manifestant en Joan Terrassa– per reconduir certes situacions i poder *fer pinya* en benefici del poble. Que no es pugui dir que hi ha conflictivitat en el si de la Tercera Edat de Capdepera».

**Parlam amb Noctàmbuls,
recentment seleccionats pel Projecte Alcover 2013,
en representació de les Illes Balears**

Al Cafè dels Dissabtes parlarem amb Toti Fuster, Pau Arèvalo i Biel Bisquerra, tres actors gabellins integrants de la companyia teatral Noctàmbuls. La seva obra, *In the backyard*, escrita i dirigida per Jaume Miró, va acon-

seguir el segon premi del certamen Art Jove de Teatre 2012. La conversa girà entorn a la seva selecció com a representants de les Illes en el projecte Alcover.

Primer comentarem l'èxit de l'obra amb vint actuacions: «fer vint *bolos* és no només perquè l'obra estigui bé, que hi està molt, a darrere hi ha molta feina i molta lluita del nostre director Jaume Miró amb els programadors, als quals has de convèncer per vendre el producte. No és fàcil. A més, aquests vint *bolos*, hem de ser honests, també han estat a costa de fer actuacions amb poca gent, poca taquilla. No tot ha estat un camí de roses, ni alegria, alegria!». Pel que pot suposar a la selecció pel Projecte Alcover, «Això implica molt i no implica res, realment suposa que hem estat seleccionats i se'ns obre la possibilitat de fer actuacions, cosa que no vol dir que necessàriament n'hagin de venir. N'hi haurà algunes al Principat, això és segur, perquè la xarxa té un conveni amb l'Espai Brossa i el Teatre Tarantana... A partir d'aquí, si el que es veu agrada o no, té efecte dòmino: si agrada, altres teatres s'hi sumen, i si no, poden dir «no ens agrada això que duen de Mallorca», i no en fas més... Crec que el que tenim a favor és que es tracta d'una obra àgil, curta, que està rodada i tenim un catxet adaptat als temps de crisi. Nosaltres sempre hem confiat en les possibilitats, no nostres individuals, sinó com a grup, i ens alegrem que l'obra sembli que progressa. Ara ja veurem què passarà quan aterrem per allà».

**Conversa amb les Madones de la Llata,
Premi Cap Vermell 2012**

Tenim aquí una representació de les madones de la llata: na Catalina, na Teresa, na Margalida, na Maria i na Margalida *de l'Estanc*, per diferenciar. Estan molt bé i molt joves. «Sí, ens queixam de ser joves! És el sofre, aquella olor de sofre que ens fa rejuvenir».

Parlarem de molts d'anys fent llata: «Del 2000 no ens hem aturat. Això era el set-cents aniversari del castell»; de la valoració del Premi Cap Vermell: «Per a nosaltres ha estat una sorpresa, jo no m'ho esperava. Nosaltres no ens hi haguérem presentat, però ja que ens presentàreu...»; i de les perspectives de futur: «ara hi ha més gent que fa llata. Pertot en surten grups que fan obra de palma. Però, durant molts d'anys hem estat totes soles... Ara tenim una altra classe de feina. Ens comanen el que volen. Hem arribat a fer capells, feim moltes *valencianes*, per posar papers. Abans també fèiem bressols, per posar infants. bosses de labor, amb el fons de llata i tela, per dur el berenar, o la randa».

Pel que fa al futur de joves, no dubten davant qualsevol rept: «hem de fer coses noves. Per exemple, havíem de fer una falda, que és com un morrió, obert, però no n'havíem fet cap mai. I vàrem pensar de fer un cul de base, i si tenim en compte la feina que això comporta, el valor artesanal, cultural» i el que costa fer llata i la difusió que ha donat al poble: «el Mercat Medieval ha posat Capdepera en el mapa, i vosaltres també l'heu donat a conèixer molt, sortint per la televisió, i pels diaris...» Ens veim dia 23 al teatre.

Sergio González i Matías Praticis Cos i ànima de Crisis Teatre

Els propers divendres i dissabte (19 i 20 d'abril 2013) Crisis Teatre presentarà la seva primera obra. Parlam d'una iniciativa amb dos joves culturalment inquiets que s'han llançat sense xarxa, amb una proposta teatral pròpia.

«És la primera producció que feim com a companyia. Per ser-ne la primera, estam molt il·lusionats en el projecte. Cal dir que l'obra està escrita entre tots dos i hi volem expressar el que sentim». Sobre el missatge de l'obra, «pens que tot s'ha tornat molt superficial, amb tots els aspectes, i no sols en els personals. Hi ha molta vanitat, egocentrisme, individualisme... El títol vol

transmetre la idea principal que si no tens arguments suficients no pots apreciar les persones. No es pot jutjar les persones a primera vista. A més, ens falta atenció i comprensió vers els altres».

També ens donaren la seva opinió del municipi: «Com pertot, a Capdepera hi ha aspectes bons i dolents. Com a bo, nosaltres valoram l'ambient de poble, el fet de sentir-te a ca teva. Nosaltres som de fora i podem sentir que som d'una altra terra, però tenim clar que Capdepera és ca nostra i és el que volem cuidar».

3 moters de Capdepera, Boni López, Guillermo Mir Emo, Jordy Pérez i Juan Zarallo

Els moters de Capdepera participaren en la Volta Internacional a Mallorca

El passat 21 d'abril els Pollastres sense cap, com en anteriors ocasions, van participar en la Trenta-setena Volta Internacional a Mallorca per a moters, amb sortida des de Palma. Abans d'aquest esdeveniment, vam tenir una xerrada amb els capitosts del grup, en el bar Aperitivo (Pollastre bar) de Cala Rajada, perquè ens explicassin una mica les seves marxes i per donar a conèixer el que és aquest grup de motoristes.

Es tracta d'un grup d'amics que no pertanyen a cap federació. En van començar devers vuit i ara ja en són més de quaranta. El grup i el nom quedaren constituïts a mitjans juliol de l'any passat i la seva finalitat és la de divertir-se, sortir amb la moto, amb una conducció esportiva i que no hi falti el berenar.

Sobre l'origen del nom del grup *Pollos sin cabeza*, «el nom ens ve d'un viatge que vam fer per Àvila, que en teoria havia de ser de set-cents quilòmetres i al final en vam fer un total de nou-cents. Ens vam perdre i ens cansàrem de donar voltes. Després d'aquella excursió, l'inspirador del nom va ser en Jordy Pérez i el creador del nom, en Joan Zarallo».

Andreu Genestra, cuina de la terra al més alt nivell

Son Jaumell, un hotel rural fet en funció de la cuina, es troba a ple rendiment un any després de la seva obertura. Aquella visita ens meravellà. Quin luxe poder tenir a Capdepera un espai com aquest. Llavors, n'Andreu ens contà els seus projectes. Avui són realitat. I de quina manera.

Mentre, ell, quan pot, fa estades magistrals a l'estranger. Fa dues setmanes a Moscou va triomfar i sorprendre davant un selecte públic. Cada dissabte, a les 12,30, fa un programa de ràdio a la cadena SER. I, és clar, sempre i per tot arreu, al nom de Mallorca se li afegeix el nom de Capdepera. Un luxe.

A banda dels comensals de l'hotel, el restaurant congrega clients de tota condició i lloc. Si més no, creu que Capdepera encara no coneix la seva cuina. Ell mateix desmenteix el mite de la cuina cara. El menú de degustació costa 35€, molt ajustat als temps que corren. I convida a anar-hi sense por. Menjareu bé, la cuina amb arrels mallorquines, productes conreats just a la vora i recollits el mateix dia.

Kolo, Miquel i Fernando

Parlam amb en Rodolfo Ceprián Kolo, Miquel Moyà Fareta i Fernando García-Sotoca, al voltant de l'exposició que preparen conjuntament al Centre Cap Vermell.

En Miquel comenta el que ha preparat: «unes tintes xineses fetes amb plomí i guaix blanc que després he

passat a format digital per imprimir-les. Són obres de gran format i de temàtica variada, però molt en la línia de les meves anteriors mostres, és a dir, tipus còmic. També presentaré unes obres fetes directament en format digital de caràcter hiperrealista. La idea és donar certa homogeneïtat a l'exposició».

En Fernando ha preparat «una sèrie de propostes que parteixen de quadres acrílics», i en Kolo «ha preparat una selecció de fotografies sense temàtica determinada. De fet, hi ha imatges del Regne Unit, d'Espanya i de Mallorca».

Joan Mercant, Patró Major de la Confraria de Pescadors

La Confraria de Cala Rajada aposta per la conservació.

Dies enrere parlarem amb Joan Mercant *Castus*, president de la Confraria Verge del Carme de Cala Rajada sobre els reptes de futur de la pesca a les nostres aigües.

En Joan ens comentà l'interès conservacionista dels pescadors de Cala Rajada i de la seva lluita perquè la seva activitat tenguí una projecció de futur, basada en la sostenibilitat i el control de les captures.

En la nostra conversa ens centràrem en la pesca d'arrossegament, sobre la qual el nostre interlocutor ens comentà una futura proposta de les confraries que treballen en el Canal de Menorca.

Parlarem de la pesca d'arrossegament: «Sí, aquesta modalitat de pesca ha estat molt dimonitzada, especialment pels mitjans de comunicació. Cal reconèixer que estam parlant de l'art de pesca més agressiu contra el medi ambient, però s'ha de dir que també és la més controlada tant en horaris, com en potència de motors, dimensions de les malles, profunditat, etc. I la regulació de la profunditat és molt important. Estam obligats a pescar a més de cinquanta metres, la qual cosa fa que aquesta pesca sigui molt selectiva».

Sobre la pesca en el Canal de Menorca, «la nostra confraria, juntament amb les de Ciutadella, Alcúdia i Pollença (realment els pollencins vénen poc al canal) estam preparant una proposta amb una sèrie de mesures per garantir la sostenibilitat de la pesca en el futur.

Tot va començar a una de les trobades que feim de tant en tant i, parlant d'un tema i d'un altre, sortí la crisi i el futur de la nostra activitat. Després hem mantingut reunions periòdiques i hem seguit discutint sobre com afecta la crisi al sector pesquer, de la necessitat de fer aturades i de la necessitat d'autolimitar-nos».

De cara al futur, «hem de ser capaços d'avançar-nos als problemes. Els pescadors intuïm el que ens espera i l'Administració va enrere. Potser ho veuran quan algú constati que les captures baixen o que es redueix la mida dels peixos. Nosaltres, a Cala Rajada, fa més de cent anys que pescam i fins ara el Canal s'ha conservat més o manco bé, i som conscients que cal protegir-lo per poder seguir pescant. És una aposta per al futur».

Marto, un pintor pollencí a Cala Rajada
Marto, el surrealisme místic

El passat dia 14 assistírem a la inauguració de l'exposició de Miquel Àngel Martorell *Marto*, en el Centre Melis Cursach i, a dir veritat, quedàrem molt gratament impressionats davant la proposta d'aquest artista pollencí que viu a

Cala Rajada i que ara, per primera vegada, mostra la seva obra en el nostre poble. Amb ell concertàrem una entrevista que duguérem a terme a na Ferradura, un lloc amb màgia, i aquest és el resultat de la conversa, afable i distesa, que mantinguérem amb el pintor.

Sobre la seva estada a Pollença: «Coses de la vida. Temps enrere vaig patir un ictus, vaig trobar-me prou malament i no podia fer res. Necessitava canviar d'aires i, a través d'uns amics, vaig arribar aquí. I he de dir que tot d'una m'hi vaig trobar molt bé, em va agradar molt per la tranquil·litat de la zona on visc, i a més és un lloc que em dóna molta energia. D'altra banda, m'he sentit molt ben acollit, i això sempre ajuda». Dels seus inicis en la pintura, «jo era molt petit i a ca nostra m'enviaven a jugar, però jo ja m'estimava més pintar. És a dir, que crec que ho duc amb mi des que vaig néixer, i des de sempre he pintat. Vaig anar a l'Escola d'Arts i Oficis, i es pot dir que he fet de tot, des de Disseny gràfic fins a muntatges ambientals per a discoteques i altres espais públics».

Lorenzo Baltasar

Entrevista al nou president de l'Atlètic Escolar

Iniciem aquesta sèrie de converses d'actualitat amb Lorenzo Baltasar Servera, un jove calarajader aficionat al bàsquet que, des del passat estiu, és el president del club local d'aquest esport, l'Atlètic Escolar.

En Lorenzo té 27 anys i fa part d'un grup de joves jugadors de bàsquet que s'han format en el si del club. Ara, part d'aquest grup ha fet una passa endavant i ells són els caps visibles de la junta directiva.

De la seva elecció ens comenta que «ha estat un canvi natural. En Quico Muñoz, anterior president, va manifestar que no tenia intenció de continuar perquè considerava que el seu cicle en el club havia acabat (ha estat un any de president, però ja en feia uns quants que era a la junta) i jo i altres companys vàrem començar a pensar en la possibilitat de fer-nos càrrec del club. Personalment, em feia ganes i vaig cercar gent per col·laborar amb mi. A l'assemblea va sortir una nova junta amb alguns vocals nous i d'altres que hi continuaven». Sobre els objectius de la seva junta, «la nostra feina serà més o manco continuista. És clar que canviarem algunes coses, però respectarem la feina feta fins ara. Per exemple, hem apostat per potenciar la figura del coordinador esportiu, controlant la feina dels entrenadors i tots els aspectes esportius del club. És una figura que trobam molt necessària». Acabà amb una demanda: «vull animar la gent a venir a El Figuerol a mirar els partits i animar els nins i nines a venir a l'escoleta a provar el bàsquet: estic segur que els agradarà i hi faran esport i amics».

Feliciano Casas

Cap de Protecció Civil de Capdepera

Seguim amb un nou capítol de les nostres converses de tardor, aquesta vegada amb Feliciano Casas Gómez, un galleg arribat a Mallorca fa un grapat d'anys que dirigeix l'agrupació local de Protecció Civil des del passat 8 d'agost, quan substituï en Pedro Martínez.

Feliciano Casas és membre de l'Agrupació de Capde-

pera des del 2005, per bé que abans ja estava lligat a Protecció Civil a Galícia, concretament a Vigo: «Allà tenim una forma de fer feina molt diferent a la d'aquí, tant pel nombre de voluntaris com per l'organització», ens diu.

Abans de començar, ens va voler aclarir que el canvi de cap de Protecció Civil de Capdepera no ha estat provocat pels membres de l'agrupació, sinó per la destitució per part del batlle. Puntualitzà que el batlle és qui nomena o destitueix els caps de les agrupacions, en tant que són de qui depenen directament.

Sobre Protecció Civil ens comentà que «Protecció Civil està formada per voluntaris. Per poder ser voluntari s'ha de fer un curs bàsic, que organitza la Conselleria. En aquests cursos es donen nocions de primers auxilis, maneig d'aparells, incendis forestals, ús de desfibril·lador, etc. Una vegada superat aquest curs, s'obté un carnet i es fa una assegurança. Cada agrupació local està sota les ordres del batlle del municipi, per bé que ens coordinam amb Emergències de la Comunitat Autònoma».

Sobre el futur: «primer de tot volem estar al servei del poble i participar en els esdeveniments que se celebren en el poble, i continuar responent a les emergències del 112. També tenc previst nomenar en Julio Muñoz com a segon cap de l'agrupació, fer la presentació dels nous voluntaris al nou local i organitzar-nos per augmentar l'eficàcia de la nostra actuació. Una altra àrea en què volem incidir és la de la formació, i en aquest sentit treballam per organitzar simulacres en diversos àmbits (escoles, hotels...), volem fer una gestió de les emergències col·laborant amb els bombers, preparar rescats de muntanya amb la col·laboració de l'agrupació de Manacor (ús de cans), preparar un plànol d'accessibilitat dels camins del municipi...». Més informació:

prot.civil.capdepera@gmail.com

Telèfon protecció civil Capdepera: 647 34 83 97

Telèfon d'Emergències: 112

Felip Esteva Castro un cuiner molt creatiu

En Felip Esteva exposa al Centre Melis Cursach. La primera idea que ens suggereix l'exposició és que a la fi

ha decidit mostrar les seves fotografies de plantes i bolets, però anam ben equivocats. En Felip ens proposa una sèrie de petites escultures, obres que anomena *natura morta*, objectes i materials trobats bàsicament a vorera de mar, i que ell uneix formant curioses composicions.

En la seva curta entrevista ens va fer una aproximació a les seves propostes: «Objectes fets amb materials que ha tret la mar: fustes, escorces, esponges, algues, conxes, caragoles, pedres, tot barrejat amb fils que hi donen la nota de color. El resultat final va des de mòbils fins a composicions escultòriques, amb resultats visuals diferents però sempre, o quasi sempre, amb un comú denominador: peces mòbils muntades sobre peces fixes, amb mides i formes diferents».

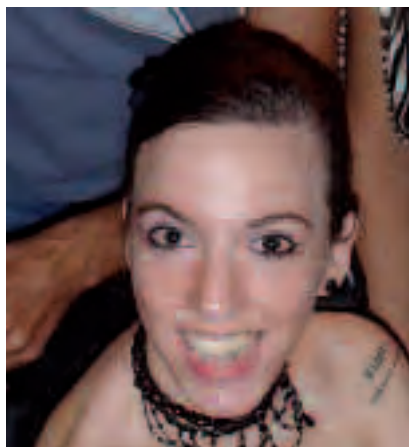
De l'origen d'aquesta curolla: «jo sempre he estat una persona inquieta, cercador de coses, estudiós i col·leccionista de la naturalesa. Ja fa estona que em fixava en aquestes fustes, pals i altres materials que les llevantades deixen damunt les patges a l'hivern i sempre pensava que era un material que ja venia esculpit, que només calia combinar-lo amb altres materials diferents, però també modelats per la mar. El resultat podria ser-ne prou interessant. Fa menys d'un any, i amb motiu de l'aniversari d'una neboda, se'm va ocórrer fer alguna cosa per regalar-li. Amb alguns dels materials que tenia replegats per casa va sortir una peça que va agradar molt. Ella em va animar a fer més coses i a continuar amb la curolla, i com que la va deixar exposada a un restaurant d'Artà, alguns clients me la volien comprar, i això encara em va animar més a continuar. Veia que aquestes composicions escultòriques agradaven».

Maribel Picó Mas

La jove escriptora gabellina, presenta el seu primer llibre *La princesa de Hecash*

Na Maribel Picó és una jove gabellina de 21 anys que viu i estudia a Palma un mòdul a l'IES Josep Maria Llopart. Dia 26 presentarà un llibre, *La princesa de Hecash*, que suposa la primera entrega d'una trilogia de la qual ja té pensat el final. Na Maribel pateix una paràlisi cerebral que li provoca una manca de mobilitat

a les mans. Malgrat tot, amb constància, na Maribel ha acabat els seus estudis fins 4t d'ESO i escriu gràcies a un teclat virtual. El procés n'és lent, però ella escriu cada dia un poc. El resultat és aquest llibre. Us oferim una conversa amb na Maribel Picó, que ens explica com va sorgir la idea de fer el llibre.

«Bé, sempre m'ha agradat escriure, escrivia relats curts, poemes... L'hivern passat, per febrer, vaig decidir començar un llibre i ha acabat essent *La princesa de Hecash*. La idea de publicar-lo és perquè vull que la gent pugui somiar amb les meves històries». Sobre el llibre, «és un llibre d'aventures, de fantasia, d'amor, de misteris... Està dedicat als joves, principalment. Però qualsevol persona, de l'edat que sigui, és capaç de somiar».

Antoni Amorós,

Nou rector de Capdepera i Cala Rajada

Des que mossèn Antoni Amorós –en Toni del Moll, de tota la vida– va assumir la responsabilitat de governar les parròquies de Capdepera i de Cala Rajada, el passat mes de setembre, li plantejarem la possibilitat d'una

entrevista. Volíem conèixer quines eren les seves sensacions, davant aquest nou repte en la seva carrera eclesial, però també volíem saber coses del procés que ha seguit la seva vocació o de la seva visió que té de l'Església del segle XXI. I aquest n'és el resultat.

Sobre la seva vocació sacerdotal, «d'una banda, com demanau, va ser un procés personal que començà quan encara era un infant. Des de molt jovenet vaig estar molt a prop del moviments parroquials: catequesi, excursions, acampades... Va ser un contacte que ja no

vaig abandonar i ja de més gran vaig viure una experiència molt bona, molt positiva, que va ser fent catequesi a al·lots més joves. Estam parlant dels anys 1982-83. Era allò que en dèiem catequesi de segona etapa. D'altra banda, amb el pas del temps, entre els joves va anar creixent un moviment de contestació i fins i tot d'abandó del moviment parroquial. Jo, pel que fos, no vaig separar-me'n i vaig passar per un període de soledat com a jove proper a l'Església. A tot això, vaig començar a estudiar Ciències Químiques a la Universitat, però sense saber ben bé per què. S'havia d'estudiar, i prou. Finalment, quan en Nadal Bernat decidí donar la passa i entrar al Seminari, va ser quan jo també vaig entendre quin era el camí que volia seguir».

De la seva arribada a Cala Rajada, «vaig saber que vendria aquí a finals del passat mes d'agost. De fet, va ser per Sant Roc que en vaig tenir la primera idea. Ho he hagut de pair, perquè aquest no era el meu projecte personal. Ara bé, una vegada assimilada la situació, després de fer-me a la idea, no me'n penedesc gens ni mica. Ara pens que el fet de conèixer molta gent pot facilitar la meva tasca pastoral. És cert que tenc dubtes seriosos sobre la meva capacitat per administrar dues parròquies i posar en marxa nous moviments de dinamització, especialment entre els més joves, ja que la simple administració dels serveis parroquials i els dos dies d'anada a Palma m'absorbeixen quasi totalment».

Parlant del nou bisbe, «els canvis que es puguin produir amb un canvi de bisbe s'han de relativitzar. Un bisbe no gira una diòcesi amunt avall. Però sí que el seu caràcter impregna la vida de la comunitat religiosa. Diria que el bisbe Murgui era més tímid que l'actual, una mica més reservat i pensava molt cada passa que s'havia de donar. El bisbe Salinas és més resolutiu, ha agafat les regnes de la Diòcesi i està disposat a prendre decisions. D'altra banda, també és més obert i en aquest sentit fa tot el possible per arribar als mitjans de comunicació. Don Javier és una persona molt propera».

Sobre l'església en general, «hi ha distintes esglésies. No és el mateix Amèrica del Sud que Àfrica o que Europa. A nivell europeu, sí que l'Església és molt semblant pertot arreu. I pel que fa a la meua visió sobre la institució, he de dir que fa uns mesos, abans de l'elecció del Papa Francesc, hauria donat una altra resposta. Fins aquest moment, i des del Papa Joan Pau II, a l'any 1978, la línia de l'Església havia estat la de posar ordre, la de reconduir el que es considerava una dispersió provocada pel Concili Vaticà II, en una mena d'*eclesiocentrisme*. Això havia provocat que es miràs cap endins i cap amunt, cap a Roma. Amb el Papa Francesc, però, sembla que ens trobam davant un canvi de tendència». Del futur de l'església, «l'Església es fonamenta sobre principis bàsics, irrenunciables. No es tracta de fer el

que vulgui una majoria en cada moment, perquè hi ha aspectes que es troben en el seu origen i que en són l'essència. Ara bé, el que no pot fer mai l'Església és oblidar que el seu objectiu principal, allò que la justifica, és posar el poble, la vida dels homes i de les dones, al bell mig dels seus objectius, que és allà on vol arribar Jesús. Per tant, l'Església s'ha de fer més propera, més a l'abast de la gent, més accessible».

Jaume Fuster Exposa al Centre Melis Cursach

Dia 29 de novembre, a les 20h, s'inaugura l'exposició *El plaer de pintar* de Jaume Fuster a la Cotxeria del Centre Melis Cursach. Molts ja sabíem que Jaume fa un temps tenia la curolla de pintar, i darrerament ho

fa amb major intensitat. Molts seguim la seva obra a través del blog <https://jaumefuster.blogspot.com>, on presenta les obres que va realitzant i comenta diversos aspectes de les pintures.

Parlam amb ell de la seva primera exposició: «un conjunt d'obres realitzades amb les tècniques de l'aquarel·la i de la pintura acrílica. Són quadres de petit i mitjà format de temàtica variada: marines, paisatges, natura, persones... A més, cada quadre anirà acompanyat d'uns versos, necessàriament breus, en què d'alguna manera vull connectar la meua vessant literària, per modesta que sigui, amb la creació plàstica. Aquests versos vendrien a explicar la sensació que el tema escollit m'ha produït, en cada cas».

Sobre la seva pintura ens comentà que «crec que es tracta d'una pintura senzilla, de caràcter figuratiu, proper al realisme però sempre intentant plasmar-hi un punt de vista personal. Ara bé, no vull –ni puc, ni en sé– que els meus quadres semblin una fotografia, l'hiperrealisme em sembla fred, despersonalitzat. En la mesura que això sigui possible, desitjaria que en els meus quadres s'hi notés una manera particular de veure el nostre entorn».

Pel que fa a l'inici d'aquesta afecció, «podríem dir que des de sempre. La meua dona conserva, damunt el comodí de la nostra habitació, un quadret que li vaig

regalar quan festejàvem, l'any 1966. I l'hi vaig regalar, perquè aleshores ja pintava amb certa assiduitat. Estam parlant d'uns cinquanta anys de pintar, per bé que, ara, amb l'arribada de la jubilació, és quan ho he fet amb més regularitat. Abans la cosa anava fent bots, quan venia bé».

Luis Rocha President de l'Associació Hotelera de Capdepera

Analitzam una temporada turística, la de 2013, que tothom ha qualificat com a històrica.

Atenent les notícies de premsa i les declaracions dels responsables autonòmics, les Illes Balears han tingut una excel·lent

temporada turística, amb uns elevadíssims nivells d'ocupació. Nosaltres hem volgut saber com es valora des de l'associació hotelera de Capdepera. «Certament, es pot valorar la temporada, en termes d'ocupació, de millor manera que les anteriors. S'ha registrat, en línies generals, una ocupació més estable que ha fet que, en números absoluts d'ocupació, sigui igual o superior a la dels darrers anys. El que no podem és qualificar-la d'elevadíssima, perquè no ha estat un increment regular en tots els establiments: uns s'han mantingut en els nivells d'anys anteriors, però sense tantes puntes, i d'altres han tingut un increment en temporades mitjanes; i altres no han tingut tants de buits. En còmputos mitjans, estaríem sobre un 3% d'increment».

De la valoració de la temporada ens digué: «Si parlem d'ocupació, sí. Si parlem de rendibilitat igual o pitjor, ja que augmenta la pressió fiscal, s'incrementen les despeses (noves entitats de drets d'autor, exigències d'adaptacions a noves normatives (sanitàries, d'indústria, etc.) Totes suposen un increment substancial dels nostres costos, amb, aquí sí, una elevadíssima disminució de les contraprestacions rebudes. El municipi cada vegada està més degradat, falta neteja i seguretat, les infraestructures no es renoven o amb prou feines, en el millor dels casos, es mantenen. Tots, ciutadans, empreses, etc. veim incrementats els nostres impostos i en contrapartida rebem menys de les administracions.

No podem valorar la temporada positivament, perquè

el nostre futur no és molt alentidor si els fonaments són els presents. Capdepera i les seves cales tenen un encant especial que no ens podem permetre perdre. Tots hi hem de posar de la nostra part, i en primer lloc les administracions».

Pel que fa a l'atur, «l'augment de beneficis és més que dubtós. Si parlem de facturació, és una altra cosa.

La pregunta d'increment de plantilles sempre ha tenguut la mateixa resposta i és de molt fàcil comprensió: tots els hotels tenen, més o menys, una quantitat de plantilla estable, suficient per poder atendre un 100% d'ocupació; els mesos de temporada alta, per sort i norma general, sempre se solen tenir nivells alts d'ocupació, i en les temporades baixes i mitjanes, regules amb vacances, menys hores i organitzant els inicis i finals de contractes. Si no s'augmenta en serveis, llits, etc., difícilment es pot percebre un increment de llocs de treball. No obstant això, crec que si es computen les jornades treballades, és a dir, durades de contractes, menys gaudi de vacances, etc. es veuria que sí que hi ha hagut un increment de plantilla, encara que sigui la mateixa, però més temps.

Congelar les plantilles no n'és la resposta, el tema és que els llocs de treball a l'hostaleria de la nostra zona són els que són i no per arrodonir xifres d'ocupació es creen tants de llocs de feina nous. Almenys no es pot fer de manera significativa o pal·liativa per a la quantitat de gent que ve d'altres sectors amb manca feina i que difícilment poden ser integrats en la seva totalitat a l'hostaleria».

De la temporada 2014 ens vaticinà que «si alguna cosa he après en els meus anys en aquest negoci és que fa temps que han canviat tant les coses i que només podem afirmar com anirà una temporada quan aquesta ha passat. Som massa sensibles a molts de factors que es troben fora del nostre abast: economia, clima, política, seguretat, situació dels competidors, etc. ¿Millor que el 2013? No ho sé, de moment les vendes del 2014 estan en els nivells del 2013. ¿Que no hi cabrà una agulla? De cabre, hi caben els que hi caben, ni un més, almenys en els hotels que mantenen les places. Una altra cosa és l'oferta il·legal, les cases particulars que es lloguen, etc. Consumeixen recursos, no tributen i desestabilitzen el mercat, i no som conscients de les conseqüències que això pot arribar a tenir. El debat mediàtic que es va suscitar aquest estiu sobre aquest tema va ser, en la meua opinió, surrealista. No es té clar què és un model d'economia i molt menys què cal fer perquè no ens carreguem el futur del nostre poble. La competència és atroz i nosaltres no feim res més que autodestruir-nos com a destinació».

Luis Cumberledge

Reproduïm l'entrevista publicada al *Majorca Daily Bulletin*, feta a Luis Cumberledge, al Sea Club de Cala Rajada. L'autora n'és Wendy Peters i de la traducció se n'ha ocupat Miquel Estelrich.

El Sea Club de Cala Rajada és un únic i acollidor hotel que tengué uns començaments com a lloc residencial privat. Però, des d'uns cinquanta anys ençà, el llavors propietari, el vicealmirall retirat Claude Cumberledge, començà a acceptar clients.

Sobre la seva arribada a Cala Rajada, Mallorca devia ser un lloc paradisiac en els anys cinquanta: «Aquesta part de l'illa era realment primitiva; em referesc que no hi havia electricitat, ni aigua, ni telèfon, res, però això era felicitat, això era un paradís. Aquesta fou la primera casa de luxe construïda a Cala Rajada i en la millor situació possible, amb la mar just davant. Només els meus pares, n'Alan i jo. Vivíem junts, en felicitat. El nostre estimat Alan era el més meravellós. Malauradament, morí als trenta-dos anys, d'una polio terminal. Va treballar intensament per culturitzar-me i per augmentar el meu nivell d'anglès».

Durant la seva sucosa entrevista plena d'anècdotes en podem treure algunes: «Vaig intentar allistar-me a l'exèrcit britànic, perquè era molt bon esquador. En realitat, feia part de l'equip britànic d'esquí, així que aquesta circumstància em féu pensar que podria ser un bon capità de l'exèrcit britànic d'esquí o almanco estaria amb ells esquiant per devers Saint Moritz i tots aquells llocs preciosos. Però em rebutjaren per mor del meu poc coneixement de la llengua anglesa. Em digueren que estarien encantats de tenir-me si aprenia més anglès. I vaig defallir per segon cop! Tenia devuit anys i esquivava a Wengen i en aquell temps estàvem plegats amb una al·lota italiana, preciosa per cert, però que només em feia malifetes i vaig pensar que realment m'hauria d'allistar a l'exèrcit. Quan finalment vaig tornar a Cala Rajada, em vaig ficar de cap al negoci dels esports aquàtics: m'encantava navegar i l'esquí aquàtic i tot el que s'hi relaciona, així que vaig obtenir la llicència de les platges d'aquí i ho vaig dirigir amb molt d'èxit durant molts d'anys. Molts dels meus grans amics de

l'illa també feien el mateix i sovint ens reuníem. Em vaig dedicar a això durant trenta-quatre anys. Després, la meua mare va morir i algú s'havia de fer càrrec del Sea Club. Durant els darrers vint anys l'he dirigit amb la meua dona, Jenny Saunders, qui ja el dirigia amb la meua mare. Primerament, això fou una casa particular amb només dotze habitacions. Als anys cinquanta, quan els meus pares començaren a acceptar clients, tots els que venien aquí eren anglesos. També venien membres de Lloyds i brokers. Aquets eren els clients més habituals que teníem. Fins que Lloyds va entrar en fallida i nosaltres també perdérem els nostres negocis, de la nit al dia».

Entre aquestes anècdotes, n'hi ha de quan es rodaven pel·lícules a Cala Rajada: «unes quantes pel·lícules foren estat rodades a Cala Rajada. Una d'elles, *La dona de palla*, tenia Sean Connery com a protagonista. Ell va resultar que era la parella de la meua germana i ens va demanar si es podia quedar amb nosaltres. Hi estigué sis setmanes mentre van rodar aquí. En aquell temps ell era molt jove, amb tots els seus cabells. Més tard, una altra pel·lícula, *Mort total*, el 1966, amb Michael Caine, també fou rodada aquí. El cap de l'exèrcit britànic, Sir Michael Jackson, també s'hostatjà aquí».

Sobre el Sea Club en l'actualitat, «l'essència d'aquest lloc sempre ha estat la mateixa i és dirigit de manera familiar. Crec que una de les coses que els clients troben més satisfactòria és que poden anar al bar i servir-se ells mateixos i no haver d'esperar un cansat cambrer que els serveixi de males maneres. Vagi on vagi de viatge, sempre vaig a la recerca d'un altre Sea Club».

Bernat Oliver i Catalina Garau, arqueòlegs de Immatèria

Dia 14 de desembre, en el marc del trentè aniversari de la recuperació del Castell, es presenta el Pla Integral del Castell de Capdepera. Aquest document suposarà un punt d'inflexió

en la seva gestió i conservació. Per aclarir alguns conceptes, hem tengut una xerrada amb Bernat Oliver i Catalina Garau, redactors del Pla que ara es presenta. «El Pla Integral del Castell és una mena de full de ruta a quinze anys vista. Es tracta d'un pla tècnic que plan-

teja com es troba el monument, quines mancances té, què cal prioritzar... És a dir, es fa una anàlisi i es planegen intervencions a llarg termini.

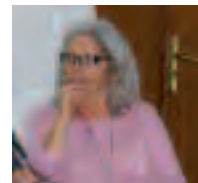
«És un pla multidisciplinari, atès que la intervenció en un BIC requereix de la participació de diferents perfils tècnics: arqueòlegs, arquitectes i conservadors-restauradors. El pla planteja un marc teòric i un cronograma». Sobre la finalitat del Pla ens diuen que «és canviar la forma d'invertir en el castell. Fins ara s'han fet intervencions i despeses sense planificació, un poc a remolc de les exigències, a mesura que sorgeixen els problemes. A més, hi ha hagut problemes de gestió. No sempre s'ha distingit la gestió dels aspectes tècnics. A partir d'ara, les actuacions seran planificades i prioritzades, cosa que a la llarga produirà un estalvi econòmic i, sens dubte, una millora per al Castell».

De la situació actual del Castell ens comenten que «el monument està més o manco ben conservat, però amb un problema: té set-cents anys. Això significa que s'hi ha d'estar damunt. No fa falta que es desprengui una part de la capella per haver d'actuar, a causa que la conservació preventiva és la més eficaç de les conservacions: arreglar abans que caigui, com un mal de queixal i quan abans s'actui, millor. El Patronat és conscient que el castell és un BIC (Bé d'Interès Cultural) i que per llei hi ha una responsabilitat en la seva conservació. D'altra banda, el Castell de Capdepera és un referent a Mallorca, a les Illes i a l'Estat. És un bé patrimonial que genera beneficis. Beneficis econòmics directes i de promoció cultural».

En resum, «la conservació i bon estat del Castell depèn de l'ús que se'n faci. Per tant, cal que sigui un ús sostenible i compatible. Per millorar-ne la gestió, hi ha d'haver una major comunicació entre els tècnics i el Patronat, com a responsable del monument. Esperam que el Pla serveixi per garantir una vigilància continuada sobre el monument, sempre des del punt de vista tècnic».

Entrevistes en vídeo

Durant el 2013 es publicaren diverses entrevistes en vídeo, com ara l'entrevista d'Antonio Romero (26.5.2013), l'entrevista a Joan Isaac i a Margalida Bover (6.5.2013), l'entrevista a Gustavo al *Cafè dels dissabtes* (5.7.2013) i l'avanç de l'entrevista a Margalida Ramis, portaveu del GOB (27.12.2013)

COL·LABORACIONS

4 gener

I no passa res

Miquel Piris

Telefónica ha *fixat* Rodrigo Rato com a assessor extern amb sou multimilionari, com el que tenia fins fa uns dies Urdangarín. L'empresa que va privatitzar Aznar amb Rato de ministre d'Economia i on va col·locar al seu company de pupitre, Juan Villalonga. Telefónica és una de les empreses espanyoles que evadeixen impostos a paradisos fiscals com Delaware (USA), Països Baixos, Luxemburg, Suïssa o les Illes Caiman. I no passa res.

L'evasió d'impostos als paradisos fiscals que faciliten informació tributària a l'Estat espanyol és legal (!). Segons l'Observatori de Responsabilitat Corporativa, algunes de les principals firmes espanyoles que tenen empreses participades a paradisos fiscals són ABENGOA, ABERTIS, ACCIONA, ACERINOX, ACS, ARCELOR MITTAL, BANESTO, BBVA, BANCO POPULAR, BANCO SABBELL, BANCO SANTANDER CH, CRITERIA, ENDESA, FCC, FERROVIAL, GAMESA, GAS NATURAL, GRIFOLS, IBERDROLA, INDITEX-ZARA, MAPFRE, OHL, RED ELECTRICA, REPSOL, TECNICAS REUNIDAS, TELECINCO i TELEFÓNICA (són aquelles que estan a l'IBEX, però la llista és molt més llarga). Segons Xavier Harel, investigador i autor de *La grande évasion: le vrai scandale des paradis fiscaux*, la Unió Europea deixa de cobrar al voltant de 200.000 milions d'euros en impostos anualment per casos com aquests.

Mirar-se aquest panorama des del despatx amb terrassa per poder fumar que es va fer construir Eduardo Zaplana a la seu de Telefónica a Madrid on fins ara ha cobrat més de 500.000 euros l'any; o des del despatx d'ACS de Florentino Pérez des d'on va enllestir la compra de Cristiano Ronaldo per 94 milions d'euros

finançats per BANKIA; o des de la sala on es realitzen les onze reunions del consell d'administració de GAS NATURAL per les quals Felipe González cobra 126.000 euros; o des del gimnàs des d'on José Maria Aznar cobra 300.000 euros anuals com a assessor extern d'ENDESA; o des de la planta on els ex-conxellers de la Generalitat com Basáñez, Prenafeta o el diputat Miquel Roca assisteixen als consells d'administració d'ABERTIS del qual fan part... o mirar-s'ho des de la perspectiva d'un desnonat, d'un aturat, d'un pensionista, d'un estafat per les preferents o d'un treballador que sap que en poc temps el fotran al carrer, canvia una mica.

Una vintena d'ex-ministres ocupen les butaques dels consells d'administració de grans empreses cobrant sous anuals milionaris: Josep Borrell rep 300.000 euros d'ABENGOA; Marcelino Oreja rep 1'8 milions d'euros de FCC; Ángel Acebes rep 400.000 euros d'IBERDROLA; Juan Miguel Villar Mir rep 85.000 euros tan sols en

Bàbara Sirer. Barques al port.

dietes d'OHL i també és vicepresident d'ABERTIS; Luis Carlos Croissier rep 215.000 euros com a conseller independent de REPSOL... Javier Gómez Navarro està a TÈCNICAS REUNIDAS. A BANCO DE SANTANDER hi ha Isabel Tocino, Abel Matutes i Matías Rodríguez Inciarte. A RED ELÉCTRICA, Miguel Boyer i Ángeles Amador. Elena Salgado és consellera

internacional de CHILECTRA, filial d'ENDESA, i consellera assessora d'ABERTIS. I el rècord absolut el té l'ex-ministre d'Aznar i president de Vueling, Josep Piqué: participa als òrgans de decisió d'EADS, Ezentis, de la constructora Grupo San José; conseller d'Applus Technologies, de GVC Gaesco, de Tradisa; presideix la consultora Pangea XXI i està als consells assessors de Seat, Reparalia, AT Kearney, Specer Stuart, UPS, ING España i Abertis. No sé què cobra per tot això. M'agradaria poder-m'ho imaginar, però m'hi declar incapaç.

Veient aquesta mostra –només és una mostra!– d'estrelles, ¿hom hi veu alguna relació amb el fet que la llei espanyola permeti evadir impostos a paradisos fiscals? ¿S'entén que l'Estat permeti, any rere any, que les grans fortunes i les grans empreses estafin 40.000 milions d'euros a hisenda? I, finalment, ¿qualque cervell privilegiat em podria dir si la presència de tants ex-polítics importants també està relacionada amb el fet que el tipus impositiu sobre els beneficis de les grans empreses sigui tan sols del 10% quan l'impost de societats és del 33%? Amb nins i grans passant gana, amb la pobresa creixent, veient com s'està desmuntant a velocitat espaordidora l'estat del benestar, ¿és normal que no passi res? 40.000 milions d'euros! Amb això se solventa una crisi. ¿Què està passant?

6 gener

Pregó del 31 de Desembre

Josep Terrassa

El Castell és el millor representant del nostre patrimoni material històric i, per tant, l'indret més adient per celebrar-hi un acte nacionalista. Tenia clar que, si m'encomanàveu el pregó, us parlaria del plànol de l'any 1696 que il·lustra el cartell fet per a aquesta ocasió.

Primerament cal dir que és un plànol militar que destaca dues coses: la situació i els voltants del Castell, amb els elements a tenir en compte per a la seva defensa, i detallant allò que pertany al patrimoni reial, és a dir, la part militar de la fortificació. Per aquests motius, per exemple, no hi han situat les cases de la població que

Bàrbara Sirer. Castell de Capdepera.

llavors vivia dins l'espai emmurallat; segons un informe militar de l'any 1739 eren uns seixanta habitacles. L'esglesieta hi consta perquè feia part del patrimoni reial i de la defensa, era el refugi de la població civil en cas d'un atac.

El plànol és realista i cuida els detalls, però ha distorsionat, crec que involuntàriament, dos aspectes; el més cridaner és la murada sud que apareix formada per tres trams, quan, en realitat, n'és un de rectilini. Un altre aspecte deformat és que situa el vessant amb més desnivell de la muntanya a la zona sud i est, quan és a l'inrevés; és a la part del migdia on hi ha situats els camins que permeten una més còmoda pujada a la fortificació. Cal observar que encara no existia el portal del Rei en Jaume i que, aleshores, aquesta entrada estava paredada i sense camí.

A l'interior del Castell, a més de l'esglesieta, hi destaca la torre de Miquel Nunis, situada en el punt més alt. No sempre va ser fàcil la convivència entre el poder civil local i el militar, encara que hi hagués ben delimitat l'espai i l'ús que corresponia a cadascú. Una de les construccions que, en un parell d'ocasions, estigué envoltada de polèmica fou la torre dels Nunis. Us contaré un fet d'aquell segle tret del llibre d'Antoni Gili Artà en el segle XVII. L'any 1534, l'anomenada torre de l'homenatge havia estat venuda pel procurador reial a Miquel Massanet, d'Artà; aleshores estava destruïda i l'esmentada família la millorà i la va fer habitable. Una nit de maig de l'any 1606, trenta-set naus angleses comparegueren davant el port de Capdepera. L'alcaid, Alfons Dusai, posà la gent del Castell en ordre i com que volia posar gent dalt la torre de l'homenatge la trobà tancada i demanà la clau a qui la tenia, respongué que ell no la tenia, i no trobant-la feu espatllar la tancadura, fent allò

Bàrbara Siret.

que convenia per a la defensa del Castell. Aleshores, la dona Joana Massaneta, vídua, i el procurador fiscal mantingueren una controvèrsia sobre la torre.

Adossat a la murada est i a l'altura de l'actual casa del governador hi havia el quarter d'infanteria. L'any 1686, essent castellà del Castell Jaume Canals, es féu obra per habitació dels soldats enviats pel senyor virrei. Segons els comptes de despesa s'hi va fer molta obra, gastant-se 113 lliures. Els murs perpendiculars o adossats a la murada eren les escales per pujar-hi; n'hi havia sis. Les quatre taques negres situades a la marjada inferior serien unes sitges; abans estaven a l'actual Plaça del Sitjar i es traslladarien.

La construcció del quarter i de les sitges dins de la fortificació deslligava la societat civil local i la militar. Fins aleshores la defensa de la contrada era una tasca encomanada, bàsicament, a la població local, la qual establia un sistema de vigilància, feia guàrdies i es cuidava del manteniment del Castell. Quan els soldats foren enviats pel virrei es convertiren en una força autònoma del poder local i necessitaven disposar de tot allò que asse-

gurava la seva supervivència, per exemple: carbó, farina i una llar, el quarter.

Al cim del Puig dels Molins hi apareixen tres torres de molí. L'any 1656, Joan Espinosa va establir a Joan Tous un trast de terra per edificar-hi un molí de vent, amb dret de pas; afrontava amb les terres de n'Aguiló i del Castell. L'agost de 1667 el molí ja estava fet i l'honorable Joan Espinosa era el batlle reial d'Artà en el lloc de Capdepera; per tant, fou el representat del poder reial qui impulsà la construcció dels molins. Tots aquests canvis sembla que van lligats. Cal afegir que abans els gabellins cobraven per fer les guàrdies i les tasques de manteniment; ara, en canvi, no tan sols deixaven de cobrar, sinó que haurien de contribuir amb impostos a pagar els sous d'uns soldats professionalitzats. Per tot això, no és gens estrany que, a principis del segle XVIII, els nostres avantpassats reivindicassin el temps passat, els orígens de la nostra cultura catalana i que simbolitzaren amb la construcció del portal del Rei en Jaume i, possiblement, amb la celebració de la festa del 31 de desembre.

Per arrodonir el comentari del plànol, tan sols cal afegir que els bocins de terra que semblen sembrats serien vinyes i que envoltant la muntanya del Castell es concentrava la petita propietat; d'acord amb les normes que establí el rei Jaume II a les *Ordinacions* de l'any 1300. El camí de l'esquerra correspon al camí reial que ens comunicava amb Artà per dins Sos Sastres, amb una desviació cap a Son Jaumell. Pel vessant sud del Castell passava el camí de n'Aguiló, que continuava fins a la mar i la torre Cega; és l'origen del carrer del Mar, on encara no hi havia cases.

Perquè defensam la nostra cultura i la terra on vivim, amb raons i sentiments, ens diuen nacionalistes; i és veritat, però ¿qui no és nacionalista en aquest món? Els nacionalistes centralistes menyspreen i obstaculitzen els altres nacionalismes imposant el seu poder, retallant drets i empobrint-nos econòmicament, socialment i culturalment. En aquest sentit les mesures que aplica el govern central per lluitar contra la crisi són una estafa perquè, a més d'empobrir-nos econòmicament, ens retallen drets. No és estrany que Catalunya hagi dit: Prou! No podem seguir per aquest camí. Ens afegim a tots aquells que demanen un canvi, una rectificació econòmica, política, social i cultural. Demanam l'aplicació de polítiques que respectin la pluralitat nacional. Nosaltres també deim: PROU.

**Visca el 31 de desembre!
Visca Mallorca!**

3 febrer

De Tudurí a Alou

Josep-Lluís Carod-Rovira

La història de la segona confessió religiosa del país, el protestantisme, és avui, encara, una història subterrània. Recordar-ne algunes efemèrides pot contribuir a visualitzar uns fets que fan part del nostre passat i patrimoni col·lectiu.

Així, enguany fa tres-cents anys del tractat d'Utrecht, pel qual Menorca passa oficialment a domini britànic, en un primer mandat fins al 1756, durant el qual s'obre una capella anglicana al costat del castell de Sant Felip, vora el port de Maó. I en fa dos-cents que, de Gibraltar estant, la Societat Bíblica Britànica i Estrangera comença a distribuir textos bíblics, sobretot cap a Amèrica, si bé exemplars del Nou Testament, de lectura prohibida, acaben arribant a alguns ports de les Illes Balears, a través de les tripulacions. I cent setanta-cinc d'ençà que nombrosos exemplars de bíblies protestants, és a dir sense notes i només amb el text de les escriptures, entrades clandestinament al país, són utilitzades com a llibres de text en algunes escoles alacantines o venudes al Cafè del Lleó, cèntrica fonda de la ciutat. Mentrestant, Basilio Antonio Carrasco, bisbe catòlic d'Eivissa, envia un escrit a la reina d'Espanya Maria Cristina, denunciant la profusió de literatura protestant existent. És el mateix 1838 que, en un informe del pastor Massé, de Nimes, apareixen les primeres estadístiques sobre la presència protestant a Perpinyà: només hi ha un català. Els vint-i-dos membres restants de la congregació rossellonesa procedeixen d'altres indrets, sobretot de diferents regions franceses.

Fa cent cinquanta anys que J.F. Latrobe Bateman, enginyer anglès impulsor de la dessecació de l'Albufera de Mallorca, obre una capella anglicana al seu domicili de sa Pobla i el també enginyer William Greene s'instal·la a l'illa, on esdevé un activíssim propagandista religiós. El mateix 1863, George Lawrence recorre el país en missió evangelitzadora i coincideix amb G.T. Chapman en la seva visita a Barcelona i València, on l'agent evangèlic J.F. Ogle ja duu una campanya de difusió de la Bíblia. Joan B. Cabrera, jove escolapi valencià i futur primer bisbe autòcton de l'església reformada episcopal, es refugia a Gibraltar, on entra en contacte amb l'exiliat F. de P. Ruet, precursor del protestantisme català al segle XIX. Mentrestant, els anglicans de Barcelona s'aixopluguen a cal cònsol britànic, on reben assistència religiosa, permissivitat que no troben els protestants francesos, suïssos i alemanys, que han de ser atesos pel pastor

Horace Monod el qual, periòdicament, els visita des de Nimes. Al nord, els protestants ja arriben a la norantena, a Perpinyà, però també a Prada, Illa i Rià.

El 1888, fa, doncs, cent vint-i-cinc anys, moria a Barcelona el menorquí Francesc Tudurí de la Torre, qui vint anys abans havia fundat la Societat Evangèlica Lliure de Maó i hi havia obert la primera església protestant dels Països Catalans i de l'Estat espanyol, coincidint amb la construcció del primer temple evangèlic a Portugal. És l'any que, a Madrid i en llengua catalana, s'imprimeix la quarta edició de *Lo Nou Testament*, aparegut per primer cop a Londres el 1832, a càrrec d'una societat bíblica protestant, incorporant el català a un text de circulació universal, un any abans de l'inici formal de la Renaixença, amb l'*Oda a la pàtria*, d'Aribau. I el missioner suec C.A. Haglund crea la primera església baptista de València, al carrer dels Sabaters. Enguany fa ja cent anys que Antònia Zapater, fundadora de Priscilla, primera agrupació protestant femenina, introduí al país la celebració familiar del dia de la mare. I és el setanta-cinquè aniversari de la mort de Bartomeu Alou i Pons, home enèrgic, decidit i de conviccions sòlides, ànima de la comunitat protestant de Capdepera i referent històric indiscutible del protestantisme mallorquí, conegut com *es Mestre* a la població gabellina, per la seva condició de pastor i professor. Ells són part, també, de la nostra història.

[Publicat prèviament a *El Punt-Avui*, 3 febrer 2013]

Bàrbara Sirer. Gravet.

11 febrer

Aprenents de demòcrates*Jaume Fuster*

Ens creguérem, il·lusos, que la democràcia, com a sistema de participació dels ciutadans en els afers públics, ens absoldria, *per se*, de tots els pecats del passat i ens donaria una mena d'indulgència plenària per a la resta dels dies. I ens pensàrem, ingenus, que el sistema, de tan bo com era, caminaria tot sol, sense que nosaltres haguéssim de fer gairebé res. Però, ai las!, el sistema el fem funcionar —o el fem malbé— homes i dones de carn i os, farcits d'imperficcions i amb un llast de corrupció heretat de la dictadura que encara ara no hem estat capaços d'amollar per la borda. L'historiador Joan B. Culla ho ha resumit en una frase magnífica: «El tumor del franquisme, no extirpat a temps, ha fet metàstasi».

Ara, immersos en una crisi econòmica brutal, veim com aquesta sacseja fins i tot aquelles democràcies de més llarga tradició i, per tant, més arrelades en el comportament dels seus ciutadans. Si, a aquesta plaga bíblica, hi afegim una conducta execrable dels poders públics, com és el nostre cas, l'atmosfera es fa irrespirable.

Davant aquest panorama desolador, la nostra immediata i lògica reacció és la de rebuig, fins al punt que arribam a empescar-nos, com a remei per a la regeneració de la democràcia, l'aprimament del sistema representatiu, com denota la resposta que estan donant els nostres lectors a l'actual enquesta de *Cap Vermell*: menys regidors, és a dir, menys representants de tots —tots— nosaltres per defensar els interessos col·lectius.

Modestament, he de dir que aquest no em sembla el camí, sinó més aviat tot el contrari. Crec que el remei passa per més participació directa, personal i immediata de cadascú de nosaltres en els negocis públics. Si ens consideram persones honestes, hem de dur la nostra honestedat a les institucions, als partits polítics, als ajuntaments, als governs autònoms i al conjunt de l'Estat. Com deia al principi, el sistema no funciona per si sol, ni les qualitats morals li són inherents, sinó que som els homes i les dones que conformam el conjunt de la societat els que li insuflam el nostre esperit.

Direu que, fins ara, només hem estat capaços d'aixecar una democràcia de baix perfil, i teniu raó. Però, davant un present com aquest, que no ens agrada, a banda d'entonar un *mea culpa* personal, hem d'entendre la política com un negoci que ens afecta directament i al qual no podem girar l'esquena. A no ser que ja ens vagi bé continuar en mans de desaprensus, com

ha succeït la majoria de vegades, d'ençà que, un cop superada la dictadura, ens creguérem que tot serien flors i violes.

19 abril

**LES AVENTURES D'EN DOS PAMS I MIG
L'amic en Dos Pams i Mig***Sebastià Nebot Xerafi*La padrina *Matgina* l'any de la Neu.

Aquesta és la petita història d'un món mariner basada en fets reals. Són unes anècdotes que cont jo, en D.P. i M., i que me les va contar qui firma, nét dels personatges principals.

Començarem per la seva padrina, madò *Matgina*, casada amb el padrí *Sebastià Blancus*. Segons m'han contat, era la dona més forta de Cala Rajada: arrabassava els queixals queixosos fent força amb dos dits i sense fer mal; per guanyar quatre *duros* pujava amb un carret carregat de peix a Capdepera sense més força que la dels seus braços i la de les seves cames. El venia als capdecantons i n'assabentava la gent bufant un corn marí.

El padrí *Tugores* amb capell, a la dreta.

Era una dona molt de l'Església, i amb les seves influències aconseguí que els capellans posassin *empenyo* per treure cinc parents seus tancats a la presó i que no pensaven com ella.

Passem al repadrí *Tugores*, pare de la seva padrina *Matgina*.

Provenia de Valldemossa, lloc del qual se'n va haver d'anar perquè hi havia poc peix. Allà era el pescador de l'Arxiduc i també l'acompanyava en les seves excursions marítimes.

A Capdepera hi va conèixer la seva dona, la repadrina *Elionor*.

Era un home carregat d'anècdotes de les quals contarem un parell més:

Donya *Elionor*, dona de *Joan March*, el cridava perquè li contàs històries i li fes gloses; era molt graciós i la feia riure.

Durant una temporada, o més bé anys, anà embarcat en una barca de bou. Quan havien de berenar, repartia l'oli i aquest anava molt escàs. Amb el cetrí i fent-li fer cercles, el repartia: un tirurí per cada pescador, i així: tirurí, tirurí, tirurí, i quan arribava a la seva llesca de pa: tiruuuuriiii.

El meu amic el recorda especialment pels Nadals, quan fèiem l'*Alei*, alei!. Se n'anava per la carretera que du al Far amb un carretó i tornava carregat de faies (i per les matances, de gatoses) i les fermava formant feixos. N'encenien un cap i corrien cantant la inoblidable cançó:

Alei, alei!
penjat amb un cabell,
anit anit
un gall farcit,
demà demà
el mos hem de menjar.

Inoblidable!!!!

El seu padrí, *Sebastià Blancus*, va ser un gran pescador i era famós per les seves cales de Llagosta, ja que les sabia de memòria.

Quan es va retirar, va vendre la barca. Cada dia anava a veure-la, atès que l'estimava molt. El pescador a qui la va vendre la va enfonsar per comprar-ne una altra. Això li va saber molt de greu: «si ho hagués sabut, no l'hauria venuda», els contava.

Així i tot, anava a pescar amb els amics que el convidaven i els deia on hi havia cales, ja sia de Llagosta o bé de serrans.

I així és com m'ho contà qui signa el conte i assegura que s'atraca molt, molt a la realitat, per no dir que tot s'hi ajusta.

El padrí Blancus.

4 octubre

...de les *Memòries Gabellines*
«La greixonera de mel»

Tomeu Melis Meyme

Una volta haver llegit, de cap a peus, el darrer treball del distingit gabellí **Llorenç Tous Massanet**, presentat recentment al seu/nostre poble de naixement, si se'm permet, voldria fer uns comentaris arran del parlament de Tous a l'acte del passat dia 27 de setembre.

«Sa font de na Mateva, que nodria Na Maians, ja no raja amb la intensitat d'abans, perquè pous molt fondos li han estroncat la vena». Són paraules de **Llorenç Col·lecta**. Podria ser aquesta, tal volta, la imatge, un símbol, de moltes, moltíssimes coses, de les quals, abans, gaudíem els gabellins, a qui, com ha passat a altres latituds, és possible que ens hagin «estroncat la vena» i que les noves fornades de joves de Vilanova, Vila-roja o Cala Rajada, no puguin, malauradament, tenir el goig de conèixer.

D'aquí que hàgim posat esment a allò que conta l'a-

preciat paísà a les seves *Memòries gabellines*. També, qui això escriu, va posar tota la seva atenció en les paraules de Tous i se n'identificà plenament amb les referides a la seva recomanació pel que fa a l'activitat que, quasi de manera terapèutica, és precís que desenvolupi qualsevol persona que ja hagi arribat a l'edat de la jubilació, del descans laboral. Sempre que la salut acompanyi, clar.

Ho comentàvem, abans de començar l'acte, amb **Nadal Bernat**, calarajader –prevere destacat dintre la cúria mallorquina, i que fou qui va presentar l'autor– el qual estava totalment d'acord, citant el seu pare Biel, pletòric, amb la labor d'aquest al front de l'associació de persones majors. Altres, per exemple, han passat d'escriptors (sense abandonar-ho) a pintors, a més de cultivar altres arts. Sense anar més lluny, qui això subscriu gaudeix en veure la intensa activitat desplegada pel seu pare de noranta-cinc anys, que no descansa de les seves curolles, la qual cosa li aporta una vitalitat envejable per la seva edat.

El mateix Llorenç Tous, de fet, va haver de travessar una temporada no molt bona en qüestió de salut, que afortunadament ha superat –com vàrem poder apreciar– i als seus vuitanta anys frueix dels aires i paisatges de Valladolid, sense perdre el ritme d'escriure i la dedicació a la lectura, entre moltes altres coses.

Per tant, si Déu ens ho permet, continuarem, també nosaltres, solcant dins les dèries i afeccions que en el decurs del temps hem anat encobeint, la qual cosa sembla que ens aporta salut i goig de viure, atenent la reducció de la nostra dosi habitual de *pastilletes*. Tot un símptoma!

I fet aquest incís, tal volta molt personal, afegiré a continuació un breu apèndix al meu parlament a la presentació del llibre de don Llorenç, com sempre l'he anomenat: **Bartomeu Melis Alzina Saletes**.

Quan jo era un al·lotell, amb el camió de l'amo en Joan Serra, el meu pare i el padrí **Tomeu Saletes** i jo mateix anàrem en diverses ocasions a la pedrera dels Provençals, per una carretera sense asfaltar, polsosa, plena d'alts i baixos, talment una muntanya russa, on aquell nin creia volar. En aquella pedrera vaig conèixer l'amo en **Tomeu Col·lecta**, pare de don Llorenç, molt amic del meu padrí. Ambdós considerats d'esquerres, molt apreciats en el poble, d'aquells que altre temps solien exercir d'home bo.

El padrí Saletes

En el llibre *Memòries gabellines* es parla, entre moltes altres coses, d'un apicultor, un bereioler que, per no trepitjar la sagristia, ni la casa rectoral –supòs que per no molestar, ja que sempre hi ha hagut persones molt discretes–, va dipositar rere les persianes de la rectoria de don **Antoni Morey Carboneret** una voluminosa greixonera vessant de mel, ben segur com estava que el rector la trobaria. Aquest fet va cridar l'atenció de Nadal Bernat que, també, en va parlar.

Les *Memòries* de Llorenç Tous citen aquest apicultor –se'l qualifica d'«el primer de ses esquerres»– i es dona per bo que fou el rector Morey, al mateix temps que a altres republicans o socialistes empresonats pel Movi-

Veterinari

Jesús M. López Jimenez
COL·116

Dilluns-divendres
10:30 - 13:00
16:30 - 19:30
dissabtes
10:30-13:00

C/. Felip Morey Amengual, 3
07580 Capdepera, Mallorca
Telèfon: 971 563 835
U r g è n c i e s
6 1 0 4 3 7 1 2 5
6 3 9 9 0 6 3 9 3

Centre Veterinari Capdepera

ESTANC Nº 2
PEP SERRA

ARTICLES DE REGAL - CAVA DE CIGARR
SERVEI DE FAX - CÒPIES A COLOR
TIRBRES
RECÀRREGUES DE MÒBILS

Novistar M ovistar Yoigo

Ciutat. 36 - 07580 Capdepera
Tel./Fax: 971 563 452
sajreestanc@terra.es

PINTURAS BESTARD

- LACADOS EN CABINA
- ROTULACIÓN DE LETREROS Y VEHICULOS
- MÁQUINA DE COLORES -COLOR AL INSTANTE-
- MOQUETAS Y PAPEL PINTADO

Tel / Fax: 971 56 55 97
Polígono Capdepera
e-mail: pinturasbestard@terra.es

miento, qui va ajudar a alliberar-los. Fet plausible en un capellà.

Però és que, resulta que aquell bereioler, a qui el llibre posa com a capdavanter de les esquerres gabellines, era el meu padrí **Bartomeu Melis Alzina Saletes**, una persona que mai, però mai, no tengué cap protagonisme al capdavant dels partits esquerrans del municipi. Sí, el padrí era d'idees republicanes, fou regidor de l'Ajuntament de Capdepera encapçalat per **Miquel Julià Pruna**, batlle que va fer tancar l'església gabellina, el dia primer de maig, dia del Treball, perquè «era un negoci com qualsevol altre». Aquest fet –i això que el padrí no freqüentava la parròquia– va provocar que Tomeu Saletes presentàs la dimissió com a regidor i partí cap a casa.

El prevere Antoni Morey presidint les noces d'uns amics

I no, el rector Morey –malgrat la greixonera de mel– no fou l'intercessor, el mediador, perquè posassin en llibertat al padrí Saletes, el qual, per altra part, va estar poc temps empresonat amb els dissidents polítics, atès

que tots aquells que varen propiciar o participar en el tancament de l'església gabellina en restaren al marge. Foren altres intercessions que ara no vénen al cas les que alliberaren, afortunadament, el padrí, a qui vaig admirar i vaig tenir el goig de poder estimar molt.

Idò..., la greixonera de mel? Fou un detall de Tomeu Saletes –que no era molt practicant de creences religioses, però molt bona persona, iestic ben segur que, si hi ha Cel, allí es troba– amb el prevere Morey per tal de fer-se perdonar? la seva involuntària participació en el tancament del temple parroquial, la qual cosa, com ja he apuntat, el va fer dimitir de regidor, en no estar-hi d'acord. Aclarit queda.

Enhorabona una vegada més, a Llorenç Tous. I que

no decaigui. Ah!, per cert, els seus comentaris respecte del proper nou beat **Jesús Eduard Massanet**, gabellí, els subscric totalment. Confiem en el seny que pertoca per part de Capdepera i els seus dirigents municipals.

31 octubre

DINS L'ONA DELS RECORDS
L'home del cobripols

Paula Valls Fuster

Quan jo era nina vaig ésser, per uns anys, gabellina d'adopció; d'això ja fa molt de temps, devers l'any 1960. Entre molts d'altres records, tinc el d'un home i un lloc.

Aquest record ha aparegut de sobte, després de molt de temps d'oblit. A l'home el record amb un «cobripols» de color beig, una boina negra i un llapis damunt l'orella. Era fuster. La seva fusteria estava situada als darreres de casa seva, als baixos. A la fusteria, s'hi entrava a través d'una carrera, a la vora dreta de la qual havia un jardí. La carrera estava just a la vora del Teatre Principal i el jardinet estava aferrat a la paret que el separava de la casa de les quatre germanes *Climentones*.

Algunes vegades vaig anar a jugar al jardí de l'home del «cobripols» amb la neboda de l'esposa del fuster i amb na Francisca *Climenta*. En aquest jardí vaig conèixer la flor i el perfum de l'herba-lluïsa i cada volta que hi anava agafava un brot de l'arbre (o mata...?), que d'aquesta espècie hi havia al fons del jardinet. L'home del «cobripols» ens mirava amb cara de bonhomia i mai no ens renyava i –pens avui– que qualque vegada li férem més nosa que companyia.

Ell no tenia fills, però semblava que en sentia certa nostàlgia. Una vegada, amb molta tendresa, passà la seva mà callosa per la meua galta dreta. Record, també, la seva mirada com la d'un home d'actitud humil i

LIESEGANG MESTRE

c/. almirall cervera, 22 07590 cala rajada
telf.:971565724 fax:971818301
www.liesegang-mestre.com

c/. costa llobera, 53 1º 07570 artà
telf.:971829544 fax:971 829673
email: ofi@liesegang-mestre.com

Bàbara Sirer. *Far*.

caràcter molt reposat. A aquell home jo el coneixia pel nom de Jaume *Enrique*; així l'anomenava la meva padrina quan en parlava.

Un dia, el meu pare em parlà d'un pintor de Capdepera amb el qual ell havia parlat i que li digué que em coneixia. El meu pare em deia el seu nom i jo no sabia qui era en Jaume Mercant. Després de comentar-ho una bona estona, vaig comprendre que aquell pintor era l'home del «cobripols» amb boina i llapis a l'orella, o sia, que en Jaume *Enrique* era en Jaume Mercant, considerat un pintor de vàlua i un dels més famosos d'Europa, ni més ni manco.

A Capdepera, la gent ho sap? I els que hi comanden? Una servidora pensava que els artistes eren, a més d'espacialment sensibles, excèntrics i, amb freqüència, persones carregades de supèrbia. El que el meu pare em digué va fer que em proposàs no tenir mai més prejudicis de cap mena, ni generals ni individuals.

En Jaume *Enrique* és un pintor de gran qualitat, segons els entesos i, al mateix temps, posseïdor d'una excel·lent qualitat humana, pel que jo record. La fotografia que acompanya aquest escrit és de 1912, on en Jaume apareix amb un capell blanc; el *Cavallet de cartró* va inspirar el seu quadre *Mañanita de Reyes*, l'any 1983.

Centre
Comarcal
d'Estudis

**ACCIONS FORMATIVES
GRATUÏTES**

Per a actius i per a desocupats

CENTRE COMARCAL D'ESTUDIS
Carrer de l'Agulla, 45, 1er pis
07590- CALA RAJADA
Tfon 971563447

Tot el que acaba d'escriure una servidora ha vingut a la meua memòria perquè he llegit a un diari de Ciutat que una entitat bancària, on sembla que en Jaume va treballar, també vol promoure una exposició antològica d'aquest gabellí universal, menyspreat a Capdepera, al seu poble. Aniré a visitar l'exposició, malgrat la meua mancança de formació pictòrica. Hi aniré per retre homenatge a un gabellí, bona persona, que hauria de ser tot un orgull per a tots els gabellins.

No sempre van units la humilitat de caràcter i la saviesa. Aquest ha estat un, entre els meus molts records d'infantesa. Els més entranyables són els que em lliguen amb els familiars que encara tinc a Capdepera. Però aquests són molt íntims.

Gràcies a *Cap Vermell* per fer-se ressò dels meus sentiments.

6 novembre

La Cova Negra

*Del llibre, en castellà, Casialgo
de Marce López Siner*

A la muntanya de la Cova Negra, a dalt del poble, al puig del mateix nom, li han obert una ferida enorme, llarga serpentina.

La ferida greu s'enfonsa dins la terra i a la roca; carn de muntanya, i la deixa despullada, impúdica i sagrant...

Li han arrabassat l'agradosa cabellera de verd vegetal. Li han esmitjat els arbres, els han desarrelat amb les dents monstruoses de les màquines colossals i cruentes dels homes.

Els homes, diminuts, microbians, cavalcant monstres mecànics, rugents els seus mecanismes matemàtics, dibuixen la geografia òrfena de misericòrdia, a través de les vides vegetals, doblgant la natura no solament a les necessitats peremptòries, sinó també als seus projectes futuristes de progressos problemàtics.?

L'home-rei amolla i afua les gossades de les seves màquines a l'holocaust de les seves races i de les seves espècies, sord a tot sofriment, inconscient de la perspectiva i bellesa original. L'home, elefantíac, egocèntric i immediat, cavalca cap als seus objectius actuals: aixafar, arrasar, triturar, estripar, crucificar, desentranyar, desfigurar i turmentar l'herència dels propis fills.

Els monstres caminen sense repòs i noves generacions de cervells, cada cop més instruïts i perfeccionats en la dimensió de la matèria, s'allunyen a pas de gegant, en progressió geomètrica cap a un món desnaturalitzat.

Encara els nostres ulls poden contemplar el que els nostres avantpassats pogueren veure, però a una velocitat de vertigen, més tard o d'hora, la cara i l'entranya del món seran transformades i desconegudes.

Una imatge del món diferent es contempla a l'horitzó com a fruit esquizofrènic...

Anau en compte!, que la conseqüència haurà de ser, indefectiblement, la reacció del món a les injúries de l'egolatria humana: la destrucció de la mateixa humanitat. La desaparició de l'home, rodejat, únicament, per les seves màquines, en una metàl·lica solitud.

Per cortesia de Catalina Martínez i Joan Sancho *Jusan*

2 desembre

Viatge cap al centre

Miquel Llull

Es Carregador (acrílic damunt tauler). Jaume Fuster.

¿On portaré tota aquesta riquesa? ¿I on anirajo, a l'atzar?
HOMER, *L'Odissea*

Ja fa una temporada llarga que cerc el centre de l'univers perquè sospit que és allà on ens hi reconeixem i on ens hi retrobam amb *noltrus mateixus*. És evident que es troba a Capdepera, però a vegades el veig al Castell amb la seva boira verda i bellugadissa, al Munt Gros, on tantes i tantes vegades he fet de Sísif, o a sa Font de sa Cala amb les fonts d'Anníbal i els seus futurs elefants transpirinencs i transalpíns. La plaça de l'Orient té molts de números per ser-ho, perquè, sens dubte, ens orienta cap al *Finis Terrae* gabellí, com també en tenia la del Sitjar, orientada cap a les muntanyes més altes del món coro-

nades per un pi solitari, fins que els *nostrus rojus* moderns trobaren que molestaven i sobraven, els pins placers, i, en conseqüència, li tallaren les arrels i les ales. La cova Negra amb els seus corbs, també podria ser-ho i na Ferradura amb les seves drassanes de vaixells que naveguen cap a l'infinit. O Cala Gat amb les seves dues internacionals i els pailebots plens de llata i de farina. Sa Mesquida i *El Golea* també m'han duit de cap una bona temporada i, fins i tot, he arribat a creure que el centre es troba al fons de la mar, just davant el riu de la Fusta, on hi ha ciutats submergides i aeroports de naus amfibies que van i vénen per l'espai. Cala Agulla i Paradella, dos pols oposats que s'atreuen, són, si més no, el centre d'un somni del qual no voldria jamai despertar. S'Alzinar i les Escoles Noves foren un lloc paradisiac on encara hi estic esperant que comenci la pel·lícula del món. Coves i torrents, abans inexplorades, abans *cabalosos*, convertiren en realitat els meus somnis aventurers. Una barraca entre pinar i garriga i una casa abandonada en mig del no-res m'esperen des d'en temps primer. Detalls del món que ningú no mira, que ningú no veu, són potser l'únic centre de l'univers i, per tant, són la nostra única riquesa i el *nostru* únic equipatge en aquest viatge cap al centre que va començar fa tant de temps.

Finalment, però, pens que el centre es troba al Carregador, on he passat llargs matins i llargs horabaixes d'estiu, sentint la mar, sentint la terra, conversant, llegint, imaginant el món, fent feina amb la imaginació per tal que tot fos molt més real. Fent feina per tal de retenir dins mi tota l'energia necessària per arribar fins al final i no deixar pel camí tot allò que és important.

I per això quan en Jaume Fuster, també conegut com Jaumet *Pereandreu*, em va regalar una imatge al·legòrica del centre de l'univers, vaig sentir una alegria immensa. Perquè, en aquesta imatge, s'hi veu de tot i s'hi veu molt. És com la poesia: les imatges es multipliquen per mil i, de vegades, no arribes a entendre tot el que veus, tot el que sents, perquè les imatges canvien com el paisatge seguint l'estela solar i la seva llum.

En aquell moment, però, no era conscient que en Jaume també feia el seu viatge cap al centre i que, a més, feia molta d'estona que l'havia començat. Amb el temps ha anat arplegant tot el que creu que és important per tal que siguin el seu centre, la seva llar. No cal dir que, en el seu cas, l'eix principal de gravetat és Cala Rajada i, més encara, el seu moll. I encara el viu com si res no hagués passat. Conserva dins la memòria totes les roques, les seves platgetes, les seves barquetes i també les persones, amb els seus noms, amb les seves tasques. Fins ara sabíem que ens ho podia escriure i ara, a més, sabem que ens ho pot pintar, amb la qual cosa ens assabentam

Bàrbara Sirer. *Costa d'en Berga*.

que té corda i feina per estona: dibuixar i pintar el trajecte que va del zero a l'infinit per tal de, si pot ser, no arribar mai a cap banda, perquè el centre de l'univers és tan divers que el portam tots a dins i en Jaume més que ningú. Perquè ara intuïm que el centre de l'univers és també a Cala Rajada, molt a prop del moll, molt a prop de la mar, on sabem que cada matí, prestat, un *homu* surt a explorar el paradís per tal que un dia ens pugui contar, o pintar, el que ha vist, el que ha trobat i també sabem que tot això ens ajudarà a tots *nostrus* a trobar, a conservar, el *nostru* centre de «gravetat permanent», és a dir: el *nostru* univers.

He transitat, amb cor de caminant,
de qui no arriba mai

JAUME FUSTER

7 de desembre

Clapers: gegants o cíclops?*Joana Gomila, Trescadora*

SOS SASTRES.

És molt habitual al territori mallorquí que s'hagin construït possessions de fora vila sobre talaiots, molts d'ells coberts per la vegetació. Una murada ciclòpia, típicament ovalada, del poblat de sos Sastres de Capdepera, fou impunement destrossada en uns vint metres. Hi va haver gent que digué que, per poder construir el camp de golf allà existent, les màquines excavadores varen arrasar l'indret i desaparegueren seixanta metres quadrats d'habitacles.

Molt prop de l'aparcament del Roca Viva, hi trobam aquest talaiot prehistòric, datat tres mil anys enrere, de forma circular, que té el seu interior reblit i que conserva un llarg i profund passadís, amb dependències adossades. «Sembla que, si es fessin prospeccions arqueològiques, aquestes descobririen una sèrie d'habitacions i peces de ceràmica amb molt d'interès, com les que es destruïren, en nombrosa quantitat, quan es va excavar», explicava la ja desapareguda arqueòloga Lourdes Mazaira.

Allà es pot observar tota una amalgama, un caos, de pedres que denoten l'existència d'altres petits llogarets prehistòrics. De fet, la immensa quantitat de pedreny d'aquella zona fou aprofitada per rehabilitar les cases de possessió de sos Sastres, preinstal·lació del camp de golf.

GEGANTS O CÍCLOPS?

Podria ser cert que els cíclops, que fa tantíssims d'anys solcaven les nostres muntanyes, haguessin estat els autors d'aquelles murades de sos Sastres. Diuen que el claper, devora el golf de Canyamel —per què serà que els dos camps de Capdepera dedicats a aquest esport tenen un talaiot al seu costat?—, rep la denominació de

Claper del Gegant perquè es veu que per allà, a aquelles navetes, hi solien romandre aquests personatges, de caire mitològic, de temperament horrible i funest.

Segons els entesos, tant el cíclops com els gegants eren bons artesans i formidables constructors, forts, caparruts i d'emocions brusques —devien ser molt «brusquers»— i, tal com expliquen els experts en la matèria, que eren aquells desproporcionats homenots els que construïen les murades i les fortificacions, la qual cosa explicaria el dit més amunt sobre sos Sastres, de la mateixa manera que la renouadissa dels volcans i els terratrèmols, que podria ser causada a les mogudes de les operacions d'aquests gegants.

Els estudiosos no han pogut assegurar si és possible que hagin existit cíclops o gegants gabellins, tota vegada que als voltants del Claper del Gegant es troba una gran profusió de garballó, molt antic, productor de la palma amb la qual, des de sempre, s'ha elaborat la llata, tan pròpia d'aquesta contrada del Llevant mallorquí, a la qual, també, aquesta viatgera, trescadora, pertany amb residència a Porto Cristo, malgrat passar molt de temps per Canyamel.

8 de desembre

Amb els ulls d'una mare*Llúcia del Campo Sansó*

Sempre he pensat que posar l'accent en el compromís, la disciplina i el bon gust per la feina que un realitza, són valors que tota la vida hauríem de tenir en compte. Especialment, haurien de fer part de l'educació dels joves. Això els faria més forts, persistents i millors persones enfront dels difícils reptes de la vida. Tenc el convenciment que als nins o a les nines no se'ls ha de privar de la seva infància; segurament tots els pares estam convençuts que els nostres fills posseeixen excepcionals

Gestoria Administrativa

Maria José Bestard Morató
Gestora administrativa, Llicenciada en dret

Carme Mut Barceló
Advocada, Administradora de finques

C/Magallanes, núm 52 · Cala Rajada

Telf. 971 56 59 65
Fax: 971 56 59 62

Bàrbara Sirer. *Perfil. Cala Rajada.*

dons, però res hi ha més danyós, nociu i perjudicial que posar-los prematurament en el camí del treball intel·lectual i pertorbar el seu desenvolupament personal.

Aquestes reflexions les he fetes després d'haver passat un capvespre en un parc infantil amb tres dones més, totes observant els nostres fills amb orgull, des d'un banc. Una nina aplegant un caramull de pedretes, que semblava que les anava contant fins a vint. Un nin de no més de quatre anys que portava en les seves mans un llibre, que la seva mare assegurava que sabia llegir perfectament. Una tercera mare que exclama que la llibreta que maneja la seva filla no és per pintar-hi burots, que el que fa és escriure una redacció sobre l'estada en aquell parc.

I aquí fou que vaig pensar que l'estimulació primerenca dels nins pot tenir conseqüències desastroses. Totalment d'acord que hem de promoure i donar suport als assoliments excepcionals, però me manifest totalment contrària a les mesures que proclamen que s'ha de tenir eficàcia per assolir-los abans d'hora.

Els pares d'ambició excessiva tenen especial propensió

a considerar superdotats els seus fills, quan està més que demostrat que, a la llarga, no solen ser-ho tant, ni de bon tros. Tan aviat com han nascut, ja comencen a encoratjar-los de manera desequilibrada perquè cultivin les facultats intel·lectuals en detriment del desenvolupament del cos i de l'ànima.

Els dirigents de la guarderia a què va assistir la meua filla o de l'escoleta de preescolar on acaba d'aterrar, es dolen que hi hagi pares que vulguin transformar les aules en laboratoris d'experimentació pedagògica, d'on els infants surtin sabent llegir, escriure o fer operacions aritmètiques. Aquests pares veuen amb escepticisme el fet que els seus fills no facin allí altra cosa que cantar, dibuixar i jugar, i pensen que aquestes activitats els fan perdre ensenyances més importants.

Ens hauríem d'aturar i pensar un poc en la nostra infantesa i reflectir-la en els nostres fills, i en la importància del seus primers dies a l'escola, que és on cimenten la futura integració als nous ambients.

21 desembre

COLUMNA CORCADA
Foscor

Jaume Fuster

Els temps no estan per verbes. S'apuja la llum i baixen els sous, els grans bancs guanyen molts de doblers i molta gent no té per menjar, hi ha milers de pisos buits i hi ha desnonats disposats a arribar al suïcidi, augmenten els impostos i reculen els serveis, diuen que estam sortint de la crisi i augmenta el nombre de pobres, tenim la generació jove més ben preparada de la història i l'emigració no atura de créixer, vénen més turistes que mai i els aturats no minven de cap manera... A tot això, des del nord ens arriben recomanacions que continuem fent ajustaments: més forats a la corretja.

És a dir, que els nostres dirigents tenen un camp abonat per fer feina, reptes immensos davant seu, només a l'abast de cors forts i ments preclares. La situació és ideal per a líders autèntics, capaços d'encapçalar la marxa del poble cap a horitzons millors.

Però davant aquest panorama tan descoratjador, davant aquests desafiaments gegantins, els dirigents polítics, de Palma i de Madrid, es dediquen a aprofitar, *ja que hi som*, per legislar a la contra, en temes que, com diuen totes les enquestes i sondejos, no figuren entre les preocupacions o les prioritats dels ciutadans. Una Llei d'Educació, la LOMQE, o Llei Wert, sense consens i amb la comunitat educativa esvalotada i sobre la qual han plogut crítiques, ja que significarà «menys igualtat d'oportunitats, menys escola pública, amb la religió per sobre els valors cívics i unes llengües cooficials com a llengües de segona davant el castellà». Una nova Llei de Seguretat Ciutadana que fins i tot el Consell d'Europa ha qualificat d'«altament problemàtica» i sobre la qual Nils Muiznieks, comissari europeu de Drets Humans, va manifestar: «vull que algú em con-

venci que una multa de 600.000 euros per manifestar-se davant les institucions governamentals sense autorització és equilibrada». Una llei de l'avortament, el *gallardonazo*, contestada arreu de l'Estat, amb crítiques unànimes del món jurídic i sanitari (a excepció, clar, del partit que la promou, el PP) i que ens retrotreu a la situació de 1985. Un TIL a nivell autonòmic que ha aconseguit el rècord històric de manifestants en contra de qualsevol mesura governamental: més de cent mil persones al carrer, amb una vaga indefinida encara en vigor i un rebuig unànim i mai vist de tota la comunitat educativa. Més recentment, en el Parlament de les Illes Balears, un lloc on no s'haurien de permetre segons quines frivolitats, els nostres representants, en la línia de fer coses inútils, fan una declaració d'inexistència dels Països Catalans i escenifiquen un dels grans esperpents de la política de tots els temps. I per acabar de reblar el clau, el dijous dia 19 ens han encolomat la nefasta Llei de Símbols, rebutjada pel Consell Consultiu i contestada per una oposició que, a l'hora de la votació, per dignitat, va abandonar en massa la Sala de les Cariatides; una llei amb la qual tornam a la censura prèvia i que representa un atemptat inacceptable a la llibertat d'expressió, com en temps obscurs del passat.

Temps obscurs del passat? No! Temps obscurs del present. Foscor...

29 desembre

L'honradesa política

Del llibre Casialgo de Marce López Sírer

L'honradesa en política crec que no és acceptada en el fur intern de la gent. Tal volta hi hagi molt de desengany, però en tot cas, si se'm diu que sí, que es desitja l'honradesa en els polítics, sempre existeix la idea de l'excepció respecte que li sigui aplicada a un mateix. El

FOTGarcias
La teva tenda de fotografia

C/ Leonor Servera nº75
07590 Cala Ratjada
Tel/Fax: 971 56 33 56
garciasfoto@gmail.com

VIAJES ECUADOR

C/ Magallanes, 47 Bajo C
07590 Cala Ratjada
telf. 971 56 54 20
email: calaratjada@viajesecuador.net

que vull dir és que es desitja que la honradesa política es practiqui quant a tots els altres, però no que la conseqüència de la pràctica d'aquesta honradesa se'ns apliqui a nosaltres mateixos. Hi ha persones que volen patent de cors o almanco una flexibilitat per transgredir quan faci favor a l'individu que l'està jutjant en el seu fur intern.

Si parl d'honradesa política davant un auditori i ho faig sense que hi hagi una possibilitat que tal honradesa pugui ser duta a la pràctica assolint el poder, resultarà allisonador i simpàtic i fins i tot utòpic i agradós d'escoltar. Però si es pronuncia en un míting electoral com a candidat, quant a la probabilitat de dur-ho a efecte, l'auditori ho prendrà com a simple estratègia electoral increïble o, la majoria de les vegades, com a quelcom perillós que pot perjudicar els interessos, grans o petits, de cada individu que l'escolti, i per això voldran evitar-ho, i el teu discurs resultarà contraproductent.

Tal volta la realitat és que un polític, predicant l'honradesa, és perillós o resulta sospitos de perill. La gent, realment, no vol polítics honests. Crec que la gent prefereix polítics eficients i col·laboradors del desenvolupament de les possibilitats de millorar en cadascú, i això no és generalment compatible amb l'honradesa. Sí, es desitja que la llei, la norma i l'honradesa s'apliquin als altres, però no a nosaltres, i encara ni tan sols als altres, perquè així ens justifica que no se'ns apliqui a nosaltres mateixos. Em referesc a les lleis que obliguen, o a les que ens donen els drets.

L'honradesa, com a paraula, és venerada. Porta connotacions religioses pel seu contingut eufònic, però el moll de la paraula, el seu concepte, és sospitos i encamina la gent a posar-se en guàrdia.

Personalment, crec que la utilització de la paraula *honradesa*, en política activa, no és fructífera.

La gent, en general, es anàrquica o tomba instintivament cap a l'anarquia. Aquesta anarquia instintiva està sempre coartada, subjugada per les normes... No s'acaten les lleis i les normes de forma natural, sinó que s'obeeixen. No s'accepten de bon grat, sinó per la por a la represàlia o el càstig que duu implícita la seva desobediència. La norma crea una tendència a la transgressió. La tendència natural és aquesta transgressió. La llei i la norma són sempre un pes, un jou que, dintre el nostre fur intern, volem espolsar-nos, si podem. Per això, predicar l'honradesa és predicar la implantació pràctica de les formes teòriques i l'esment per fer complir la imposició del pes referit, el qual, instintivament, repugna. Cada individu no es confessa tal cosa, però en el seu fur

Bàrbara Sirer. *Sauna* (Materials emprats: arena i pols d'arròs).

intern és així. Si de qualcú es creu que no es ven, que és incorruptible, tal volta resulti bonic, però és perillós i enemic dels interessos i del concepte que en tenim.

La vida, en tota la seva naturalesa, i dins ella l'home, és un joc d'interessos i de supervivència. S'entén que és preferible qualcú flexible, mal-leable, dúctil, comprensiu i disposat a cercar situació còmoda a les lleis per satisfer els interessos de qualcú. Però resulta que, molt freqüentment, els interessos d'uns no sols no coincideixen amb els dels altres, sinó que es contraposen, perquè tot dret comporta també obligació i, llavors, sorgeix el dilema: A quins interessos cal adaptar-se, quan el benefici d'un perjudica a l'altre?

Complicat, no?

[Article, traduït al català, del llibre en castellà *Casialgo* de Marce López Sirer, per deferència de JUSAN]

NATS

Gener

- Dia 1, Ismael Haddad Serranode Abdelmalek i Isabel.
 Dia 7, Pau Serapio Manso de Miguel Àngel i Gemma.
 Dia 8, Núria Mohamed Moulud Abdalahi de Mohamed Moulud i Zaara.
 Dia 22, Zainab Mishal Adrees de Chaudhary Adrees i Salma.

Febrer

- Dia 2, Nicolás Daniel Pascual Jaramillo de Daniel i Leidy Johana.
 Dia 6, Carla Infantes Quetglas de Diego i Marta.
 Dia 7, Nina Karasiewicz de Michal i Justyna.
 Dia 8, Pedro García Sancho de Florentino i María Magdalena.
 Dia 13, Mara Trinidad Arquelladade Manuel i Tara.
 Dia 26, Àlex Morales García de José Sebastián y Sonia.

Març

- Dia 9, Pau Espiritusanto Chanton de Santiago i Paphada.
 Dia 16, Sebastià Pascual Vives de Antonio Javier i Dolores.
 Dia 17, Enrique Gómez Blazquez de Juan Luís i Monserrat.
 Dia 18, Cesc Mercant Celis de Joan i Vanesa.
 Dia 18, Lluç Rubio Nebot de José Antonio i Cristina.
 Dia 21, Andrea Vega Contreras de Francisco José i Yolanda.
 Dia 26, Maila Maria Engelhardt de Jens Michael i Antje Katherin.

Abril

- Dia 1, Antonio Peraita Rozalen de Antonio i Pilar del Mar.
 Dia 9, Mamadou Maguette Dieng, de Mbaye i Awa.

- Dia 10, Mohamed Saleh Hessaina Hayub de Sid Brahim i Youguiha.
 Dia 10, Andrea Domínguez Barrios de Francisco Luís i Gertrudis.
 Dia 10, Carolina Domínguez Barrios de Francisco Luís i Gertrudis.
 Dia 16, Carme Morey Pérez de Juan i Margalida.
 Dia 19, Álvaro Rosario Bas de Benito i María José.
 Dia 21, Lorena Huang de Xiangzhen i Qiaomiao.
 Dia 27, Àngel Lorente Rubí de Juan i Juana Teresa.

Maig

- Dia 2, Adrian David Navarro Medrano, de Miguel Àngel i Denniss Johanna.
 Dia 18, Anaïla Meizoso Pino, de Juan Miguel i Aliana.
 Dia 23, Joel Flaquer Zenk, de Pedro i Katja.
 Dia 25, Javier Vaca Hermosell, de Francisco Javier i Nieves.
 Dia 29, Adriana Ortega Vázquez, de Fermín i Úrsula María.
 Dia 30, Rubén Castel López, de José Antonio i María del Carmen.

Juny

- Dia 4, Isaac Salas Martínez, de José Luís i Sandra.
 Dia 9, Emma Pascual Bartova, de Pedro i Erika.
 Dia 12, Saeeda Ajwa Atif, de Muhammad Atif i Sidra.
 Dia 14, Bruno Moll Briones, de Joaquín i Beatriz.
 Dia 26, Marina Carla Geres Rufo, de Carlos Andrés i María Trinidad.

Juliol

- Dia 2, Victoria Alberta Rodrigues Meijer, de Ferdinand i María Edilene.
 Dia 4, Chloe Tudurí Corraliza, de Francisco de Borja i Ainhoa.
 Dia 11, Vicenç Salas Pulido, de Vicente i Ana Belén.
 Dia 16, Wiktorija Gromadzka, de Mariusz Robert i Teresa.
 Dia 23, Victòria Macarro Vivancos, de Javier i María Victoria.
 Dia 25, Lucía Velasco Gordillo, de Francisco Javier i Mirian del Pilar.

Agost

- Dia 4, Santiago Pérez Muñoz, de Santiago i Sandra.

- Dia 5, Daniela Forján González, de Marco i Verónica.
 Dia 9, Teogorio Fernández Bermúdez, de Teogorio i Elysabel.
 Dia 12, Lucía Gascón Díez, de Juan Antonio i Teresa de Jesús.
 Dia 12, Emilio Daniel Zarallo Soliz, de Daniel i Eliana.
 Dia 12, Andy Campos González, de Juan Francisco i Sofía.
 Dia 12, Leyla Eden Elhamdi, de Andre Chi-Minh i Yasne Khadija.
 Dia 13, Roshn Emanuel Hussain Iglesia, de Munir i Liz Paola.
 Dia 17, Cecilia Adriana Picker, de Andreas i Christine.
 Dia 23, Rayan Bouziane Yonkov, de Hafid i Tanya.
 Dia 27, Nami Montell Delgado, de Arturo i Francisca.
 Dia 29, Enzo Sintés Godina, de Miquel I Araceli.

Setembre

- Dia 4, Pau Vicens Toribio, de Lorenzo i María del Mar.
 Dia 10, Emma Mayo Gómez, de Javier i María José.
 Dia 15, Daniela Pascual Martín, de Daniel i Carmen María.
 Dia 18, Massimiliano Libardi Díaz, de Alex i Catalina.
 Dia 30, Carles Adrover Osuna, de Serafi i Rocío del Carmen.
 Dia 30, Albert Adrover Osuna, de Serafi i Rocío del Carmen.

Octubre

- Dia 4, Sinaí Muñoz Borja, de José María i Concepción.
 Dia 11, Leyre Campos Requena, de Antonio i Balbina.
 Dia 21, Manuel Mesa González, de Manuel i Inmaculada.
 Dia 23, Sergio Moratto Jardines, de Sergio i Anay.
 Dia 28, Josep Àlvarez Mayol, de José Manuel i Joana Maria.
 Dia 31, Toni Estela Villegas, de Antonio i Soraya.

Novembre

- Dia 25, Samuel Casas Exposito, de José Antonio i María Vanesa.
 Dia 25, Nuria Rodríguez da Silva Heredia, de Jorge Eduardo i Noelia Estefany.
 Dia 26, Rami Gharsi Sakhri, de Nidhal i Asma.

Dia 28, Mohamed Samir Azaouagh, de Samir i Karima.

Desembre

Dia 16, Álex Infante Martínez, de Alberto i Jessica.
Dia 19, Yassin Azaryouh Garau, de Mhammad i Paquita.
Dia 27, Pedro Pascual Entenza, de Onofre i Katia.
Dia 27, Onofre Pascual Entenza, de Onofre i Katia.
Dia 28, Lucía Casado Navarro, de Juan Miguel i María Trinidad.

NOCES

Gener

Dia 26, Alfonso de la Rubia Garduño amb Carmen Riera Barrantes.

Febrer

Dia 9, Albert Rosselló Mestre amb Dagmar Ulrike Dithard.

Març

Dia 8, Rafael Morales Novo amb Bàrbara Ferrer Barceló.
Dia 17, Miguel Sintes Femenias amb Isabel Uceda González.
Dia 22, Jesús Rodríguez Moral amb Marina Nadal Sard.

Abril

Dia 5, Mhammad Azaryouh amb Paquita Garau Flaquer.
Dia 12, Juan Miguel Casado Lorente amb María Trinidad Navarro Esteva.
Dia 12, Javier Julián Requena Fernández amb Juana Ana Flaquer Terrasa.
Dia 19, Saul Emanuel Aguirres amb Maria del Mar Jaume Sureda.
Dia 19, Maria del Mar Mulet Clar amb Aina Betlem Arteaga Amorós.

Dia 20, Mariano Juan Llabata Franke amb Elisabeth Pulido Beltrán.
Dia 26, Miguel Ángel Nadal Sánchez amb Saray Ortíz Gabino.
Dia 26, Víctor Manuel Álvarez Carretero amb Dayana Lee Pérez.
Dia 27, Rafael Miguel Fernández Bou amb María Esperanza Sansó Garau.

Maig

Dia 24, Juan Luís Rams Marimon amb Lidia del Campo Orts.
Dia 31, Ángel José Huesca Gutiérrez amb Susana Margarita Cerruffo Pozo.

Juny

Dia 7, Abel Vargas Borjas amb Felicia Mateo Castillo.
Dia 25, Gianluca Manganiello amb Magdalena Najda.
Dia 28, Jaime Juan Riera amb Juana María Corraliza Prie.

Juliol

Dia 6, Miguel Lliteras Bauzá amb María Antonia Lechón Flaquer.
Dia 12, Álvaro del Toro Muñoz amb María Trinidad Rodríguez Fernández.
Dia 12, Thomas Conrad amb Christina Bensel.
Dia 12, Fernando García Perdiguero amb María Consuelo Pérez López.
Dia 12, Víctor Muiños Romero amb Silvia Mayol Ramon.
Dia 13, Ivaylo Dochkov Yonkov amb Rosario Bermudo Reina.
Dia 28, Fabian Schröder, de Ralf i Aissaton.

Agost

Dia 10, Darwin Javier Arteaga Quiñonez amb Elisabeth Sintes García.
Dia 17, Pedro Pascual Rosselló amb Erika Bartova.
Dia 23, Jorge Gómez Jaramago amb Verónica Moreno Merlo.
Dia 23, Bartolomé Moll Prats amb Iris Noemí Espinosa.
Dia 30, Adolfo Morera Ripoll amb Diana Jaramillo González.
Dia 31, Miguel Ángel Pozo García amb Rosa Lorenzo García.

Setembre

Dia 7, Bernardo Seguí Plomer amb María Dolores Erdozain Ocaña.
Dia 7, Ernesto Fidel Jorge Felipe amb Con-

cha Rodríguez Partera.
Dia 13, Juan Francisco Gili Ginard amb Natàlia Torrecillas Tous.
Dia 20, Manuel Manzano Durán amb Matilde Físico Alzas.
Dia 20, Miguel Ángel de Arce Arquellada amb Leticia Mejías González.

Octubre

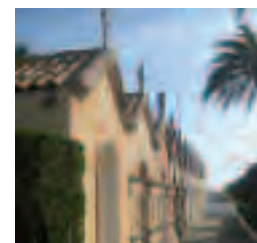
Dia 19, Alejandro Ruíz López amb Jenifer Vázquez Mrasek.

Novembre

Dia 3, Juan Nadal Terrasa amb Encarnación Chico Prados.
Dia 8, Rafael Muñoz Pérez amb Tatiana Starkova.
Dia 8, Thomas Josef Looshorn amb Misslene Laura de Araujo.
Dia 9, Pedro Brunet Rico amb María Teresa Mesa Gil.
Dia 9, Francisco Javier Cantallops Campos amb María de la Salud Uceda González.
Dia 9, Manuel Murillo Lozano amb Stefanie Schuett.
Dia 22, Agustín Moll Ferragut amb Alicia Rodríguez Sánchez.
Dia 28, Bartolomé Alzina Bibiloni amb Tünde Monika Harangozo.
Dia 30, Alejandro Gallego Mayo amb Elena Montell Oejo.

Desembre

Dia 13, Juan Brunet Perelló amb Liliana Elizabeth Bernuy Yong.
Dia 13, Clemente Flaquer Fuster amb Maria Llull Rosselló.
Dia 13, Miguel Ángel Serapio Covas amb Gemma Manso Suñer.

FINATS

Gener

Dia 9, Johanne Elly Kahl (1919).
Dia 11, Catalina Melis Galmès (1922).
Dia 13, Maria Payeras Suau (1927).
Dia 14, Maria Melis Sirer (1917).

AGENDA DE LA VILA

Anuari Cap Vermell 2013

Dia 17, Ingrid Helga Emma Krohn Hermann (1952).
Dia 20, Antònia Torres Piris (1916).
Dia 22, Mercedes Montero Llanos (1928).
Dia 24, Alan Robert McDonald (1941).

Febrer

Dia 12, Joan Flaquer Massot (1954).
Dia 13, Maria Payeras Suau (1927).
Dia 17, Joseph Steinbeisser (1939).
Dia 20, Maximina Melchor González (1918).
Dia 24, Alan Robert McDonald (1941).
Dia 25, Maria Luisa Campos García (1931).
Dia 26, Catalina Massot Mayol (1930).

Març

Dia 3, Francisca Llinàs Palou (1919).
Dia 5, Luís Ramírez Morales (1943).
Dia 5, Francisco Sánchez Quintero (1936).
Dia 6, Maria Veny Brunet (1917).
Dia 6, Margarita Lliteras Font (1926).
Dia 12, José Parra Ballesta (1933).
Dia 14, Juan Pons Vives (1928).
Dia 14, Concepción Espejo Salinas (1957).
Dia 19, Sebastià Albertí Flaquer (1922).
Dia 19, Maria Flaquer Rosselló (1923).
Dia 22, Joaquín Viejo González (1933).
Dia 24, Jaime Roca Segura (1927).
Dia 24, Bernd Helmut Rolf Wiesinger (1949).
Dia 27, Catalina Lliteras Gili (1924).

Abril

Dia 1, Antònia Blanes Amorós (1914).
Dia 2, Antonia Llull Sureda (1924).
Dia 8, Eustaquia Rabaneda García (1927).

Dia 15, Carmen Torrado Sánchez (1923).
Dia 15, Francisca Sullana Fuster (1931).
Dia 20, Zeno Oliver Gierga (1978).
Dia 24, Bàrbara Lareu Moll (1929).

Maig

Dia 11, Francisco Gutiérrez Carrillo (1923).
Dia 16, Jan Frederic Deitmer (1993).
Dia 17, Luis Riera Rubio (1934).
Dia 18, Pere Flaquer Calafar (1955).
Dia 22, Nazzareno Bàrbara (1952).
Dia 15, José Manuel Bernat Callejas (1974).

Juny

Dia 9, Bernhard Josef Langer (1933).
Dia 13, Francisca Oliver Amengual (1913).
Dia 18, Francisco Salinas Álvarez (1944).
Dia 18, Patricia Heather Mavis Hopper (1938).
Dia 20, Hans Georg Hummel (1946).
Dia 23, Fermín Gonzalez García (1957).
Dia 27, Isabel Adrover Massanet (1925).

Juliol

Dia 24, Francisca Rosselló LLadó (1922).
Dia 28, Miquel Garau Orpí (1913).
Dia 30, Antoni Amengual Bujosa (1941).

Agost

Dia 1, Ana Maria Martín González (1939).
Dia 5, Jerónimo Garau Fuster (1958).
Dia 15, Anthony David Evans (1923).
Dia 19, Pedro Tous Massanet (1950).
Dia 23, María Antonia Palmer Llaneras (1975).

Setembre

Dia 10, Manfred Koncke (1963).
Dia 13, Manuel Ruíz Tous (1939).
Dia 26, Miguel Servera Gili (1923).
Dia 27, Lorenzo Gili Carbonell (1923).
Dia 27, Miguel Sureda Garau *Polet* (1944).
Dia 27, Norbert Telker (1956).
Dia 27, José Palmer Lladosa (1933).

Octubre

Dia 1, Eva Carina Wolde (1967).
Dia 1, Isabel Nadal Moll (1927).
Dia 4, Guillermo Mas Escanellas (1931).
Dia 9, Bartolomé Canals Barceló (1935).
Dia 19, Herbert Wili Schreck (1936).
Dia 19, Guillermo Danús Pastor (1923).
Dia 20, Chan Roy Ajoeb (1996).
Dia 24, Manuel de los Santos Peña González (1943).

Novembre

Dia 4, José Mestre Roca (1931).
Dia 20, Bartomeu Riutort Perelló (1935).
Dia 29, Rafael Ignacio Sard Melis (1923).
Dia 29, José Fernández Orts (1930).

Desembre

Dia 2, Luís Ferrer Cursach (1947).
Dia 3, Mariana Lucha Jumilla (1923).
Dia 3, Catalina Melis Sancho (1924).
Dia 3, Mariana Lucha Jumilla (1923).
Dia 5, Maria Ellen Margrit Momm (1935).
Dia 7, Anna Ritzinger (1918).
Dia 25, Antonia Moll Moll (1949).
Dia 28, Maria Mas Salas (1916).
Dia 29, Juan Bordoy Ferrer (1972).

- Neteja de clavegueram
- Desembussos
- Depuradores
- Buidatge i neteja de
cisternes, aljubs i piscines
- Fosses sèptiques

C/ Castellet, 31 bjs.
07590 CALA RAJADA
Tel.: 971 596 602
Fax: 971 596 600
info@rebalim.com
mòbils:
671 692 886 (Tolo)
689 211 630 (Toni)

Club Ciclista de Capdepera

L'any 2013 va néixer la Duatló de Cala Rajada. Es va celebrar dia 24/3/2013 i comptà amb una vuitantena de participants. La prova consistia en un sector de cursa a peu de 8 Km (fins a sa Font de sa Cala) un circuit de bicicleta de 32Km i, finalment, un altre circuit de córrer (fins n'Aguait). Els participants varen gaudir de poder córrer vorera de la mar i de poder circular en bicicleta pels carrers de Cala Rajada (que romanien tancats al trànsit). La idea és poder celebrar aquesta prova molt d'anys i poder donar un petit impuls turístic en temporada baixa. Esperam que l'any que ve n'augmenti el nombre de inscrits.

Com cada any a l'estiu, Cala Agulla acollí la V edició del Triatló Pasta Pasta Cala Agulla. Enguany es varen fer modificacions al circuits, per tal de donar nous al·licients als participants i als espectadors. Participarem uns 115 triatletes per completar el tram de natació (acursat a només de 400m a causa les condicions de la mar), els 10 Km de *Mountain Bike* pel Coll de Marina i els 4.5 Km de cursa a peu. En acabar la prova, tots els participants i els acompanyants gaudiren de la Pasta Party.

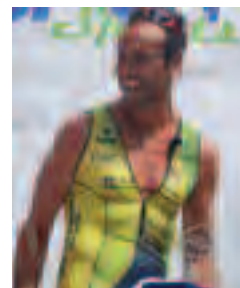
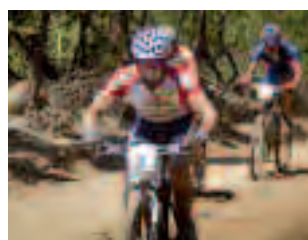
Esportivament, cal destacar la participació a la cursa internacional de *Mountain Bike* per etapes Rally de Sardenya d'en Tomeu Massanet *Guitarro* i d'en Miquel Alzina *Conill*. Enguany, en Tomeu aconseguí millorar la segona posició del 2012 i en quedà campió absolut,

amb més de 10 min. d'avantatge sobre el segon classificat. Així mateix, en Miquel quedà 10è absolut (5è del seu grup d'edat). L'any vinent esperam que en Tomeu pugui defensar-ne el títol.

Com cada any, hem de fer una menció especial a en Xesc Vives *Llisa*, que als seus cinquanta-tres anys va tornar a pujar al pòdium gairebé a totes les proves on participà, especialment, a la lliga d'aquatlons, on quedà 1er classificat del seu grup d'edat. Finalment, i per concloure la temporada un grup de triatletes participà al triatló de llarga distància *Extreme Man* de Menorca, a Fornells.

Aquesta prova suposà el debut en llarga distància d'en Jeroni Galmés i d'en Xisco Nebot, els quals varen completar els 1.9 Km de natació, 90 Km de bicicleta i 21 Km de córrer, quedant entre els 150 primers de més de

El més destacat del judo gabellí 2013

Resultats de la 28a edició del Trofeu Cala Rajada de Judo/ 14 març 2013 El Trofeu va tenir lloc al poliesportiu El Figueral i comptà amb una gran participació

Les instal·lacions del Poliesportiu El Figueral de Capdepera van ser una veritable festa amb els cent seixanta-quatre joves participants i els seus acompanyants. Dels cent seixanta-quatre inscrits al Trofeu Cala Rajada 2013, hi havia cent tres participants en l'apartat d'exhibició i seixanta-dos en la de competició. Les edats dels nins i nines estava compresa entre tres i dotze anys. Els pares, mares i acompanyants van omplir les grades i van poder gaudir del millor judo infantil, i comprovar l'evolució esportiva dels seus fills i filles.

No hi ha cap dubte que els més petits, participants en la demostració de *Randori* i els *Super Ippons* de la competició, van ser els més aclamats per tots els presents.

El Trofeu Cala Rajada arribà a la vint-i-vuitena edició i es diferencia dels altres en què té dues modalitats molt diferents: l'exhibició tècnica de *Randori* per a nins i nines d'entre tres i set anys, i la competició reservada per a nins i nines d'entre vuit i tretze anys. Els no interessats a competir tenen també les seves categories reservades en les modalitats d'exhibició.

El torneig s'inicià amb la presentació de les vint escoles inscrites

Crònica del 4t stage de Judo a Cala Rajada 18 juny 2013

Sensacional 4t stage de judo a Cala Rajada, organitzat pel club Renshinkan.

Una vegada més els esportistes del Renshinkan van gaudir d'una nova edició de l'stage de judo a Cala Raja-

da. En aquesta edició, s'hi van reunir devers setanta judoques, a més de pares i acompanyants, que ompliren les instal·lacions del lloc de concentració, l'Hotel Bellavista. L'èxit en va ser total.

Els participants van poder gaudir d'un temps preciós i d'una gran varietat d'activitats com ara judo, futbol, excursions, platja, piscina, passejar mentre prenen un gelat, judo al carrer, etc. La gran novetat d'enguany ha estat el viatge amb globus de la mà de Jordi Aracil i la seva dona. Aquesta activitat va ser la gran atracció de l'stage, que permeté que pares i esportistes gaudissin de veure la posta de sol de Cala Rajada des de l'aire.

L'encarregada del lliurament de premis de l'edició 2013 de la trobada va ser la regidora d'Esports de l'Ajuntament de Capdepera, Carme Riera. Però abans de rebre els recordatoris per la seva participació, van realitzar una divertida i emocionant demostració davant l'hotel de concentració.

Torneig de Judo de les festes de Sant Roc 13 agost 2013

Divendres, 9 d'agost, va tenir lloc el torneig de judo de les festes de Sant Roc, amb les modalitats competició i exhibició. L'activitat s'inicià d'horabaixa a la plaça dels Pins quan l'ombra fa un bon estar i la temperatura permet la pràctica del judo.

Així, vam poder gaudir de l'actuació dels més petits sobre els tatamis, que feren les delícies dels pares i mares assistents. També gaudírem dels combats dels més grans en l'apartat de competició.

Devers una hora més tard se procedí a l'entrega de trofeus de la mà del regidor d'esports, Albert Llull, que participà en la competició, i de la regidora de Cultura, Carme Corraliza.

**Distribucions
LLEVANT CAPDEPERA S.L.**

telèfon 971 565 006 – comercial@distribucionsllevant.com

Alimentació
Vins
Articles de neteja i per a la piscina,
sal per a descalcificadors...
Estris de cuina per a la llar i
l'hoteleria
Tot per a les matances
Cistelles de Nadal
I molt més!

**Josep Mascaró imparteix un curs a Noruega
27 juliol 2013**

El professor del club Renshinkan viatjarà la propera setmana fins a Kongsberg, ciutat situada a uns 80 km d'Oslo, atès que ha estat convidat com a professor al campus de judo anomenat Viking Camp.

El BK_Judo n'és el club organitzador i ja hi ha una inscripció d'uns setanta participants. L'edat mínima són deu anys, fins a la categoria absoluta. La programació de judo va des de la base fins a la competició, amb sessions d'hora i mitja al matí i a l'horabaixa.

Segons ens comenta Pep, basarà molt el curs de forma dinàmica i divertida, la totalitat pràctica de les classes es realitzaran a través el joc. S'espera que agradi molt l'enfocament i que quedi un bon record d'un judo diferent, d'un judo de vacances.

**Albert Llull i Santi Espiritusanto aconseguixen
el 2n i 3r DAN per al judo gabellí/ 22 agost 2013**

Dissabte passat, un cop més, les instal·lacions del Club Renshinkan van ser una festa. Familiars, acompanyants i alumnes no van voler perdre el major esde-

veniment de la carrera esportiva d'un judoka: el lliurament del Primer, Segon i Tercer *Dan*.

Una setmana enrere, organitzat per la Federació Balear de Judo, el Poliesportiu de Sineu (seu dels esdeveniments federatius) va reunir tots els candidats d'aquest curs per als nous dans. Santi es va presentar a l'examen per al Tercer *Dan* i Alberto per al Segon. Una vegada més es van lluir amb uns exàmens sensacionals, aconseguint unes de les millors notes del tribunal. Les *katas* i els treballs mostrats van ser dignes d'autèntics cinturons negres amb combinacions i encadenaments reals utilitzats en la competició.

Ara tenen un objectiu primordial: aprendre a perfeccionar el seu judo i l'esperit, per tal ser uns judoques de veritat.

Atlètic Escolar de Bàsquet (2012-2013)

L'Atlètic Escolar de Bàsquet va comptar amb vuit equips en competició, a més de l'Escoleta de Bàsquet coordinada per Ani Muñoz, on assistiren uns quaranta nins d'entre cinc i set anys. Els entrenadors eren Manu Saavedra, Sebastià Regueiro i Pep Marí.

Premini Femení: Entrenades per Ani Muñoz amb l'ajuda de Carlos Blanes. Un grup molt nombrós i amb edats molt diverses, cosa que va complicar una mica la competició, però es va fer bona feina formativa.

Mini Masculí: aquest equip estava sota la direcció de Javi Macarro. Format majoritàriament per jugadors de primer any. En la competició varen quedar a mitjan taula, i

quant a la formació, va ser diferent, a causa que al final de la temporada es va veure una gran evolució per la feina feta als entrenaments.

Mini Femení: Guillermo Mir i Laura Flaquer foren els encarregats de dur aquest equip que, amb onze victòries i nou derrotes, se situaren a mitja taula al final de la lliga. Format per cinc jugadores de segon any i la resta de primer, disputaren una segona volta espectacular, aplicant en pista tots els coneixements adquirits.

Infantil Masculí: Entrenats per Sebastià Regueiro amb l'ajuda de Pep Sancho. Era un equip amb jugadors novells i també de primer any. Va ser una temporada complicada quant a la competició, perquè l'equip va quedar en penúltima posició a la lliga. Es varen aprendre conceptes bàsics del bàsquet i aspectes de companyonia i d'equip.

Cadet Masculí: Juan Antonio Ferrera va entrenar aquest grup que va quedar situat a mitja taula de la classificació. Un equip amb pocs dispositius, als quals la lliga va anar complicant, amb vuit victòries i dotze derrotes.

Júnior Masculí: entrenador: Javi Macarro. Equip molt lluitador que, per alçada, es trobava limitat. Malgrat trobar-se amb rivals físicament superiors, tiraren de valentia i coratge per disputar molt bons partits. Se situaren en cinquena posició de la lliga.

Júnior Femení: entrenador: Javi Macarro. Format per jugadores júnior i d'edat cadet. Disputaren una difícil temporada competitiva, però segurament la millor i més profitosa a nivell formatiu. En els entrenaments varen adquirir nous conceptes tècnics i tàctics d'aquest esport. Quedaren penúltimes en la classificació.

Sènior Masculí: Entrenats per Juan Antonio Ferrera, començaren una temporada amb molta il·lusió i amb reincorporacions. Però les successives lesions enfonsaren aquest equip. Per aquest motiu, el jugador lesionat Guillermo Mir,

passà a ser l'entrenador i així J. Antonio Ferrera es va poder centrar a ser jugador. L'objectiu final de competir va canviar i es varen decidir per gaudir de jugar i fer un bon ambient d'equip. cinc victòries i quinze derrotes els situà en l'avantpenúltima posició.

Actes extratemporals: En els mesos d'estiu l'Atlètic Escolar també va oferir als nins de Capdepera i pobles veïns, quatre dies de campus d'estiu. Amb una assistència de seixanta al·lots gabellins, d'Artà, de Son Servera... s'aconseguí el que el grup d'entrenadors es proposava, aquest ambient únic, una mescla de bàsquet i de companyonia, de rialles i de feina que fan tan especial el nostre campus d'estiu.

Després, ja a les festes d'agost, es va preparar el tradicional 3x3 a la Plaça, també amb una gran acollida, comptant amb un centenar d'assistents. Es prepararen tres lligues: sènior, formació (júnior, cadet, infantil), i minibàsquet. Amb una totalitat de vint-i-cinc equips inscrits, de Capdepera, Artà, Son Servera, Manacor, sa Pobla... Així, al final del vespre, es varen obsequiar els guanyadors.

Atletisme

XXIV Mitja maratón del Carme 2013

Toumi Dahmani s'imposà en la vint-i-quatrena edició de la popular prova. Pel que fa a les dones, la guanyadora va ser Bernie O'Donovan. En la carrera de 10 km, van vèncer Toni Nicolau i Isabel Martorell, respectivament.

Dia perfecte per a una prova tan exigent com la Mitja del Carme. No hi havia un excés d'humitat i la temperatura era ideal. Però, abans de veure quins foren els guanyadors de les diferents categories, apremem-nos a dir que els organitzadors - Servei Municipal d'Esports-, per primera vegada, van preveure que es correués, al mateix temps que la Mitja, una carrera *curta*, de 10 km. I entre una i altra, foren 226 els inscrits, xifra rècord, els quals ompliren carrers i camins del municipi amb la seva presència i el seu esforç. A les 19'40 es donà el sus i la carrera va discórrer sense incidències, per bé que els corredors dels 10 km es queixaven de la senyalització. El regidor de Turisme, Albert Lull, i la regidora d'Esports, Carme Riera, foren els encarregats de lliurar els trofeus als guanyadors.

X Milla Urbana del Carme Daniel Espada s'imposà en la X Milla Urbana del Carme

Abans de la Milla, com cada any, es disputaren les tradicionals carreres d'iniciació, per als més petits. Una festa, per als participants, però també per a pares i mares, que xalaren una vegada més davant les habilitats dels menuts. Resultats? Francament, pensam que és el de menys. Es tracta d'aprendre a competir i a guanyar... i a perdre. Ja deim, una festa.

La Milla va tenir un final una mica així, Daniel Espada i Alberto Canto agafaren la iniciativa des del primer moment i es plantaren a la pujadeta d'Elionor Servera cap al carrer cas Bombu amb un avantatge considerable. El problema és que en el cantó de l'esmentat carrer

ningú els indicà que havien de voltar i ho feren pel carrer Antoni Maura, amb la qual cosa es presentaren a la meta juntament amb dos corredors que els avançaren a causa d'aquesta errada. De fet, la classificació oficial dóna el mateix temps als quatre primers. Finalment, però, es va reconèixer la victòria dels dos corredors esmentats, com era de justícia.

XXX Cursa Popular de Sant Bartomeu

Guillen Duran guanyador absolut masculí (21:15) i Marga Fullana, primera femenina (23:55). Xisco Vives va quedar primer de majors de cinquanta anys (23:80).

La Cursa de Sant Bartomeu va comptar amb una gran participació (ens comentaren que va ser la major registrada en les seves trenta edicions) amb 144 inscrits a la ruta de 6.300 metres.

Aquesta cursa popular sempre ha estat molt concorreguda i ha arreplegat molts de corredors de la resta de Mallorca. Ara, les carreres gaudeixen de gran popularitat i el nivell competitiu és molt alt. Capdepera no n'és una excepció. La participació local ha augmentat notablement. Hi ha més curses que mai (de diferents modalitats) i amb major participació. L'atletisme viu una mena d'edat d'or a les Illes.

Resum de notícies del C.E. Escolar

Eleccions al CE Escolar

José A Fajardo guanya amb claredat unes eleccions caracteritzades per la polèmica.

Finalment ho celebraren, havien estat qüestionats, però la feina d'aquests darrers vuit anys ha estat el seu millor aval. Han estat unes setmanes dures. Aquestes pàgines han estat testimoni del debat i d'alguna cosa més. No eren unes eleccions polítiques, però ho semblaven. L'ambient s'ha escalfat, potser de manera innecessària. Seguint el símil futbolístic, si no *joc brut* podem dir que hi ha hagut *joc subterrani*, lluny del *fair play* esportiu. La crisi treu les misèries de tot col·lectiu. Tal volta, algunes de les opinions publicades aquí mateix, d'aquí un temps, amb perspectiva, ens semblaran ridícules. Però al contrari de les eleccions polítiques que penalitzen qui governa, en aquest cas han consolidat una trajectòria que hagués pogut tenir un relleu compassat i pactat, lluny de càmeres i focus mediàtics. De fet, Fajardo es presentà perquè no guanyàs Peñalver. I ho ha aconseguit.

Enhorabona a tots: als socis, a les candidatures i, sobretot, als guanyadors. Ara toca continuar la feina i, en la mesura que sigui possible, refer ferides. Ja es parlava abans de tancar les urnes que estaria bé que el guanyador integràs a la junta el perdedor. Però, tot al seu temps. La foto que il·lustra la portada d'aquest article en pot ser un bon inici.

Dissortadament, després de les eleccions, la polèmica continuà amb un encreuament d'acusacions que durà una bona estona.

El CE Escolar (Infantil 2a Regional), Campió de Mallorca

Campioooooons!, campioooooons!, oeeéé, oeeéé, oeeéé...

Es dissabte dia 15 es va disputar la gran final Infantil de 2a Regional de Mallorca d'Infantils, entre el Poblenc Atl. i el CE Escolar, amb el resultat d'empat a un. El CE Escolar va guanyar la final a la tanda de penals,

Equip	Clas	Punts	Jugats	Guanyats	Empats	Perduts	A favor	En contra
Poblencs	140	48	38	12	12	14	48	49
Infantil	112	31	26	11	1	14	33	32
Jovenals	41	29	18	24	7	7	151	78
Castell	36	41	28	13	3	10	77	40
Infantil F2	111	37	32	10	7	15	65	32
Infantil F1	29	22	10	24	0	8	141	22
Aletris	41	20	30	21	4	4	171	41
Aletris	41	48	30	21	3	7	143	46
Aletris F2	11	44	16	14	2	0	102	26
Benetton	120	9	13	2	3	8	33	49
Berqueto	131	9	16	3	0	13	24	70
Peñalver	131	8	14	3	1	11	14	37

amb molt de sol, calor, nervis, i, en definitiva, un partit amb excel·lent esportivitat de jugadors i afició.

Darrera diada de futbolet del 2013, a Capdepera

El passat dissabte, dia 14 de desembre del 2013, es varen dur a terme les jornades de futbolet organitzades per l'Ajuntament de Capdepera i el Club Esportiu Escolar, conjuntament amb el Consell de Mallorca.

Hi van participar un total de cinc clubs: Club Esportiu Escolar, Club Esportiu Serverense, Club Esportiu Porto Cristo, Club Esportiu Cardassar i finalment el conjunt d'escoles de Manacor, anomenades ETMR.

En total van participar en la diada uns cinquanta-cinc nins d'edats compreses entre els tres i sis anys. L'organització de la diada va ser molt àgil i interessant, atès que tots els nins van jugar constantment, amb partits de vint minuts. Hi havia dos camps de futbolet, on els esportistes jugaven els partits.

Presentació de les plantilles de l'Escolar 2013-2014

L'Escolar presenta tots els seus equips per a la propera temporada.

El camp El Figueral va ser l'escenari de la presentació dels equips del CE Escolar. La festa verda va tenir lloc l'horabaixa de diumenge dia 10 de novembre.

CULTURA

EXPOSICIONS

Bàrbara Sirel guanya el concurs de pintura de Ports de les Balears

La pintora Bàrbara Sirel, aquarel·lista reconeguda, se'n va dur, el passat mes de desembre de 2012, el primer premi del concurs Ports i Fars de l'Autoritat Portuària de Balears, amb l'obra titulada *Port de Maó*. El fet és que Bàrbara Sirel ha estat guardonada en les tres convocatòries fins ara realitzades d'aquest concurs, culminant aquesta trajectòria en la darrera edició, en què ha assolit el primer premi.

Exposició de Catalina Flaquer

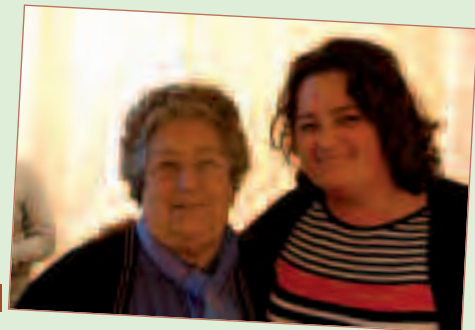
El 12 de febrer es va inaugurar, en el Centre Melis Cursach, l'exposició de Catalina Flaquer *Mantellera*. En aquesta mostra es va reunir una gran col·lecció de randes i brodats, realitzats al llarg de molts d'anys per aquesta artesana, la majoria dels quals són propietat dels seus fills i néts.

Dones artistes: bellesa, sensibilitat i força en aquesta exposició col·lectiva femenina

Bàrbara, Lucía, Laura, Francesca, Uta i Cristina presentaren, el 28 de Febrer, en el Centre Cap Vermell, un conjunt de fotografies sobre tela i paper, dibuixos, pintures a l'oli, escultures i una instal·lació que permeté gaudir d'una varietat de propostes que no deixà ningú indiferent.

L'honor de les paraules, una aproximació a la vida i l'obra d'Antoni Maria Alcover

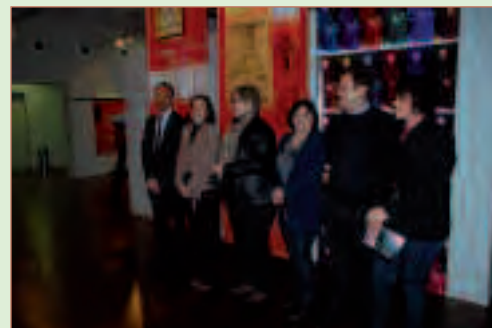
El dijous dia 21 de març arribà a Capdepera l'exposició itinerant *L'honor de les paraules*, una mostra al voltant de la figura de qui és considerat l'apòstol de la llengua catalana, mossèn Antoni M. Alcover, el canonge de Santa Cirga. Aquesta mostra s'endegà l'any 2012, amb motiu del cent cinquanta aniversari del naixement d'aquesta figura cabdal de la nostra cultura, enmig dels actes que es posaren en marxa per commemorar l'efemèride i com a una iniciativa del Consell de Mallorca.

12-02

28-02

21-03

Les obres de les alumnes de Ca Na Marisa omplen d'autèntiques obres d'art el Centre Melis Cursach

El dimecres 27 de març va tenir lloc la inauguració d'aquesta exposició, amb la presència de moltes de les autores dels treballs de brodats, punt de calça i patchwork. El batlle de Capdepera, Rafel Fernández, dirigí unes paraules d'enhorabona a na Marisa i les dones que hi participaren.

27-03

Exposició dels tallers d'adults en el Centre Melis Cursach

El 27 d'abril s'inaugurà la mostra dels alumnes dels tallers de l'Escola d'Adults de Capdepera: pintura, restauració de mobles i brodats ocuparen la Cotxeria, en una gran varietat de treballs i molt bon gust a l'hora d'exposar-los a l'espai disponible. Autoritats, professors i alumnes assistiren a l'acte, però s'ha de consignar una escassa assistència de públic.

27-04

Juan Hidalgo en el Centre Cap Vermell

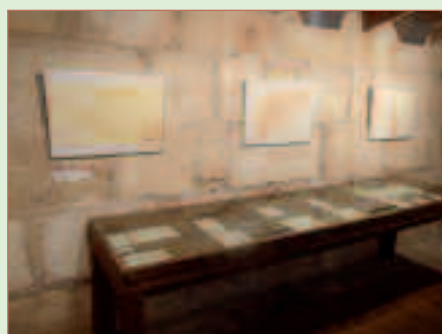
L'artista gabellí presentà aquesta exposició seva, el 29 d'abril, en la qual el pintor abastà un ventall ample i variat de temes, de càrrega bàsicament figurativa. La regidora Antònia Caimari va ser l'encarregada d'inaugurar-la oficialment.

29-04

Capdepera com a territori fronterer (1847-1856)

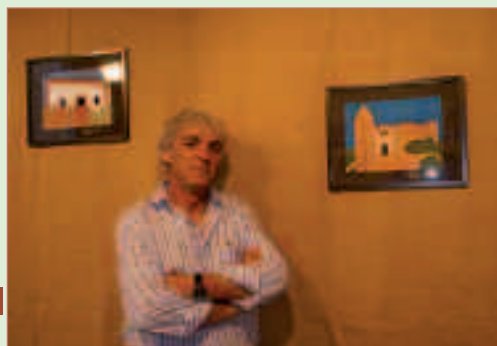
Sota aquest títol, l'Arxiu Municipal organitzà, entre el 10 i el 19 de maig, una mostra documental del fons de Bartomeu Sureda, referida al període que s'esmenta, quan Capdepera era el darrer bastió d'Espanya, cap a orient (tota vegada que Menorca romania encara en mans britàniques). Documents de la vida quotidiana de la guarnició militar, imatges dels diferents tipus de telègrafs òptics, transcripció de missatges, etc. conformaren aquesta interessant exposició, de quan aquest racó gabellí era l'avançat a la Mediterrània.

10-05

Tomeu Moll penja els seus fils

Segona exposició, entre el 31 de maig i el 9 de juny, de Tomeu Moll, en aquesta ocasió en el CMC, incidint en la tècnica de la pin-

31-05

tura amb fil que ja havia exhibit en la mostra precedent. En aquesta ocasió, però, el títol ja era tota una declaració d'intencions: *Sóc gabellí*, i efectivament va apostar per temes de caire local, amb el Castell com a eix temàtic, resolts amb molt bon gust. També hi poguérem veure alguns treballs realitzats en col·laboració amb l'artesà José Hernández, de bell resultat.

Marto exposa en el CMC

Entre el 15 i el 29 de juny, el Centre Melis Cursach oferí una mostra de l'obra d'aquest artista pollencí, que ara resideix a Cala Rajada. Pintura, collage i escultura, tot des d'una perspectiva que podem qualificar de *surrealisme màgic*, Marto, amb una dilatada trajectòria artística, es presentà per primera vegada a Capdepera. La seva fou una de les exposicions més interessants de l'estiu.

Mateu Estarellas a Sa Pleta Freda

L'obra més recent del pintor calarajader Mateu Estarellas es pogué admirar a la prestigiosa galeria serverina Sa Pleta Freda en una exposició que es va inaugurar en plenes festes de Sant Joan, el 22 de juny, i que es va mantenir oberta fins el 15 de juliol. *Núvols i esperances*, que així es titulà la mostra, ens apropà a una obra molt madura d'Estarellas. El conjunt de l'exposició va venir a palesar la gran capacitat d'aquest artista a l'hora d'expressar allò més essencial, sense oblidar el gran poder evocador de totes i cadascuna de les obres.

La Torre de Canyamel amb l'obra de Riera Ferrari

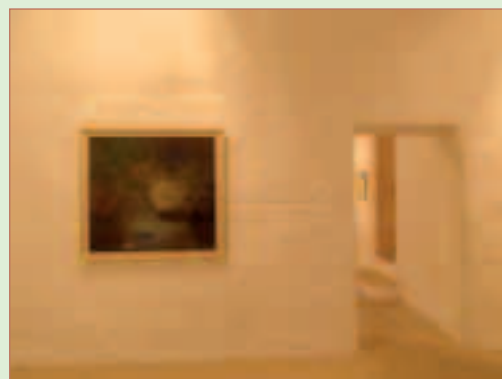
El 29 de juny, aquest espai que cada any presenta l'obra d'algun artista de renom, inaugurarà una mostra del manacorí Riera Ferrari: un conjunt de quadres en què aquest pintor oferí una variada selecció de la seva obra, tant pel que fa a la temàtica com pel que fa a l'època de creació. L'exposició va romandre penjada a la Torre durant tot l'estiu.

L'exposició *Can Patilla Boogie-Woogie*, de Gustavo, un esdeveniment artístic i social

La inauguració va tenir lloc dia 2 de juliol i ara, en perspectiva, ja podem dir que aquesta va ser l'exposició de la temporada. Gustavo, un pintor que no necessita presentació,

15-06

22-06

29-06

02-07

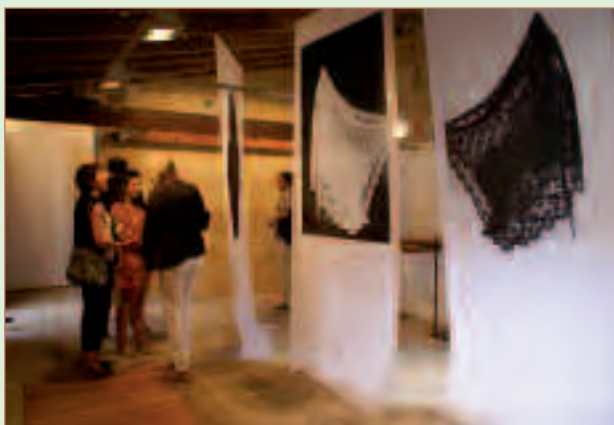

Anuari Cap Vermell 2013

oferí un recull antològic de la seva obra, des dels inicis fins a l'actualitat. La projecció internacional d'aquest artista ha posat Capdepera en el mapa europeu de la pintura i la mostra que es va poder veure en el Centre Cap Vermell, on va romandre oberta fins al 29 de setembre, va rebre la visita de milers d'aficionats a l'art, amb el públic alemany com a primer valedor de la categoria d'aquest gabellí d'adopció.

Ushi Burger-Precht i les seves *Manolas*, en el CMC

Entre el 5 i el 14 de juliol, el Centre Melis Cursach va acollir aquesta mostra fotogràfica, un conjunt d'obres sobre paper i sobre tela, en què la temàtica abordada se centrava en la cultura espanyola al voltant de la Setmana Santa.

05-07

Joan Ramis Sineu, una exposició molt especial

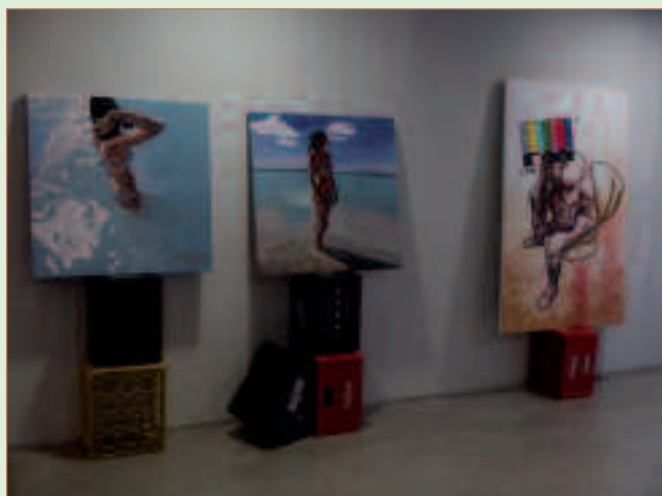
En Joan Ramis Sineu és un artista de dilatada trajectòria, amb un currículum ample i de pes, amb nombroses exposicions i amb una cotització sempre a l'alça, i que compta amb l'aval de la crítica i del públic. Per primera vegada, poguérem admirar la seva obra en el CMC, entre el 25 de juliol i l'11 d'agost. Com va dir el mateix Ramis, aquesta exposició pot marcar un abans i un després per entendre bona part de la seva obra i per capbussar-se en un conglomerat de sistemes lingüístics –refets per la mà de l'artista– que van des de l'alfabet hebreu fins als signes zodiacals, passant per l'*Art* de Ramon Llull, per fer-se síntesi i manifestar-se en això que ara coneixem com a *Alfabet Sineu*. D'altra banda, la seva escultura *Amazona* es pogué admirar durant tot l'estiu a la plaça de l'Orient.

25-07

Kolo, Miquel Moyà i Fernando García-Sotoca, sòlid present, futur prometedor

Fotografies, dibuixos i pintures, tres artistes, tres tècniques, tres sensibilitats, i un denominador comú: l'art i la creativitat sense concessions. La inauguració d'aquesta mostra va tenir lloc el 10 d'agost, amb una notable presència d'amics i admiradors, i la promesa d'un ambiciós projecte en comú, del qual esperam una concreció imminent. L'exposició es va poder veure en el CCV durant les festes de Sant Roc.

10-08

Exposició de Bàrbara Sireer en el Centre Melis Cursach

El currículum de na Bàrbara Sireer és prou important i la seva trajectòria artística és prou dilatada com per necessitar de presentacions. Nombroses exposicions avalen aquesta artista polifacètica, reforçades per diferents premis que no fan sinó prestigiar un recorregut envejable. Olis i aquarel·les –tècnica aquesta darrera en la qual brilla especialment-, amb nombrosos quadres de temàtica local, conformaren una mostra que no va fer sinó refermar la maduresa artística de na Bàrbara. L'exposició es va poder veure entre el 19 d'agost i l'1 de setembre, i va constituir un èxit artístic i de públic.

La llata clàssica i tradicional, a escena

Des del 4 d'octubre, el Centre Melis Cursach acollí una exposició entranyable i nostrada, al voltant del món de la llata, de la qual foren protagonistes destacades les Madones de la Llata. (Premi Cap Vermell 2012). La regidora Antònia Caimari es referí a la important labor d'aquestes dones per a la recuperació d'una artesanian tan gabellina. S'hi mostraren fins a setanta-tres peces, en un autèntic ventall de les moltes possibilitats que ofereix l'obra de palma.

Felip Esteva i les seves troballes

Inquiet i encuriosit, aquest home polifacètic ens va sorprendre, el 17 d'octubre, en el CMC, amb una exposició de *construccions fetes amb elements que li ha regalat la mar en forma de deixalles a la platja*. Ell les ha sabudes recollir i treure'n formes belles i suggeridores, per a sorpresa i admiració de tots els que s'atansaren a la mostra, que va romandre oberta fins al 27 del mateix mes.

Exposició per partida doble en el CCV: Maria Sureda, Noemí Noch i Joan Sureda / Laura González Caballero

El 8 de novembre assistirem a un fet gairebé insòlit: una exposició conjunta de pare (Joan Sureda), filla (Maria Sureda) i néta (Noemí Noch). Tres personalitats, tres estils, tres mons, amb un denominador comú: l'amor a la pintura, l'amor a l'art. La mostra va romandre oberta fins al 22 del mateix mes. D'altra banda, el mateix dia inaugurarà la seva

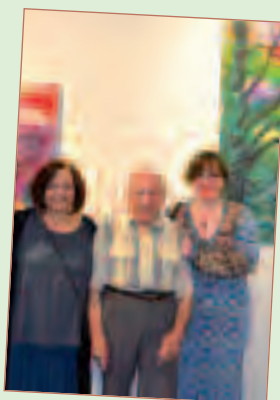
19-08

04-10

17-10

08-11

primera aparició en públic (*Una cara de Capdepera*) la jove artista Laura González Caballero, dibuixant, ara per ara, que va sorprendre positivament el nombrós públic que assistí a aquesta presentació. La solidesa i el domini tècnic demostrats en els retrats exposats auguren un gran futur per a aquesta artista. L'exposició va romandre oberta fins dia 29.

Gustav Tillman i les seves fotografies estereoscòpiques

Entre els actes programats amb motiu del trentè aniversari de la recuperació del Castell, va tenir lloc una exposició de fotografies de l'artista alemany-gabellí Gustav Tillman. La mostra es va inaugurar el 22 de novembre, i el mateix autor –pintor i escultor, també– explicà les característiques de les fotografies estereoscòpiques i recordà la seva primera exposició a Capdepera, a l'any 2003, per acabar dient: «Voldria dedicar aquesta exposició, fora del Castell, als gabellins, que fan que jo i la meua família no ens sentim estrangers. És un gran honor fer part d'aquest poble i d'aquest aniversari».

Primera exposició de Jaume Fuster

El 29 de novembre, després de molts d'anys de pintar, Jaume Fuster acabà de decidir-se i oferí la seva primera mostra com a pintor, en una exposició composta de treballs realitzats a l'aquarel·la i amb pintura acrílica, que es van poder veure en el CMC fins el 8 de desembre. La seva obra cal inserir-la en el camp del realisme. Molts d'amics i coneguts assistiren a la inauguració d'aquesta primera, i tardana, aventura de Jaume Fuster en les arts plàstiques.

Exposició conjunta de Francisco Ruiz Malagón i Antoni Adrover

El 2 de desembre, la sala d'exposicions del Centre Cap Vermell va acollir una doble mostra de pintura i d'escultures fetes amb objectes trobats a la natura. La inauguració comptà amb la presència del batlle Rafel Fernández i d'un públic nombrós que volgué acompanyar els dos artistes en aquesta presentació. Els mateixos autors, Paco Ruiz i Toni Adrover, van presentar les seves obres i les respectives propostes artístiques.

22-11

29-11

02-12

Antonella Debellis, *1 Day, 1 Picture*

El títol de l'exposició inaugurada el 2 de desembre és ben explícit: una fotografia per a cada dia de l'any. Antonella Debellis, la fotògrafa uruguaiana resident a Mallorca, oferí, per tant, tres-cents seixanta-cinc fotografies disposades de forma narrativa, apropant l'espectador a la reflexió personal de l'artista sobre el pas del temps i exigint una interacció quasi obligada artista/obra/espectador, necessària per donar-li algun sentit al missatge disposat. La consigna és fer alguna cosa creativa cada dia, tots els dies de l'any.

Imatges de ca nostra, la darrera, per ara, exposició de Pere Orpí

Molta gent en la inauguració d'aquesta nova exposició d'un artista gabellí que no necessita presentacions. Però, com diguérem en el seu moment, seria injust que no ens referís a l'obra més recent d'aquest pintor, per dir que la seva obra ja ha arribat a un estadi de serenitat i de maduresa que li reserva un lloc destacat dins el panorama de les arts plàstiques de Mallorca. O com també dèiem aleshores, la pintura de Pere Orpí ha assolit la condició de poesia feta color. L'exposició es va obrir al públic el 13 de desembre, en el CMC, i es va poder veure fins dia 22.

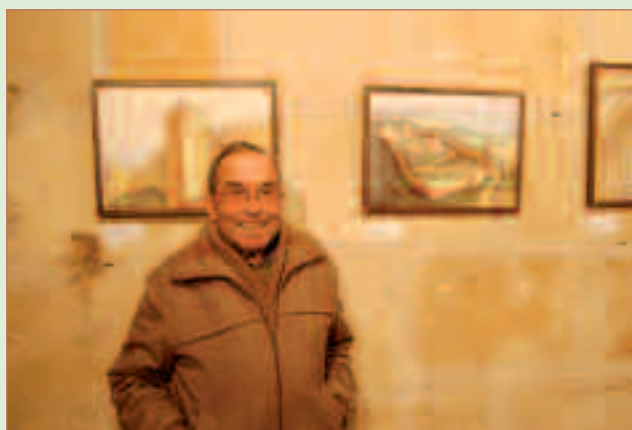
LLIBRES

Lírica de contraban, quan la paraula pesa més que la imatge

L'anunciada presentació del darrer poemari –per ara– de Joan Cabalgante, *Lírica de contraban*, va tenir lloc el dia 18 de gener, a la sala polivalent del Teatre, acte en el qual el poeta es va veure acompanyat d'un nodrit grup d'amics i seguidors, freturosos de conèixer el nou lliurament d'aquest autor. L'Associació Cap Vermell, una vegada més, s'ha implicat en l'edició d'un autor d'arrel local. Així tancà el 2012 i així ha encetat el 2013. Aquesta és una tasca que ha donat i dona fruits més que considerables, en quantitat i en qualitat, i que està posant Capdepera en un lloc capdavanter en la promoció de la cultura pròpia feta en la nostra llengua. I de projectes no en manquen.

02-12

13-12

18-01

Anuari Cap Vermell 2013

Presentada l'obra de David Ginard, *Treballadors, sindicalistes i clandestins*

El divendres 15 de març, el Centre Cap Vermell va ser l'escenari de la presentació, en el nostre municipi, del llibre *Treballadors, sindicalistes i clandestins*, recull d'entrevistes realitzades per l'historiador David Ginard. Com es diu en el subtítol de l'obra, s'hi recullen les històries orals del moviment obrer a les Balears entre 1930 i 1950 i, com va explicar el mateix autor, constitueixen una primera part que espera poder complementar aviat amb un segon volum. La presentació va anar a càrrec de Josep Terrassa, Magdalena Nebot i el mateix autor.

15-03

In the Backyard, el llibre

L'acte de presentació d'aquest text (Segon Premi Art Jove 2011 i seleccionat per la Xarxa Alcover de teatre en representació de les Illes Balears) a la llibreria Bolic (22 d'abril) va comptar amb la presència del seu autor i dels actors de Noctàmbuls. Pere Cortada va fer de mestre de cerimònies i Jaume Miró ens apropà a la gènesi de l'obra. Els tres actors, Toti Fuster, Biel Bisquerra i Pau Arévalo ens aportaren la seva experiència al voltant d'un text de gran qualitat, l'edició de la qual va comptar amb el suport de *Cap Vermell*.

22-04

Roses i llibres omplen la plaça de l'Orient

Les llibreries locals i les biblioteques, amb la col·laboració de l'IES Capdepera i els col·legis S'Auba i S'Alzinar, van treure, un any més, els llibres al carrer, el 24 d'abril, amb motiu de la festa de Sant Jordi. La jornada assolellada convidà a la passejada per la plaça de l'Orient, i a tafanejar per les parades, remenant i comprant llibres. Al matí, la nostra modesta fira del llibre va comptar amb la visita dels escolars.

24-04

Lliurament dels Ploma de Ferro Juvenils

Dia 23 d'abril, coincidint amb la Diada de Sant Jordi, es va celebrar el lliurament dels Premis Ploma de Ferro Juvenil a l'IES Capdepera. S'hi van presentar un total de seixanta narracions. D'aquestes, n'han resultat guanyadores sis: de primer cicle d'ESO han estat premiades *Com es va formar l'armadillo*, de Julià Ossés Alzina i *Difícils eleccions*, de

23-04

Cecilia Raij J. De segon cicle d'ESO *Terra Roja*, de Lluís Büstrin Gomis, i *Marta*, de Maria Pellicer Ferrer. I de Batxillerat *Capítol tancat*, de Júlia Fernández Vives, i *Aquesta és la realitat*, de Judit de la Rosa Lorenzo.

Aquesta categoria juvenil és patrocinada íntegrament per l'associació cultural Cap Vermell.

Aurora Picornell i altres veus en defensa de les treballadores

El 4 d'abril, en el Centre Cap Vermell, va ser presentat un recull d'escrits, a cura de Josep Quetglas que, sota el títol de *Aurora Picornell. Escrits, 1930-1936, i altres veus a Mallorca en defensa de les treballadores*, arreplega un conjunt de testimonis de lluitadores de la classe treballadora, corresponents a una època d'esperança que, tristament, acabà amb la tragèdia de la Guerra Civil.

Gent nostra d'abans i d'ara, l'arxiu d'un corresponsal

Meyme, incansable informador de molts d'anys d'aventures periodístiques, ens arribà, el 20 d'agost, amb el seu nou llibre, un seguit d'instantànies dels seus anys de corresponsal de premsa. La presentació de *Gent nostra d'abans i d'ara* va tenir lloc en el Teatre i va posar de relleu, una vegada més, la capacitat de convocatòria d'aquest escriptor gabellí. Joan Cabalgante i Miquel Llull, així com el mateix autor, foren els encarregats de fer les presentacions, per a un exemplar l'edició del qual ha comptat, una vegada més, amb l'aportació de l'Associació Cap Vermell.

Memòries gabellines, el Llorenç Tous més nostre

El 28 de setembre, en un acte organitzat per *Cap Vermell*, l'editor Leonard Muntaner presentà aquestes *Memòries Gabellines*, en presència del mateix autor, Llorenç Tous. Van intervenir-hi, també, Bartomeu Melis *Meyme* i Nadal Bernat. Gran assistència de públic i la constatació que l'actual allunyament físic d'aquest prevere, que en cap cas l'ha fet enfora de les vivències i records del poble on va néixer. Un acte entranyable per a un conjunt de relats que constitueixen una pura delícia per al lector.

04-04

20-08

28-09

Anuari Cap Vermell 2013

XXI Premis Ploma de Ferro

Aquest veterà concurs literari de narració curta que organitza l'Ajuntament va viure la gala de lliurament de les distincions als guanyadors de l'edició de 2013, el 25 d'octubre, en el Teatre Municipal. Fins a quaranta-sis narracions, en categoria d'adults, i seixanta en la juvenil, optaven als guardons. Els guanyadors de la categoria d'adults foren Albert Pijoan i Hereu, de Calafell (Tarragona), sota el pseudònim *Hermògenes*, que va obtenir el primer premi amb *El contracte*, dotat amb 600? i guardó; en segon lloc va quedar Montserrat Espallargas Barceló, de Terrassa, sota el pseudònim *Jordi Duroy*, dotat amb 300? i guardó. Integraren el jurat: Miquel Àngel Lladó Ribas, Antoni Xumet Rosselló i Rosa Planas Ferrer. L'acte va comptar amb l'actuació musical del duo Saxacord, integrat per la saxofonista gabellina Marina Moyà, i per Ivana Mirkov a l'acordió.

La princesa de Hecash, primer relat de Mari-bel Picó

El 26 d'octubre, en un acte senzill i emotiu, la novella escriptora gabellina Maribel Picó va presentar la seva primera obra, *La princesa de Hecash*, en un Teatre de Capdepera gairebé ple. Després d'una introducció audiovisual, prengueren la paraula David Flaquer i Belina Morey, per introduir aquesta *opera prima* de na Maribel. En les seves intervencions explicaren com es va gestar aquest llibre (i les dificultats per escriure'l) i ens oferiren pinzellades de la biografia de la seva autora, a partir de vivències personals. Al final, na Maribel, per boca del seu germà Pep, donà les gràcies a tots els que l'havien ajudat a fer realitat el seu primer projecte literari.

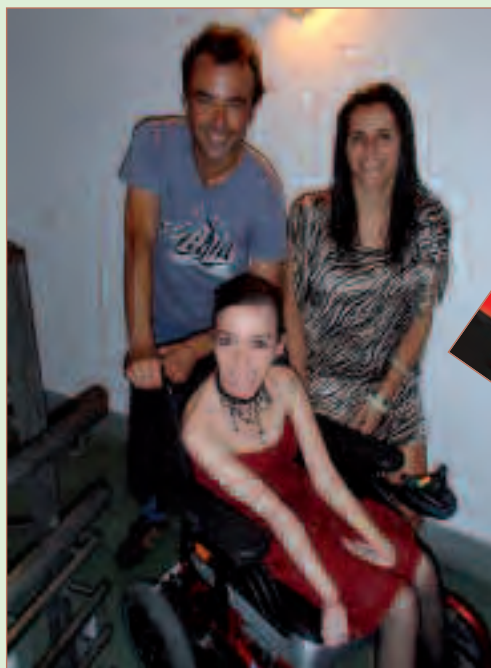
TEATRE

Noctàmbuls seleccionat per la Xarxa Alcover per representar les Illes

L'obra *In The Backyard* (*Al pati de darrere*) de Jaume Miró, va ser seleccionada per fer part dels espectacles de la Xarxa Alcover 2013/14. Per a aquells que no ho tinguin clar, direm que la Xarxa Alcover és una entitat que associa teatres, municipis i persones que treballen per consolidar gires d'espectacles teatrals en l'àmbit geogràfic de la llengua catalana.

25-10

26-10

Els escolars de Capdepera van al teatre

Els nins i nines de s'Alzinar i s'Auba van gaudir, a principi de gener, del teatre, en dues matinals dedicades a ells. El primer es va fer la setmana passada i anava dirigit als més petits de les escoles. Els alumnes d'Infantil i els de primer i segon de Primària assistiren a la representació de l'obra *Un món de colors*, de la companyia Castigats sense pati, mentre que els de tercer, quart, cinquè i sisè varen veure *Les aventures de Tom Sawyer*, un clàssic de la literatura juvenil representat per la companyia Boira Exprés.

gener

Dones, republicanes i represaliades

Les llargues nits de can Sales es presentà a Capdepera el 8 de març, en el marc del Dia de la Dona Treballadora. Es tracta d'una adaptació del llibre *Dones republicanes*, de Margalida Capellà, dirigida per Toni Galmés, i amb Mercè Sancho de la Jordana, Rosa Serra i Francesca Vadell com a intèrprets. Textos poètics, però també d'intens dramatisme, per reflectir les vicissituds que van patir les protagonistes de la història a la tètrica presó de can Sales.

08-03

Cinc germanes, tres dies a teatre ple

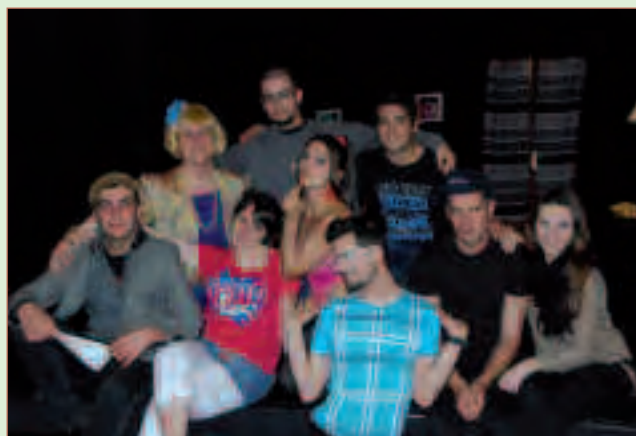
Els dies 21, 22 i 23 de març, l'escola de teatre per a adults, dirigida per Arnau Serra, presentà el seu segon muntatge, *Cinc germanes*, una obra del mateix director, que posa l'èmfasi en una realitat que en aquest país és prou coneguda: la pèrdua de la terra, la venda del patrimoni i, amb ell, la venda dels valors i de l'essència d'aquesta illa. Les tres representacions, a teatre ple, constituïren un èxit en tots els sentits.

21-03

Opera prima de Crisis Teatre

Humor i crítica social de la mà de *No me conoces, no valgo nada para ti*, obra de la qual són autors Sergio González i Matías Praticis. Les funcions van tenir lloc els dies 19 i 20 d'abril i van significar l'estrena d'aquest nou grup gabellí, amb un text ple d'humor i de crítica, bastit en un llenguatge planer, fresc i actual. El públic omplí el Teatre els dos dies.

19-04

Anuari Cap Vermell 2013

Noctàmbuls estrenen a Barcelona

Del 24 al 28 d'abril, el grup Noctàmbuls va dur la seva reconeguda obra *In the Backyard* a la barcelonina sala Tantarantana. Les notícies que ens n'arribaren foren d'èxit artístic i de regular assistència de públic. En tot cas, aquesta primera sortida a terres principatines dels nostres actors els va suposar una experiència important i un autèntic salt endavant en la seva trajectòria.

24-04

Es Mussol. *El pavelló núm. 6*

Els dies 5, 6 i 7 d'abril, el veterà grup local s'enfrontà al repte de posar en escena el Txékhov més literari, poètic, tendre i irònic. Relats de l'escriptor rus que, per obra del director Xavi Núñez, esdevenen un text únic, per a un espai únic, amb *El pavelló núm.6* com a fil conductor. Es Mussol té clar que vol fer teatre, el millor teatre possible, escollint textos de qualitat i directors professionals. El públic, una vegada més, va agrair l'esforç d'aquest grup, tot omplint pràcticament el teatre en les tres sessions programades.

05-04

Parasceve, de Blai Bonet

El 29 d'abril vam tenir ocasió d'assistir a la representació d'aquesta única obra de teatre de l'escriptor santanyiner, que la companyia T-Shock posà en escena amb motiu del quinze aniversari de la mort de l'autor. Text contundent, amb forta càrrega emocional, que commou l'espectador.

29-04

Presentada la X Mostra de Teatre, Música i Dansa infantil i juvenil

El 26 d'abril fou presentada en públic aquesta desena edició d'una mostra que ja sembla consolidada, i que es perllongà fins el 30 de juny. En aquesta ocasió, els grups participants foren els alumnes de 4t d'ESO, els alumnes del taller de teatre del Centre Jove, els del taller de teatre AMIPA S'Alzinar, els de cycle superior del CEIP S'Alzinar, els de l'escola de ball Capdepera en joc, els de l'Escola de Música, els de l'escola Capricho Club i els de l'escola del ballet Stylo.

26-04

Les noces de l'estiu a Capdepera

El 23 de juliol, a Cala Rajada, va tenir lloc aquest intent de noces, multitudinàries, en què la núvia, Maria Pimpolla, no semblava tenir-ho gaire clar. Familiars i amics desfilaren pel passeig marítim, enmig de l'expectació d'un sorprès públic nadiu i forà, mentre el seguici en feia de les seves, bregues incloses. Com ja deveu saber, *Les noces de Maria Pimpolla* no van ser altra cosa que una *performance* ideada i dirigida per Arnau Serra, amb una llarga tropa d'actors locals que donaren gran versemblança a la feta. I com que l'intent de casori no es va consumir, es va repetir el 8 d'agost a Capdepera. Tot plegat feia part del programa Capdepera Street Arts Festival, que comptà igualment amb actuacions de BATU-CAP, sessions de microteatre, Noctàmbuls, Albert Garcia i Ivanila Lultcheva.

***Panfonteta*, de quan Mallorca sortia de la closca de l'ou**

Un bon text per a tres actrius magnífiques. Jaume Miró, l'autor, s'ha afanyat, amb un to melancòlic, però no elegíac, a traçar les línies d'un text al voltant d'un tema recurrent: el pas d'una Mallorca rural a una de moderna, deixant que sigui l'actitud dels personatges, el seu comportament immediat, les seves petiteses, i de vegades els seus silencis més que no el seu discurs, els que ens situïn en una cruïlla històrica i econòmica en què hom ha de decidir quin és el seu camí en un futur incert. Lluqui Herrero, Margalida Grimalt i Laura Pons donaren vida a les tres protagonistes de la història, en dues representacions que varen tenir lloc a Can Pentinat, en el carrer Major. La producció va anar a càrrec de Noctàmbuls Teatre.

***La dona que mirava per la finestra*, teatre fet a mida**

La dona que mirava per la finestra, abans de qualsevol altra consideració, la primera impressió que ens donà va ser que n'Arnau Serra camina cap a la maduresa narrativa i que amb aquesta obra ha fet un pas endavant molt interessant. D'altra banda, cada nova fornada d'alumnes que, de la seva mà, puja a l'escenari ens regala la sorpresa de descobrir el molt talent —que ve d'enfora— que atresora aquest poble en les arts escèniques. L'obra es va representar els dies 13 i 15 de setembre en el Teatre i es va omplir en les dues funcions.

23-07

agost

13-09

Anuari Cap Vermell 2013

Els secrets del Castell

En el marc dels actes del trentè aniversari de la recuperació del Castell, el 14 de desembre Arnau Serra presentà aquest muntatge dramàtico-musical, en què un grapat d'actors (Joan Genovart, Matias Patricis, Pilar Díaz, Nicole Serapio i Ferran Miravet), amb la col·laboració de Suso Rexach, la Solera Gabellina, la Coral s'Alzinar, la Coral Gabellina i l'Orquestra n'Aladern, recreen la llegenda de la boira. Tot i els nervis previs, la representació va resultar magnífica, davant un públic molt nombrós que gaudí d'un espectacle que bé mereix que es repeteixi adesiara.

14-12

Herodes Rei

El 15 de desembre, després de molts d'anys de no fer-ho, *El Rei Herodes*, o, més ben dit, *Herodes Rei*, passà de bell nou per Capdepera. En aquest cas es tracta d'una variant que ens arribà de la mà de Rafel Duran i Produccions de Ferro, i vol ser una actualització del text tradicional, una posada al dia almanco des del punt de vista escenogràfic i de vestuari. I si el text ens pot resultar anacrònic, tot i les pretensions de crítica a la tirania, la interpretació portentosa dels sis actors establí immediatament un lligam directe amb el públic i allò que semblava sortir del darrer racó del calaix dels records ens colpejà com una bufetada. Joan Bibiloni, Toni Gomila, Santi Pons, Àlvar Triay, Rafel Ramis i Joan Manel Vadell oferiren un recital de saber estar damunt l'escenari i aconseguiren el que semblava impossible: fer creïbles els seus personatges.

15-12

MÚSICA

Colossal!

Així qualificàvem el concert ofert per la Banda de Música de Capdepera, dia 1 de gener, que va ser una aclaparadora demostració que tenim una BANDA excepcional. Així, amb lletres majúscules. En altres ocasions hem valorat molt positivament la tasca realitzada per la junta directiva amb el seu president, Lluçà Serra, al davant, i el director Miquel Gayà, però en el concert de Cap d'Any els músics van ser els autèntics protagonistes d'un concert difícil d'oblidar.

01-01

Martí Sáez canta Toni Bisanyes

Martí Sáez, mestre d'escola i músic veterà, va presentar, el 26 de gener, el seu últim treball musical, editat en forma de CD i anomenat *No hi ha temps que no torni*, en què posa música a poesies del glosador pollencí Toni Bisanyes. En la presentació en concert, amb un bon conjunt de músics, entre els quals hi havia Manuel Muntaner, Sáez va interpretar la totalitat de cançons del CD.

Orange Juice Funk en concert

El 2 de febrer, el Teatre de Capdepera va ser l'escenari de presentació d'aquesta nova formació, una aposta musical de gran qualitat. Els integrants del grup són Llorenç Barceló (hammond), Pep Garau (trompeta), Josep Munar (guitarra), i el gabellí Jeroni Sureda (bateria). Per a aquesta actuació, a més, comptaren amb el suport de Nil Mujal (saxo tenor), Joan Mas (saxo baríton) i Miquel Gayà (trombó). La formació sonà potent i el concert resultà senzillament brillant.

El *Stabat Mater* de Karl Jenkins, un dels grans concerts de la temporada

En el Centre Cap Vermell, va tenir lloc, el 12 d'abril, aquest magnífic concert, en què Rodrigo Hamu Quinteros dirigí magistralment les corals Filarmonía, Camerana Pollencina i 7/17 (grup coral juvenil de Pollença), davant un auditori escàs per a tanta qualitat. La partitura del compositor gal·lès Karl Jenkins consta de dotze moviments i, entre d'altres novetats respecte de versions anteriors, hi ha la d'incorporar, en passatges determinats, el llenguatge de l'època, l'arameu, així com la presència d'instruments ètnics.

Brodway forever

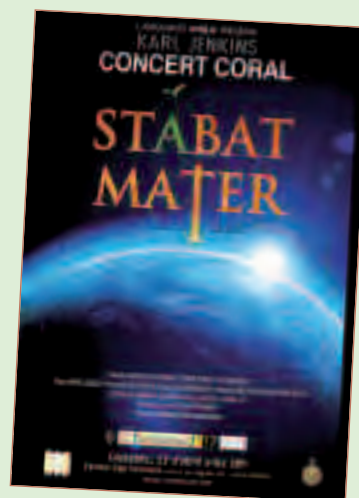
El diumenge 21 d'abril, al Centre Cap Vermell de Cala Rajada, un grup de joves músics de Capdepera (i voltants) –la Banda– va interpretar magníficament una sèrie de temes extrets dels grans musicals del segle passat. Seguint la batuta del seu director, Miquel Gayà, transportaren molts dels assistents a èpoques ja passades però difícils d'oblidar. *West Side Story*, *Jesucrist Superstar*, *All That Jazz...*, entre d'altres, sonaren de manera brillant en un concert dels que fan afecció.

26-01

02-02

12-04

21-04

Anuari Cap Vermell 2013

VII Trobada de violins en el Castell

El 12 de juny, el Castell s'omplí de bell nou de música, amb la participació de prop de cinquanta nins i joves, reunits amb motiu de la VII Trobada-Concert de Primavera de violinistes. Hi participaren alumnes de les escoles de música d'Alcúdia, Artà, Santa Maria, Palma, Pollença, Santa Margalida i Capdepera, en edats compreses entre els 4 i els 19 anys.

12-06

Joan Isaac, 40 anys de cançons

El conegut artista català Joan Isaac va escollir Capdepera per a la presentació de la seva biografia, *Joan Isaac, bandera negra al cor*, escrita per Luís García Gil. Aquesta obra compta amb un pròleg de Joan Manuel Serrat i va ser presentat dia 8 de juny, amb la intervenció de l'escriptor Joan Manresa. L'acte fou introduït per Margalida Bover. La segona part de la jornada es va centrar en un concert en què l'artista oferí els temes del seu últim disc, *Piano, piano*, un recital bellíssim que, lamentablement, no aconseguí omplir el Teatre.

08-06

Havaneres a la plaça Castellet

Coincidint amb el Dia de la Música, el 21 de juny la Coral Gabellina oferí un bell concert d'havaneres a Cala Rajada, davant un públic nombrós, tant del país com estranger. L'ample repertori que l'agrupació domina en aquest tipus de música li permet programar actuacions com la que esmentam, que compten amb un entusiasta públic seguidor. Dirigits com sempre per Elionor Gómez-Quintero, la coral va estar a un gran nivell.

21-06

II edició del Piano Festival & Masterclasses Torre de Canyamel

Entre el 2 i el 6 de juliol va tenir lloc aquest magnífic esdeveniment pianístic, en què les lliçons magistrals anaren a càrrec de la professora Dina Parakhina. Els concertistes foren Poom Prommachart, Lan Hu, Arsha Kaviani i Jun Ishimura, tots ells reconeguts en distints certàmens arreu del món.

02-07

Karen Lugo sorprèn en el CCV

Una *bailaora* mexicana, amb un acompanyament musical gens ortodox, van causar sensació en la seva actuació al CCV, el dia 8 de juliol. El grup es denomina Asociación Cultural Flamenco i la seva és una aposta decidida per la renovació del gènere.

08-07

Serenates d'Estiu / Acadèmia 1880, amb Mali Corbacho

El 12 de juliol va tenir lloc la primera de les *serenates*, amb l'actuació d'aquesta solvent formació dirigida per Fernando Marina, amb la presència de la pianista local Noemí Dalmau. Per a aquest concert es comptà, també, amb l'actuació de la mezzo Mali Corbacho, qui realitzà el paper de Candela, d'*El amor brujo*, de Falla. El concert es completà amb una selecció de temes del compositor argentí Astor Piazzola. Mitja entrada.

12-07

Brillant concert líric, per Sant Roc

Els concerts lírics de Sant Roc assoliren, en aquesta edició de 2013, la seva quinzena edició. Tres lustres en què, de manera ininterrompuda, dues artistes locals, na Maria Antònia Gomis i na Bàrbara Femenies, ens han ofert el seu art, que és molt. Piano i veu, veu i piano, ens han acompanyat cada any, sempre el 14 d'agost, i s'han convertit en un referent de les festes, en un esdeveniment esperat, que confereix un segell de qualitat en el programa festiu.

14-08

Concert solidari de Luz Casal a sa Torre de Canyamel

La reconeguda cantant Luz Casal regalà un bell concert, el 21 de juliol, a la Torre de Canyamel, que resulta petita per encabir tot el públic que volgué assistir a aquesta esperada actuació. Amb tot, el més destacable és la generosa aportació de la cantant gallega, ja que la recaptació íntegra es destinà a l'associació de pares d'infants amb càncer (ASPANOB).

21-07

Gaizka Baena, l'essència del flamenc

El guitarrista basc oferí un concert en el CCV, el 17 de juliol, dels quatre programats per l'Asociación Cultural Flamenco, amb una regular assistència de públic. En qualsevol cas, aquest artista volà a gran altura, en la seva actuació, per regalar-nos els temes del seu últim disc.

21-07

La Coral s'Alzinar, a la plaça Castellet

Amb un repertori integrat per cançons populars mallorquines, d'una banda, i de temes clàssics de la música pop, de l'altra, la veterana formació dirigida per Elionor Gómez-Quintero omplí de música l'horabaixa del 4 d'agost. Maria Antònia Gomis acompanyà la coral al piano, per a un concert que engrescà el nombrós públic congregat.

El pianista David Gómez actuà en el Castell
Aquest artista reuní dues-centes persones –i dues-centes espelmes envoltant el piano– en una actuació que va tenir lloc a l'esplanada de la Capella del Castell el 10 d'agost. Bona organització i un marc incomparable, per a una vintena de temes que feren les delícies dels assistents, la majoria de fora poble.

Rainhard Fendrich omple el CCV

El 12 d'agost, el cantant austríac Rainhard Fendrich va aconseguir recaptar 12.500 euros, en un concert benèfic ofert en el Centre Cap Vermell, que es va omplir per escoltar la presentació del darrer treball discogràfic d'aquest artista, *Besser wird's nicht*. Fendrich va cantar prop de dues hores per a un públic majoritàriament alemany. La recaptació íntegra va anar destinada al banc d'aliments dels Serveis Socials de l'Ajuntament.

Concert a la posta de sol

El *Concert a la posta de sol* que va organitzar l'Associació Amics de l'Escola de Música de Capdepera es va celebrar el 14 de setembre, en el Castell i va comptar amb un bon variat grup de músics i conjunts, que van aportar la seva actuació per recaptar fons per a l'Escola: els *combos* del mateix centre, el grup Parellada, Aires Gabellins, Castell de Capdepera, els Xeremiers d'es Puig de sa Font, Anegats acústic, Orquestra n'Aladern, Ami i Molly, Outside, Suso Reixach i Manel Muntaner passaren pels distints escenaris, sempre en presència d'un públic molt nombrós. Es van recaptar més de 2.000 euros.

La música de Nino Rota, a la Torre de Canyamel

El 21 de setembre, aquest espai va cloure la temporada d'estiu amb un concert singular, en què la projecció d'imatges es combinà

04-08

10-08

12-08

14-09

amb la música, tot al voltant de la figura del compositor italià Nino Rota. Els intèrprets foren els membres del Cross Over Palma Ensemble: Carmen Jaime, Francesc Blanco, Enrique Pastor, Xema Bestard i Salvador Font.

La Coral s'Alzinar i els alemanys Cantemus actuaren al CCV

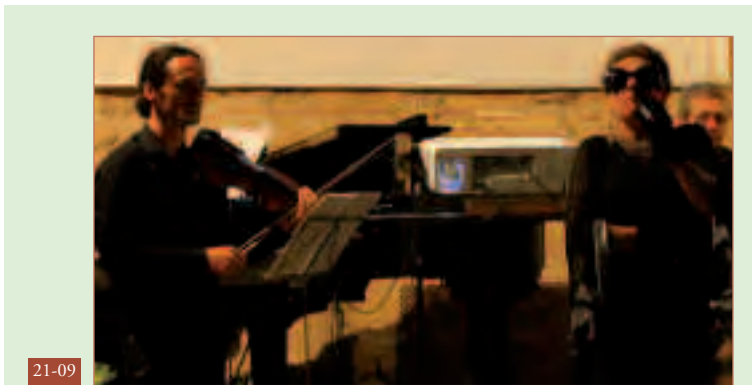
Aprofitant l'estada a Capdepera d'aquesta coral femenina de Nauheim (Alemanya), va tenir lloc un bell concert, el 18 d'octubre, en què ambdues formacions brillaren a molt bon nivell, per a un públic molt nombrós. Els dos grups acabaren cantant la popular «Cançó de sa neu» conjuntament, i tot seguit ho celebraren amb llet freda i ensaïmades.

Concert de Santa Cecília

Aquesta és una convocatòria anual, esperada i seguida per un públic que, any rere any, omple el CCV per escoltar la Banda de Música i les corals Gabellina i s'Alzinar. En aquesta ocasió, el concert va tenir lloc dia 24 de novembre, i totes tres formacions oferiren un concert de gran nivell, amb actuacions per separat que abastaren música tradicional, sarsuela, música pop... Conjuntament, músics i cantaires van cloure la brillant vetllada amb la interpretació d'un fragment de la BSO de la pel·lícula 1492, *Conquesta del paradís*, de Vangelis.

Presentada l'Orquestra n'Aladern infantil

El diumenge dia 1 de desembre va tenir lloc la presentació de la nova formació Orquestra n'Aladern infantil, patrocinada per l'Escola de Música i l'Associació d'Amics d'aquest centre formatiu. Són els alumnes més joves de la secció de corda, que vénen a continuar les passes dels *majors*, és a dir, els membres de l'orquestra juvenil. El concert va tenir lloc a la capella del Castell, davant un públic que gairebé omplí el recinte, i en què els membres d'aquesta nova orquestra ja demostraren la destresa i els coneixements adquirits. Ells són: Elionor Martí, Valentina Queiroló, Miquel Flaquer, Miquel Àngel Barceló, Sebastià Garcia, Marina Roig, Ferran Miravet, Llorenç Ladària, Carme Alzina i Pau Vaquer.

21-09

18-10

24-11

01-12

Coral Gabellina, 15 anys

El tradicional concert de Nadal (21 de desembre) d'aquesta formació, coincidí en aquesta ocasió amb el seu quinzè aniversari, que han discorregut, tots ells, de la mà d'Elionor Gómez-Quintero com a directora. A tal fi, el nostre grup coral comptà amb la col·laboració de la Coral Gent Gran de la Punta de n'Amer, dirigida per Margalida Barceló. Després de les respectives actuacions, que entonaren *l'Adeste fideles* conjuntament, es va brufar l'efemèride amb unes galetes i vinet, per desitjar bones festes i llarga vida a la Coral Gabellina.

21-12

lletres
papereria
llibreria
premsa

Rafael Chàfer

comer. centre n. col·l. capdepera. illa de mallorca.
e-mail: prensachafar@gmail.com
Tel. 635126135 - Tel. 871579320

CASTELL DE CAPDEPERA

www.castellcapdepera.com

HORARI:

Hivern: (del 15 d'octubre al 15 de març)
De dilluns a diumenges de 09.00 a 17h

Estiu: (del 16 de març al 14 d'octubre)
De dilluns a diumenges de 08.00 a 20h

Visites guiades i servei d'audioguies. Demostracions de oetreria i de l'obra de palma, activitats per a infants, concerts i actuacions

0212222222

El preu dels ingressos recaptats a taquilla es destinen a finançar la preservació del patrimoni cultural del municipi de Capdepera

Club de Lectura

L'any 2007 les Biblioteques municipals posaren en marxa una nova experiència que a altres bandes semblava tenir èxit: els Clubs de Lectura. La idea consistia a triar un llibre que totes les persones que volguessin poguessin llegir, i després veure's un dia per compartir-ne les opinions al respecte.

Quan aquesta activitat es va posar en marxa, no es tenia la seguretat de l'èxit. Tot i així, al juny del 2014 s'espera haver complit cinquanta trobades. Al tancament de l'any 2013 s'havien realitzat quaranta-sis clubs de lectura amb una mitjana d'uns vint participants a cada un d'ells, i amb una trentena de lectors del llibre proposat, encara que després no assistissin a la tertúlia. Alguns d'aquests participants són quasi incondicionals i poques vegades hi falten, però també és molt usual la presència de gent nova que algun dels habituals ha engrescat, i altres que només hi assisteixen esporàdicament quan poden. Quant als llibres per llegir es compta amb els lots de trenta exemplars proporcionats per la Xarxa de biblioteques de Mallorca. Les trobades sempre són en divendres a les nou del vespre a la Biblioteca de Capdepera.

Els Clubs de Lectura han convertit una activitat solitària com normalment ho és la lectura, en un acte social i amb una gran acceptació entre els lectors del municipi. Per a cada lectura es prepara una guia de lectura amb informació sobre la vida i l'obra de l'autor del llibre llegit, per tenir-ne una visió més àmplia i que complementi la xerrada. Tot i que la idea inicial era tan sols la de tertúlia literària, s'ha anat consolidant com un acte dividit en dues parts, la primera més formal i seguint la idea inicial, i una segona part més informal al voltant d'una taula amb plats inspirats per la lectura realitzada. En aquesta part final, a més de menjar, els participants aprofiten per fer-se recomanacions i comentar altres lectures interessants que també han fet.

A l'any 2013 s'han realitzat vuit lectures amb les corresponents tertúlies. Cada tertúlia ha estat diferent. Algun cop s'ha comptat amb l'autor del llibre, ja sigui en directe o *online*. S'han introduït altres gèneres a més de la narrativa, que és el que se sol llegir habitualment. Per altra banda, s'han organitzat dues visites guiades a la Palma antiga.

En el cas del primer club de lectura del 2013, *El bolígrafo de gel verde*, es comptà amb la presència de l'autor, Eloy Moreno, per via *online*. A aquesta obra li seguiren *La societat literària i de pastís de pela de patata*, *La casa del propòsit especial*, el clàssic *Jane Eyre* de Charlotte Brontë, l'obra de la nobel de literatura Alice Munro *Demasiada felicidad*, i *La libreria ambulante* de Christopher Morley. A més es va llegir el còmic *Historias del barrio*, que va comptar amb la participació per xat del seu guionista i teatre amb *In the backyard*, per al qual es van representar fragments de l'obra i la tertúlia va comptar amb Jaume Miró, autor i director, i els actors de Noctàmbuls.

Des de les Biblioteques Municipals de Capdepera convidam a tots a participar d'aquesta experiència tan enriquidora i esperam poder seguir compartint moltes més lectures.

Relació de clubs de lectura

- El bolígrafo de gel verde*. MORENO, Eloy (11 de gener).
La societat literària i de pastís de pela de patata. SHAFER, M. A. (22 de febrer).
La casa del propòsit especial. BOYNE, John (19 d'abril).
Jane Eyre. BRONTË, Charlotte (14 de juny).
In the backyard. MIRÓ, Jaume (18 de setembre).
Demasiada felicidad, MUNRO, Alice (27 de setembre).
Historias del barrio. BELTRÁN, Gabi SEGUI, Tomeu (18 d'octubre).
La libreria ambulante. MORLEY, Chistopher (29 de novembre).

Publicacions de CAP VERMELL

Publicacions de Capdepera i Cala Rajada

Els trobareu a les llibreries de Capdepera i Cala Rajada

COMENTARI METEOROLÒGIC

Aquests cinc bocins de fang, que Déu tenia aferrats als dits de la mà, i que els va amollar en aquest indret, dins el que posteriorment ha estat la mar Mediterrània, quedaren en una situació molt favorable perquè no haguéssim de patir i el nostre clima es desenvolupà dins una normalitat.

És el motiu perquè al llarg de l'any, fenòmens climàtics siguin els menys ocorreguts, però ara anirem veient allò més significatiu d'aquest any 2013.

Gener: El podem qualificar d'humit, amb tretze dies de pluges i 48,7 l/m² recollits, tempestes i calabriuix. Vents majorment de Llebeig.

Temperatura màxima del mes: 20,8 graus; temperatura mínima: 4,2 graus.

Febrer: Com sempre, un poquet més mogut, Neu, calabriuix, fenòmens elèctrics, i la recollida d'aigua més elevada, 89 l/m². Vents de Llebeig. Temperatura màxima del mes: 19,3; temperatura mínima: 1,8 graus.

Març: Bastant semblant als mesos anteriors quant als dies de pluges, 54,9 l/m² al final; pel que fa a la resta, normalitat total. Vent de Llebeig. Temperatura màxima del mes: 23,3 graus; temperatura mínima: 3,8 graus.

Abril: Disminueix els dies de precipitacions, però al final, recollida de 90,6 l/m². El dia 5 amb 51 l/m² és el dia de més pluja de l'any. Aparegueren les boires. Seguim amb el Llebeig com el vent més freqüent. Temperatura màxima del mes: 23,8 graus; temperatura mínima: 7,6 graus.

Maig: Res important. La primavera es feia present i reduïa la pluja a 26,1 l/m².

Vent de Llebeig, per no perdre el costum. Temperatura màxima del mes: 24,8 graus; temperatura mínima: 11,3 graus.

Juny: Tranquil i quatre gotes d'aigua, 0,3 l/m². Els vents ja bufaren més de Llevant. Temperatura màxima del mes: 28,1 graus; temperatura mínima: 14 graus.

Juliol: Calcat al mes de juny. Temperatura màxima del mes: 33,4 graus; temperatura mínima: 17,4 graus.

Agost: Com sempre, al final del mes s'incrementaren les pluges: 42,5 l/m² fou el resultat. Algunes tronades. Entraren vents de Llevant i de Gregal. Temperatura màxima del mes: 34,8 graus; temperatura mínima: 19,7 graus.

Setembre: Augmenten els dies de pluges, però baixa la quantitat recollida a 20,8 l/m². Al principi del mes, tempestes. Continuen majorment els vents de Llevant i de Gregal. Temperatura màxima del mes: 30,1 graus; temperatura mínima: 16,8 graus.

Octubre: Es torna a normalitzar el temps, pocs dies de pluges, 15 l/m², alguna boira i un parell de tempestes. Aquí ja entra la Tramuntana i el Gregal. Temperatura màxima del mes: 30,1 graus; temperatura mínima: 16,1 graus.

Novembre: Mes amb molta humitat. A la darrera quinzena pràcticament precipitacions cada dia, resultant el mes de màxima recollida amb 212,7 l/m². Cinc foren els dies de tempestes, i tornà el vent de Llebeig. Temperatura màxima del mes: 27,8 graus; temperatura mínima: 6,5 graus.

Desembre: No ha dut moltes dificultats: 8 dies de pluja i la recollida de 44,4 l/m². El vent que continuà bufant en gran part fou el Llebeig. Temperatura màxima del mes: 19,3 graus; temperatura mínima: 5,5 graus.

Joan Espiritusanto

PISCINES – SPAS – SAUNES – REG – FONTANERIA I BARBACOES WEBER

TENDA CALA RATJADA: Av. Mallorca 9 - 07590 Cala Ratjada - Tel. & Fax: 971 566 539

TENDA PORTO COLOM: Av. Cristófor Colom 30 - 07670 Porto Colom - Tel. 971 824 958

Distribuidor exclusiu:

BAYROL

www.piscinayjardin.com

EXCURSIONS 2013

Les Cranques Reumàtiques, el grup excursionista de Capdepera i Cala Rajada, amb els amics de Camina Caminaràs, hem tornat a dur a terme tot un seguit d'excursions amb periodicitat mensual.

Cap Vermell digital hem seguit publicant les cròniques de les rutes i les convocatòries. A més, hi ha altres excursions. Aquestes són les publicades:

Travessa de Betlem a Cala Mesquida
11 gener 2013

Lluc a Campanet per ses Figueroles
17 febrer 2013

Puig Tomir
Volta al puig Tomir per Alcanella
24 març 2013

Camí Vell del Far
Del Far de Formentor a Cala Murta
12 maig 2013

Sóller
Volta al puig des Moro.
12 i 13 d'octubre 2013

Passejant per Farrutx
Volta a sa talaia Moreia
10 novembre 2013

Puig Negre i Cap Vermell
15 desembre 2013

EXCURSIONS

Anuari Cap Vermell 2013

ALTRES EXCURSIONS PUBLICADES:

Volta a la vall de Sóller
27 gener 2013
Trescadors/Joana Gomila

Barranc de Biniarraitx
7 abril 2013

Sos Sastres
A la recerca del Ieti
1 maig 2013

Expedició pseudo-gabellina a Serra Mitjana
15 agost 2013

Canigó
La muntanya màgica
29 setembre 2013

Betlem-Capdepera
Caminant sota la pluja
24 novembre 2013

Capdepera-Lluc
Ho tornam repetir!
13 desembre 2013

Tomir
Pas del Diable
21 desembre 2013

Caminada nòrdica de cap d'any
Talaia de Son Jaumell
1 gener 2014

Encalçant el Ieti Travessa de l'Himàlaia gabellí

1 maig 2013

Concentrats a Can Patilla a les 8:30 h, anirem fins a les Fonts Urnes Gabellines de na Braçal, des d'on partirem en la cerca del Ieti travessant tot l'Himàlaia gabellí de mitja perpetua fins a les cases de Can Sàetes, on dinarem de prò i rabeu amb coques variades, robbols de mantega i fruites aigües de sistema. Al llarg del itinerari distriurem compres de Frisida al Senar Gabellí, presidit per l'amo en Jaume Mengüel i l'amo Antoni Gots.

Organitzat:
TERTÚLIA GABELLINA I ORIENTAL
(Obligat a rebre-ho: no es convoca particularment)

Instal·lacions

L'Agulla S.L.

FONTERIA I MONTANERIA GENERAL

Pep Terrasa

C/ Llevamans, 26
07590 Cala Rajada
Tel. 971 56 36 59
Fax 971 56 54 61
agulla@riscali.es

KIKINDA
RESTAURANT

PLAÇA DELS ORIENTS 4
TEL. 971 263934
CAPDEPERA - MALLORCA

De viatge amb *Cap Vermell*

5 març

Cap Vermell s'anà a la terra del xacolí

Guipúscoa, tercera sortida de *Cap Vermell* a la recerca dels grans espais de l'enologia i la gastronomia.

Haviem anat a la terra del Rioja i al país del cava, i enguany li ha tocat a la terra del xacolí, o del txakolí, com diuen per allà dalt. Sota l'organització de Viajes Ecuador i amb la impagable col·laboració i acollida de dues amfitrions excepcionals —Asun Isasi i Maria José Fernández— vint col·laboradors i amics de la nostra associació partirem cap a Guipúscoa disposats a menjar-nos el món, i no hi faltà gaire. De menjar, menjàrem molt, en un cap de setmana sense treva i amb una meteorologia que també es va voler sumar a la festa. Un viatge intens segons llegim a la crònica.

Divendres dia 1, arribada a la vila marinera i turística d'Hondarribia. Visita a la *sagardotegia Alorrenea, a Astigarraga, a dues passes de Sant Sebastià. Una sagardotegia és una sidreria. El nord d'Espanya és la zona de la península que més sidra produeix i consumeix, i Guipúscoa no n'és una excepció. Un sopar... Senzillament insuperable. No quedaven forces per a res més i, qui més qui manco, se'n anà a recuperar forces.*

Però quedava un dia maratonianà. Visita al museu de la sidra d'Astigarraga, vertader centre neuràlgic d'aquesta beguda. Després cap a Getaria, concretament a les bodegues Txomin Etxaniz, una de les que s'enquaden dins la denominació d'origen Getariako Txakolina, que és la pròpia d'aquesta zona, la més petita de les tres que elaboren xacolí. Després, un tomb per la marinera Getaria, i, després de dinar, un passeig al final de la platja d'Ondarreta, és a dir, a la zona coneguda com el peine de los vientos,

on l'escultor Eduardo Xillida inserí l'obra d'art en el paisatge, com només els artistes genials són capaços de fer. La cosa no acabà aquí, sinó que agafàrem el funicular que ens pujà fins a dalt del monte Igeldo, un autèntic balcó sobre la badia de la badia de la Conxa, amb Sant Sebastià de teló de fons.

I la jornada acabà amb un sopar a la Peña Hípica Donostiarra, una de les moltes entitats que acullen una societat gastronòmica... un dels puntals de la cultura del menjar en el País Basc, un exemple impagable de perfecta simbiosi entre gastronomia i país. En aquests espais, perfectament equipats i amb tots els complementos necessaris per cuinar, els socis hi poden preparar qualsevol elaboració culinària per als seus convidats. I això és el que varen fer n'Asun i na Marijo, amb la col·laboració de la nostra Tonyi Garcia

El diumenge dia 3 el reservàrem per passejar per Donostia, per anar a fer pintxos al Barri Vell... *El comiat de Sant Sebastià no pot ser més esplendorós.*

De tornada a Mallorca.. *Ja dins l'autocar, començàrem a parlar de l'eixida de l'any que ve. Hi ha tant per veure, tant per conèixer i tant per tastar!*

12 març

Calcuta

Maria del Mar Alzina

Maria del Mar ens ofereix una col·laboració amb moltes imatges del seu viatge a Calcuta.

Fa uns anys, vaig anar a l'Índia. Vaig arribar d'allà amb una il·lusió boja de tornar-hi. Tot el que vaig veure em deixà impressionada. Quins colors, quines olors, gent, botzines, pregàries, menjars... L'impacte visual és mal d'assimilar. ¡Infinitat d'imatges que em captivaren!

¿Per què Calcuta? Sabeu que diuen que... d'un viatge en surt un altre. Fa un any, quan érem a Filipines, coneguérem uns joves. Connectàrem amb els gusts similars per viatjar i la manera aventurera de fer-ho. Ens parlaren de les illes Andaman. Decidírem anar-hi, en poder. Au idò, ja tenguérem ruta per a Nadal. Calcuta era una possible ciutat per fer l'escala pertinent, i cap allà hi manca gent.

Aquesta ciutat segueix transmetent sofriment i misèria, encara que fes part de l'Imperi Britànic entre el 1698 i el 1912, quan es traslladà la capital a Delhi. Els britànics hi construïren una Londres en miniatura. Amb la seva independència recuperaren el nom original, Calcuta. Va deixar d'anomenar-se Bengala Occidental.

La seva extensió s'allarga a les voreres del riu Hooghly. Fa frontera amb Bangladesh, una de les destinacions que poguérem trepitjar l'any passat.

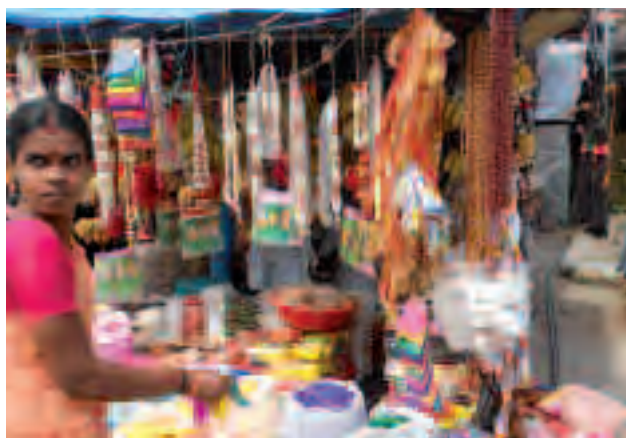
És mundialment coneguda per la Mare Teresa, enviada a l'Índia l'any 1937. Ella se sentí horroritzada per la gran quantitat de pobres que morien als carrers i creà un nou Orde, les Missioneres de la Caritat. Donà un servei incondicional i gratuït. Va ser Nobel de la Pau l'any 1979 per la incansable feina amb els indigents i moribunds d'aquesta ciutat.

9 abril

Illes Andaman

Una altra col·laboració, rica en imatges del viatge de Maria del Mar i Tòfol a l'Índia. Concretament visitaren les illes Haverlock, Neil i Port Blair.

Situades en el golf de Bengala, tranquil arxipèlag tropical, format per 306 illes de somni. Es troben just devora

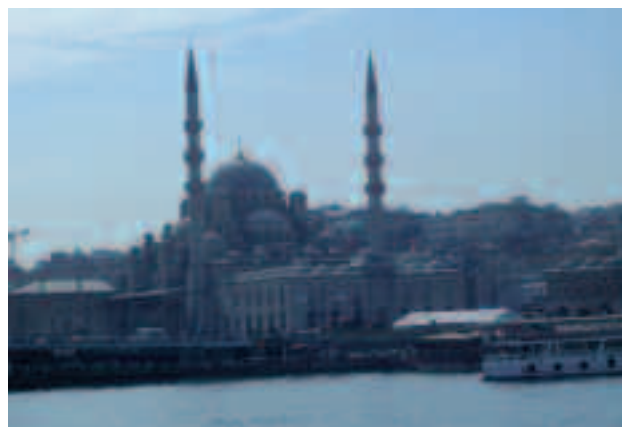
l'epicentre del sisme submari que causà el tsunami el dia de Sant Esteve de 2004. Vàrem poder veure els efectes del pas d'aquella ona gegant. Aquestes illes estan més a prop del Sud-est Asiàtic (Myanmar) que de l'Índia. Formades per espectaculars platges quasi desertes, un corall magnífic i una vida marina increïble. Port Blair n'és la capital, a dues hores d'avió des de Calcuta o deu amb barca.

Conegudes, també, com Kalapani (Aigües Negres) atès que durant un temps varen ser la presó de l'Índia. Hi va haver un centre penal terrible. Encara conserva pobles indígenes, amb quatre tribus diferents, que viuen aïllats de qualsevol tipus de civilització.

4 maig

Impressions d'Istanbul

Josep Terrassa

Impressions de Josep Terrassa del seu viatge a Istanbul. L'entrada a la ciutat fou per una avinguda interior. Al primer cop d'ull vaig tenir la sensació de trobar-me dins una ciutat immensa, caòtica i ofegada per un trànsit intens i, aparentment, sense vigilància policial. El camí de tornada a l'aeroport, en canvi, fou ràpid i plaent, realitzat per una autopista litoral situada banda fora de la murada; no semblava la mateixa ciutat. Istanbul és plena de contrastos que continuament sobten el visitant.

Entre d'altres coses ens comenta diversos aspectes de la ciutat. La ciutat ha estat i és un lloc de trobada de cultures europees i asiàtiques, al mateix temps que es convertia en la zona de pas i de comerç més intens entre els dos continents i un gran mercat. El comerç d'espècies n'és antiqüíssim.

L'oferta turística és fonamentalment cultural i monumental. A la zona monumental és on es concentra l'atracció turística, destacant les mesquites de Santa Sofia, la

Blava o del Sultà Ahmet i el palau de Topkapi, on residien els sultans...El palau de Topkapi m'ha recordat la rondalla L'amor de les tres taronges.

El mercat de les espècies, vora el port, és un prodigi d'olors i de colors. Els seus voltants, en canvi, recorden els barris més típicament àrabs: atapeïts de gent i de mercaderies, bruts i edificis en abandó.

Els espais més visitats estan curosament cuidats; els voltants de les principals mesquites i de les vies de comunicació estan enjardinats. La planta ornamental per excel·lència n'és el tulipà; la seva flor, amb una gran varietat de colors, és aprofitada per crear nombroses combinacions de colors i formes. Cuiden la imatge.

Istanbul està a tres hores d'avió i permet visualitzar tot un altre món.

tenim per impagable la contribució del Papat a la civilització materialista occidental.

Per causes que no vénen al cas, la Cort Papal, al segle XIV, es traslladà a Avinyó, i essent Pontifex Jacob Duése, de malnom Joan XXII, propulsà el cultiu de la vinya i donà lloc a uns dels millors vins de França.

De la mateixa manera que els mahometans, quan poden, van a la Meca a fer set voltes a la Kaaba; o com els catòlics que omplen la plaça de Sant Pere del Vaticà i, si estan malalts, van a Lourdes; o talment els hinduïstes que pelegrinen al sagrat Ganges; els materialistes, si tenim ocasió, fem un viatge iniciàtic a Châteauneuf du Pape.

Ja que hi som, aprofitam per fer una visita a Tartarin, per fer un cop d'ull al moli d'en Daudet i per resar un Parenostre davant la tomba d'Albert Camus.

6 maig

El alma se serena

Llucìa Sirer

Per res del món posariem la nostra consciència en mans de la Cúria Vaticana i molt manco aniríem d'exercicis espirituals de la mà de la Conferència Episcopal, en canvi

8 i 15 setembre

Viatge al bressol de Catalunya

Jaume Fuster

Crònica d'una breu però intensa estada en el Ripollès, que ens va permetre trescar pels Pirineus Orientals, en totes dues vessants, i conèixer una mica millor una zona que ja havíem visitat amb anterioritat, però aquesta vegada, a més, fèrem una molt interessant incursió a la Catalunya Nord, per terres de l'antic Regne de Mallorca. Durant la nostra estada, fèrem cap en el poble de Campdevàdol...

La sortida va ser dia 24 d'agost, amb la sortida de Cala Rajada i arribada a Campdevàdol ja nit feta.

Dia 25 visitaren Camprodon, menys de 30 km, i fèrem un tomb per aquest pintoresc poble de poc més de 2.500 habitants, presidit per la imatge del Pont Nou. Seguint cap a Beget, un minúscul enclavament que ja es troba a la comarca de l'Alta Garrotxa. I de tornada aturaren a Sant Joan de les Abadesses i de tornada a l'hotel.

Dia 26 agafaren le train jaune... camí cap Bourg-

Madame (La Guingueta d'Ix – o Les Guinguetes – en català), localitat francesa a tocar de la frontera, gairebé aferrada a Puigcerdà. Eren més de 60 km, amb el port de la Molina inclòs. Aquest tren turístic discorre entre Latour-

de-Carol i Perpinyà, tram del qual nosaltres fèrem la part entre l'esmentada La Guingueta i Vilafranca de Conflent, una seixantena de quilometres a devers 20 k/h, és a dir, unes tres hores d'anada i altre tant de tornada.

L'altra sensació que colpeix el visitant és el profund sentiment de catalanitat que impregna tots i cadascun dels carrers i dels establiments vilafranquins. Les estelades senyoregen per façanes i aparadors i en el restaurant el cambrer ens atén en català, amb tota normalitat, cosa que, com sabeu, és molt difícil que passi en el nostre poble, per exemple.

La segona part de l'escrit comença dia 27, que dedicàrem bàsicament a trescar per la vora del torrent de la Cabana, en un itinerari que s'inicia a tres quilòmetres de Campdevàrol, famós pels seus gorgs. Després de la caminada matinerana pertiren cap a Gombren, i des d'aquí cap al santuari de Montgrony... i tiràrem cap a Castellar de n'Hug, un poble tan bell com petit (208 habitants) on es troba el naixement del riu Llobregat, on l'aigua brolla, en ple estiu, amb tota la força que podeu veure a les imatges. I encara ens quedà temps d'arribar al Clot del Moro, on es troba l'antiga fàbrica de ciment Aslan ...i en tren turístic a Pobla de l'Illet.

Dimecres 28 dedicàrem el matí íntegrament a pujar a Núria amb el tren cremallera. Poques coses es poden dir d'aquest indret emblemàtic de Catalunya que no s'hagin dit ja. El fet que només s'hi pugui accedir amb el tren o a peu ha fet que aquest espai es mantengui en un estat gairebé intacte. És un goig per a la vista, als més de 1900 metres d'altura. Hom s'hi sent una mica més petit i insignificant. Hi visitàrem el santuari, naturalment, que data de l'Edat Mitjana –la imatge de la Verge és del XII o del XIII– i tot seguit pujàrem al funicular que ens deposità al pic de l'Àliga, a més de 2.400 metres d'altura. Allà deixàrem escampar la mirada per uns voltants que impressionen i trescàrem muntanya amunt, entre vaques i cavalls, en un entorn bucòlic, d'aquells que mai voldries deixar. Encara quedava visitar Queralbs i el nucli de Dòrria.

Dijous 29 era el dia de tornada, però l'aprofitaren visitant Ripoll i el monestir de Santa Maria de Ripoll. Ens trobam, doncs, en el centre mateix del naixement de Catalunya com a nació. També visitaren el Museu Etnogràfic al mateix centre de Ripoll.

I com que anàvem bé de temps, agafàrem carretera cap a Olot, però no per visitar la capital de la Garrotxa, que tots nosaltres coneixíem de visites anteriors, sinó per fer un tomb per un dels pobles més bells de la comarca d'Osona: Rupit.

De tornada a Barcelona els esperava un embús de trànsit ja prop del moll, que ens va tenir retenguts més de mitja hora. Però tot acabà prou bé, i aquí estam per contar-ho.

29 setembre

Canigó, muntanya màgica

Biel Mir

Del Canigó, o Canigou en la nomenclatura francesa, podem trobar referències diverses, sigui pel poema de Mossèn Cinto Verdaguer, per l'Abadia de Sant Martí, o per la famosa flama per encendre les fogueres de Sant Joan a alguns pobles de Catalunya. Més enllà dels interessants aspectes culturals, també en trobem una vessant que barreja alpinisme, passejada bucòlica, fotografia... Parlem, evidentment, de pujar al cim del Canigó.

En Biel Mir ens comenta la pujada al Canigó... Per accedir a la via que puja pel refugi de Marialles cal prendre camí de Vernet a Castell. D'aquí neix una pista cap a l'oest que, a peu, es fa en unes quatre hores fins al refugi, més les quatre que cal afegir per fer cim. L'altra opció és agafar la carretera de Prades a Villerach i d'allà una llarga pista que puja al refugi dels Cortalets, a 2150 m d'alçada. Ells decidiren anar pels Cortalets!

La ruta surt del pàrquing prop del refugi. Sortint del refugi trobem un panell amb un mapa i algunes indicacions. A la nostra dreta veim una cresta amb dues gèpes, la més alta amagant el cim del Canigó. Encara que un alpinista mitjà s'atreveria a fer una ruta directa al coll que es veu entre els dos cims, la ruta «per a tots els públics» és un camí que tomba cap a la dreta d'aquesta carena, ascendint de manera molt suau per una senda molt ben marcada de tant trespada com és. Més endavant passa a l'altra banda d'aquesta carena, una vessant amb el pendent més suau, amb meravelloses vistes cap a les muntanyes de Núria, vall de Conflent, Prades i altres poblacions franceses

...

El darrer tram d'ascensió fa una ziga-zaga per tal de superar el major pendent, igualment ben marcat i sense gaires dificultats afegides. Un cop a dalt trobarem un

mapa orientant-nos de les vistes als quatre punts cardinals: Cap de Creus, Golf de Lleó, muntanyes diverses, etc.

La baixada per la mateixa banda dels Cortalets tampoc no presenta cap inconvenient. Al començament s'ha d'anar amb més precaució pel pendent i per no desplaçar pedres cap avall però, superada aquesta zona superior, el camí és una passejada amb magnífiques panoràmiques de les valls.

SERVEIS FUNERARIS

muntaner
ribot

ESPECIALISTES
EN
ASSEGURANCES DE DECESSOS

telf: 971 56 30 96 telf. urgències: 617 392 929

C/ S'Alzinar, 18 - 07580 CAPDEPERA

art en joies
taller de joieria

carrer de l'agulla, 24 - 07590 cala rajada - mallorca
telèfon 971 58 82 25 - fax 971 58 82 26
artenjoies@artenjoies.com

per Bartomeu Melis Meyme

MISCEL·LÀNIA

Enfront d'un pastís de pela de patata de Guernsey és més fàcil condimentar la barreja d'ingredients que pretén assaborir el paladar del comensal d'aquestes lletres que volen arrodonir les darreres pàgines de l'Anuari del finiquitat 2013. Aquella illa del Canal de la Mànega diuen que no té res que convidi a anar-hi. Però s'ha que dir que aquell indret constitueix tota una rareza, a més de fer part d'un grup de paradisos fiscals. Vet aquí un bon motiu per viatjar-hi. Mary Ann Shaffer i Annie Barrows, a principis del passat any, ja ens varen empènyer a fer un tast del pastís de pela de patata de Guernsey, amb companyia de la societat literària que les tertúlies de Can Piricus, a la costa de Can Capet, on s'ubica la Biblioteca de Capdepera, posen a l'abast de tothom.

Un dels habituals tertulians d'aquelles sales que varen veure com venia al món una exímia filla il·lustre del poble, tertulià que Europa el va distingir, al llarg del 2013, com a nebot, encetava el mes de febrer les seves intervencions escrites amb un *corruptus interruptus* en forma de qüestió, que deixava palès el concepte de vergonya que –comentava– està soterrat a milers de metres de profunditat. El 2013 passarà a la història, sens dubte, per ser l'any de la corrupció, tant a nivell nacional com a nivell insular. Més val ni tocar-lo, el tema. És prou

sabut que aquí, en aquest país, ningú de l'esfera política plega per aquest concepte. Però sí que va plegar –i no per corrupte, lògicament, no en faltaria d'altra!– Benet XVI, seguint l'estela marcada pels seus antecessors Climent, Poncià, Silveri, Gregori i Celestí, a més d'un altre que, després de renunciar-hi, va assentar a la nostra illa les seves natgeres.

I és que l'Església ha anat de capa caiguda en aquests transcorreguts dotze mesos de l'any 13 –un número que, a molta gent, li fa feredat–, ja que el cúmul de desencisos i contrarietats que la Delegació Mundial del Totpoderós, regentada pel Papa, ha hagut de sofrir no fa estranyar ningú que, també, en el si de la S.M.I. C.A. i R. s'hagin produït abandonaments. El nostre poble també es va traspalsar per algun cas que xoca amb l'esperit dels manaments de la llei de Déu, un tema que va tractar aquesta revista digital amb molt de respecte i cuidant de no acabar de rompre el darrers corcs d'alguna columna.

Fet destacat: infondre esperança –tan necessària en els temps que corren–, parlar de la igualtat dels drets entre l'home i la dona, de la salut, de la humanització del part, de l'avortament, davant un nombrós auditori

embadalit per la conferència impartida per Maria Fuentes i Leonor Taboada, va rompre part dels esquemes d'un nodrit nombre de gent venguda de tots els indrets del Llevant mallorquí, representada per una rica amalgama de varietat de professions de distinta procedència, que de ben segur va fer brostar petites llavors que encaminaran els assistents a preparar nous projectes. S'haurà de veure i tenir un seguiment dels propòsits assumits...

I passant a un altre ordre de coses, direm que la tauromàquia, des de sempre, ha tengut un lloc preferent a *Cap Vermell*. Són constants els *paseillos*, curts, de poca durada, breus, que el ¡¡torero!! ¡¡torero!! efectua a la plaça amb companyia dels *alguacillos*, malgrat semblar un poc estrany aquest fet, tan *castiso* i d'un altre país, amb la línia editorial d'aquesta publicació. El *muletilla* que dirigeix l'estocada encertadament o el picador a cavall són figures que, al nostre entendre, mereixerien un article a

banda per part del *diestro* o *siniestro* redactor de les periòdiques cròniques taurines, amb connotacions filosòfiques i amb afegitons econòmicofinancers. Malgrat haver de quedar en cos de camisa.

Continuaren, com l'any precedent, les vagues del professorat i alumnes per l'Educació, de rebuig a la Llei Wert, on els gabellins –mestres i estudiants– ho feren palès, com també a Ciutat amb la «marea verda» (¿o és «marinada verda»?) denostada per espècimens que pul-lulen pels llocs polítics de mala petja. I per si no fos això a bastament, aquests «revolucionaris», envestiren portant la flama amb la cançó del Correllengua, que a l'IES del nostre poble ho va fer al mes d'abril amb uns entusiasms Joves per Mallorca portant-la pertot arreu.

I, de sobte, ens trobam amb uns bidons, cent vint-i-sis concretament, de ferro rovellat en un ANEI, que atempta contra el patrimoni natural del nostre municipi i repugna l'enteniment i la vista. I ens ensorra, impedit-nos continuar amb els nostres sondejos per dintre aquestes procel·loses aigües...

Hi va haver un temps, anys passats, que una tal «Maria

per sa cuina», s'encarregava de les postres d'aquest *Anuari*. Diuen que, a l'actualitat, na Maria –comprova-da quina fou la seva sapiència en l'art del xafardeig– i no havent, aleshores encara, atinat quasi ningú sobre la seva identitat i com a bona xerradora, compta amb un seient [¿?] a algun Parlament en representació de la facció més dura del *Cuerpo de Dimes y Diretes*, cos que no té repòs a l'hora d'escodrinyar en el més pròxim i en el de més enllà. Estam en condicions de sospitar que es deu tractar d'una altra Maria, atès que la nostra, la de la cuina, es mou entre d'altres fogons. Premi a qui la localitzi, que bona falta ens fa, perquè això, aquesta miscel·lània, no surt com si ho hagués fet ella i bé que hi posam esment. Si la trobau, digau-li que l'enyoram.

¡¡Vaja, vaja!! Quines potades, amb U, que ens obliguen a escriure... de vegades... I, la veritat, no acabam de veurer-ho clar això de la miscel·lània de tancament de l'Anuari. I no ho veim clar perquè, malauradament, el format amb paper de la premsa va, paulatinament, desapareixent en benefici del digital, que facilita al lector no haver-se de desembutxacar diners i, a més, la pot llegir, tranquil·lament, a casa seva, i dins el llit, si fa falta. I deim que quasi no té raó de ser, això de la miscel·lània de l'Anuari, ja que amb el fàcil que resulta entrar a l'hemeroteca de *Cap Vermell* i poder tenir, al moment, totes i cada una de les notícies, comentaris, articles, xafarderies, necrològiques, naixements, nocces, comunions, àpats, cartelleres de cinema i de teatre, futboleries, basqueteries, maratons de terra i de mar, cross, crass i herbes de tota mena que s'han empassolat 175.679 lectors –¿em voleu creure?–, fa tremendament difícil elaborar una selecció de les informacions i/o esdeveniments més destacats de l'any finiquitat.

Voleu creure i pensar i pensar i creure i tornar a pensar, que la impossibilitat de capbussar-se dintre aquelles 10.979.477 notícies que, durant 2013, ha publicat *Cap Vermell* –per altra part, la revista més llegida d'entre (valgui la redundància) les revistes especialitzades de més renom–, fan pràcticament impensable, sense la complicitat i, sobretot, sense l'ajut de na Maria de la Cuina –¿on ets, estimada?!–, que aquesta Miscel·lània pugui tenir l'èxit requerit pel Consell editorial i la Direcció tècnico-literària-administrativa d'aquesta prestigiosa revista digitalitzada, per la qual cosa ens disposam a aplegar els trastos, posant-nos a córrer per temor de més llenyam, ja que sempre hi ha per afegir... Ai, Marieta...!

Primer Premi: David Sansó.

CONCURS DE SANT ANTONI

Primer Premi: Millor Col·lecció: DAVID SANSÓ
Segon Premi: PACO GALIÁN
Tercer Premi: JOAN MOREY
Millor foto de Sant Antoni: JERONI ADROVER

FINALISTES:
Biel Mir
Léa Didoune
Maribel Vázquez
William Tétard
Ani Muñoz
Anyta
Pau Cerdà
M. de Lluc Lliteras
Maria del Mar Cortada
Jaume Fuster

Segon Premi: Paco Galián.

Tercer Premi: Joan Morey

Millor foto de Sant Antoni: Jeroni Adrover.

Primer Premi: Miguel Ángel Martín Peña.

CONCURS
DEL MERCAT MEDIEVAL

Primer Premi: MIGUEL ÀNGEL MARTÍN PEÑA.
Segon Premi: ELENA MARTÍN GUERRERO.
Tercer Premi: JUAN ISERN FERNÁNDEZ.
Votació popular: JUAN ISERN FERNÁNDEZ.

Segon Premi: Elena Martín Guerrero.

Tercer Premi: Juan Isern Fernández.

Votació popular: Juan Isern Fernández.

